

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

JANE DOE

VICTORIA HELEN
STONE

İNSANI OLDUĞU KİŞİ YAPAN

DERİNDEKİ KONULARDI

Jane'in hayatı, çalıştığı sigorta şirketindeki yeni işi kadar sıradan görünmektedir. Her sabah çiçek desenli elbiseleriyle işe gelir, düşük pozisyonundaki görevlerini dürüstçe yerine getirir ve herkese karşı oldukça kibardır.

Jane, kısa süre içinde kendisi gibi kadınlardan hoşlanan iş arkadaşı Steven Hepsworth için mükemmel bir hedef haline gelir; çünkü o güzel, uysal, güvensiz ve bir erkeğe boyun eğmeye istekli gibidir.

Sorun şu ki, hiçbir şey görüldüğü gibi değildir. Jane Doe adlı bu kızın gerçekte kim olduğu ve ne istediği hakkında kimsenin bir fikri yoktur. Onun tek isteği üzeri örtülen kötülükleri ortaya çıkarmak ve intikam almaktır.

"İntikam bu büyüleyici gerilimi yönlendiriyor... Stone, baştan sona gerilimi yüksek tutuyor ve karakterini sosyopat olarak tanımlayan Jane karakteri boşluğu dolduruyor."

—Publisher Weekly

ISBN 978-625-448-911-2

VICTORIA HELE STONE

JANE
DOE

Bu PDF'i para ile aldıysanız,
dolandırıldınız.

Bu ve daha fazlası
telegramdaki kanallarda
bedava boşuna PDF'e para
vermeyin!

JANE DOE

Özgün Adı: Jane Doe

Victoria Helen Stone

Editör : Sibel Çelik
Çeviren : Doğukan Bal
Sayfa Tasarım : Elif Aydın
Kapak Tasarımı : Faceout Studio (Derek Thornton)
Kapak Uygulama : Filiz Odabaş

Türü : Gerilim
Kitap No : 2451

1. Baskı: Ekim 2022
ISBN: 978-625-448-911-2
Yayınevi Sertifika No: 12330

Copyright©Victoria Helen Stone, 2022

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı ajans tarafından Martı Yayın Dağ. San. Tic. AŞ'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz, yayımlanamaz.

Martı Yayın Grubu

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad.
Yılanlı Ayazma Sok. No: 8
Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0212 483 27 37 - 483 43 13
Fax: 0212 483 27 38
www.martiyayinlari.com
info@martiyayinlari.com

Baskı ve Cilt:

Türkmenler Matbaacılık Rekl. San. ve Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. No: 16
Topkapı / İstanbul
Tel: 0212 674 71 61
Sertifika No: 43087

VICTORIA HELE STONE

JANE DOE

Çeviren: Doğukan Bal

Bu Kitap J. ve ihtiyacı olan herkes için.

1. BÖLÜM

Beni ilk fark ettiği anı gördüm. Ofisteki yeni kızı fark ederek hafifçe duraksadı. Bu hareketine karşılık vermedim. Bunu kesinlikle biliyordum.

İpleri elinde tuttuğunu düşünmekten zevk alan biriydi. Fazla cesur kadınlardan korkuyordu. Bu kadar cesur bir kızı kontrol etmek nasıl mümkün olabilirdi? Bu yüzden kafamı işimden kaldırmadan, kirpiklerim arasından izledim onu.

İşim pek konsantrasyon gerektirmiyordu. Bu ofise verdiğim özgeçmişimde gerçek geçmişimden eser yoktu. Hukuk diplomam ve altı yıllık deneyimim vardı, bu iş için fazla kalifiyeydim. Yine de veri girmenin rahatlatıcı bir yanı vardı. Hukuk alanında çalışmanın vermediği bir tatmin veriyordu. Kendimi işin ritmine kaptırıp onu tamamen görmezden geldim.

Patronum değildi. Steven Hepsworth klasik bir orta seviye müdürdü. Patronlara saygı gösteriyordu. İşinde iyiydi. İşletme mastırı vardı, beyazdı ve klasik bir yakışıklılığı vardı yani hayatta iyi yerlere gelecekti. Tam evlenilecek türdendi.

Önceki gün ofiste oryantasyon turumu atarken rahat, çekici görüntüsünü fark etmiştim. Saçına fazla jöle sürüyordu

ama bol bol gülümsüyordu, gülümsemeleri de içten gibiydi. Kahverengi gözlerindeki sıcaklık insanı daha yakına davet ediyordu. Zayıf çenesini fark etmenizi önlüyordu. Herkes tarafından seviliyordu. Ofisteki tüm kadınlar onunla flört ederek konuşuyordu. İyi biriydi.

Birisi, kayda girilmesi için önüme bir yığın belge koydu ve günün geri kalanı boyunca Steven Hepsworth'ü bir daha düşünmedim.

Ben de diğer kadınlar gibi onunla flört edecektim. Ama henüz vakti gelmemişti.

2. BÖLÜM

Üçüncü günümde beni dinlenme odasında yakaladı. Tesadüfen karşılaşmış olabilirdik ama duyduğuma göre müdürlerin çoğu üst kattaki dinlenme odasını kullanıyordu. Gerçi Steven odadaki en üst kademeli kişi olmaktan hoşlanıyordu, o yüzden bizim gibi basit çalışanlarla yemek yiyor olabilirdi.

“Merhaba!” dedi neşeli bir şekilde. “Ben Steven.”

“Ben Jane,” diye cevapladım. Gülümseyip elimi uzattım.

Elimi nazikçe sıktı, parmakları Neredeyse parmaklarıma değmemişti bile. Erkeksi güçleri kadınların zayıf kemiklerini kırarmış gibi kadınların elini nazik sıkan erkeklerden nefret ediyordum ama ona gülümsedim.

“Ofisteki yeni kız sen misin?”

“Benim!” Elimini bıraktığında elimi cansızca masaya koymak istedim ama kollarımı göğüslerimin altında bağlamayı tercih ettim. Gözleri bir anlığına göğüslerime indi. İlgileniyordu ama bunu göstermemeye çalışıyordu.

Üstümdeki elbise yakın zamanda aldığım tüm şeyler gibi yumuşak ve çiçekliydi. Ağırbaşlı görünebilirdi ama gereğinden fazla düğme açmıştım. Steven göğüs seven bir adamdı.

Göğüslerim çok büyük değildi ama yok da denemezdi, B yerine C görünsünler diye destekli sutyen kullanıyordum. Sonuçlar Steven'ın hoşuna gitmişti. Beni çıplak görürse hayal kırıklığına uğrayacaktı ama bu benim işime gelirdi.

“Ofisimizi nereden buldun?” diye sordu.

“Bilirsin işte. Her zamanki hikâyeler. Birkaç hafta önce taşındım, sizin de veri girişi için birini aradığınızı duydum. Ben de başvurdum.”

“Üniversiteden yeni mi mezun oldun?”

Otuz yaşındaydım, bu yüzden iltifatı karşısında güldüm. “Daha çok kötü bir ayrılık yaşadım diyebiliriz.”

“Bilmez miyim,” dedi belini tezgâha dayayarak. Gözleri ilgiyle parlıyordu. Kötü bir ayrılıktan çıkmış kızlar zayıf olurdu. Beni ne zaman yatağa atabileceğini hesaplıyordu. “Eh, Minneapolis’e tekrar hoş geldin.”

Evet, aradan çok uzun zaman geçmişti. Hem de çok uzun. Bir sene önce dönmeliydim. Belki de iki sene önce.

Arkasındaki mikrodalga bipledi. İçler acısı öğlen yemeğim hazırды. Kenara çekildi ve tezgâhta bıraktığım kutuyu alıp geri dönüşüm kutusuna atmadan önce üstündeki ucuz, az kalorili marka adını okumasına izin verdim. Finansal durumum iyi değildi ve beş kilo vermeye çalışıyordum. Gördüğü buydu.

Aslında ondan zengin olduğum neredeyse kesindi ve bedenim iyiydi. İşini yapıyordu, yeterince fittim ve seks yapmak için mükemmel bir vücuda gerek yoktu. Seks en ucuz ticari maldı ve herkesin bedeni pazarlığa açıktı. Ben aşk ile ilgilenmiyordum, bu yüzden partnerlerimin benim hakkımda

ne düşündüğünü kafama takmıyordum. Utanmazlığım durumu basitleştiriyordu.

Fakat bu tür bir güven Steven'ı dehşete düşürürdü, bu yüzden utangaç bir şekilde gülümseyerek az yağlı biftek aromalı yemeğimi mikrodalgadan çıkardım.

“Güzel görünüyor,” diye yalan söyledi, sanki ben yarısı pişmemiş, yarısı da fazla pişmiş eriştinin üstündeki bok renkli sosu göremiyormuşum gibi.

“Paylaşmak ister misin?” diye sordum.

Bunun üstüne güçlü bir kahkaha attı. “Ben alt kattan köfteli bir sandviç alacağım.” Et, erkeksi bir yiyecek. “Ama teşekkür ederim!” diye neşeyle ekledi. “Çıkmışken sana da bir şey alayım mı? Kahve?”

“Hayır, teşekkürler. Evden çay getirdim,” Aslında çaydan nefret ediyordum ama onun için açık ve ılık çay içecektim.

“Seninle tanışmak çok hoştu, Jane. Sonra görüşürüz?”

“Garanti edebilirim,” Güldüğünü görünce gururla sırtımdı. Beni göz kırparak ödüllendirdi.

Gittikten sonra az yağlı, biftek aromalı yemeğimi yiyip çantama koyduğum romanı çıkardım. Kitap okumak en sevdiğim hobimdi. Bunun için numara yapmam gerekmiyordu.

3. BÖLÜM

Duygularım yok denemezdi, birkaç duygum vardı. Gerçekten. Ama duygularımı ne zaman hissedeceğimi seçebiliyordum. Daha da önemlisi, ne zaman hissetmeyeceğimi seçebiliyordum.

Doğuştan böyle olduğumu sanmıyordum. Muhtemelen tüm duygularımı çok derinden yaşıyordum, ta ki beynim beni korumak için kendini tekrar programlayana kadar.

Ebeveynlerin hâlâ hayattaydı, hâlâ birliktelerdi ve sanırım beni hâlâ seviyorlardı. Ama beni evcil hayvanını seven bir çocuk gibi umursamazca seviyorlardı. Bir gün fazlasıyla ilgi gösteriyorlardı, bir gün ise umursamıyorlardı. Gençken, hayatımın akıntısı o kadar çok yön değiştiriyordu ki hayatta kalmakta zorlanıyordum, bu yüzden beynim kendini akışa bırakmayı öğrenmişti. Artık bunun üstüne düşünmüyordum. Doğal hale gelmişti. İnsanların duygularını gözlemliyordum ama nadiren onlara katılıyordum.

Arada sırada ebeveynlerimle konuşuyordum ama kesinlikle konuştuğumuz tek zaman Noel zamanı idi. Yolum Oklahoma'ya düştüğünde ziyaretlerine gidiyordum; ama kimin

yolu Oklahoma'ya düşüyordu ki? Doğum günlerinde her zaman para yolluyordum. Hep ihtiyaçları oluyordu.

Onlardan nefret etmiyordum; insanların toksik aile bireyleriyle neden tekrar tekrar bağ kurmaya çalıştıklarını anlamıyordum o kadar. Ebeveynlerimi iyi tanıyordum. Çok kötü insanlar değillerdi ama yine de kötülerdi ve beklemediğim bir anda hayatımda kaos yaratmalarını istemiyordum. Ben gençken canımı yakmak için ellerine geçen tüm fırsatları kullanmışlardı ve artık isteseler de canımı yakamazlardı. Hepsi buydu.

Noel'de onları aradığımda talihsizlik ve felaket dolu hikâyelerini dinliyor, Malezya'da yaşamak ve çalışmak hakkında birkaç hikâye anlatıyordum. Bana kardeşim Ricky'nin ne yaptığını anlatıyorlardı. Ben onunla konuşmuyordum. Hapisten salındığı kısa dönemlerde dört farklı kadından beş çocuk yapmayı başarmış geri kafalı bir salakla konuşacak bir şeyim yoktu.

Ailem buydu işte.

Arkadaşlarıma gelince... Meg ile tanıştığım ilk günden itibaren çok iyi arkadaş olmuştuk. Sonra da ölmüştü.

4. BÖLÜM

Bir ay önce büyük bir Asya holdingi için Amerika ithalat-ih-racat avukatlığı yapıyordum. Kuala Lumpur'da batının kon-forları ile dolu, modern bir gökdelende oturuyordum. Ame-rikalıların nadiren yemek yaptığını ama en büyük, en iyi mutfak malzemelerini almalarını hep komik bulmuştumdur. Bu genellemeye ben de dâhilim. Yepyeni altı gözlü ocağıma bayılıyordum.

Penceremden tüm şehri görebiliyordum, gün içinde kahverengi ve buğuluydu ama gece olduğunda göklerdeki yıldızlar gibi parlıyordu. Partilere gidiyordum. Her zaman parti oluyordu. Tasarımcı marka elbiseler ve ayakkabılar alı-yordum. Güzel şeylere ihtiyacım yoktu ama yine de hoşuma gidiyordu.

Artık işime üç blok ötede köhne, tek odalı bir apartman dairesinde yaşıyordum. Bu evi ofise yakın olduğu için tut-muştum ayrıca fiyatına göre iyi bir güvenliği vardı, ki fiyatı düşüktü. Bir saatte kazandığım paraya burada yaşayabilecek durumdaydım. Mobilyaların hepsi ucuz ikinci el şeylerdi.

Malezya'daki patronum ölmekte olan bir akrabamla ilgi-

lendiğimi düşünüyordu. Artık bu macera için elli günden az vaktim kalmıştı. Daha uzun kalırsam işimi kaybedecektim. Ve işimi seviyordum. Hayatımı seviyordum. Kuala Lumpur'daki müstakil evimi seviyordum. Eski hayatıma dönmek istiyordum, ama önce bu işi bitirmem lazımdı.

Minneapolis'i de seviyordum ama gitmekten memnuniyet duyacaktım. Buradaki her şey bana Meg'i hatırlatıyordu. Yoksa her an onunla karşılaşacakmışım gibi yapmak için kalmak istemem mi gerekirdi? Yas tutmanın nasıl bir süreç olduğunu bilmiyordum. Ne beklemem gerektiği hatta ne istemem gerektiği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Yine de benim gibi insanlar gelecek konusunda endişelenmezdi. İşimi kaybedersem Malezya'daki evimi satıp New York'a taşınabilirdim. Manhattan'ı oldum olası sevmiştim. İnsanlığımı korumak için Meg'in canlılığına bel bağlamak yerine o çılgın şehrin nabzına güvenebilirdim. Her sokakta, her binanın her katında melodramlar vardı. Bu türden duygularla çevrili olmak iyi olabilirdi.

O gün dinlenme odasında Steven ile karşılaşmamıştım, ilgisini çekemediğimden endişeleniyordum. İki masa ötede bir müdürün yanına geldiğinde ceketimi çıkarıp umursamazca elbisemin düğmesiyle oynadım. Açtım, ilikledim. Açtım, ilikledim. Parmak uçlarımı çıplak derime değdirdim. Aşağı indirdim. Kafamı kaldırdığımda beni izlediğini gördüm, yutkundum, gülümsedim ve utanarak yüzümü sakladım.

Birkaç saniye sonra kirpiklerimin arasından baktım. Bana göz kırptı. Kıkırdadığımı görmesine izin verdim.

Sonuçta iyi bir gösteriydi. İşe yarayacağını umuyordum.

5:30'a kadar çalıştım, sonra köhne apartman daireme döndüm. Dairemin bir duvarı, haftanın üç günü çocuğunun vekâletini almış bekâr bir babanın dairesiyle ortaktı. Bazen çocuklarının kıkırtılarını ve kahkahalarını duyuyordum ama o akşam Cadılar Bayramı kostümü almak için heyecanlanmışlardı, onlardan mutlulukları ve anılarım nedeniyle nefret ettim.

Üniversitede ikinci sınıftayken Meg bana Cadılar Bayramı kostümü giydirmişti. On yaşımdan beri ilk defa Cadılar Bayramı kostümü giyiyordum. Meg seksi hemşire olmuştu. Ben seksi öğretmendim. Üniversitedeki kostümlerin tek amacı seksi olmaktı ve işe yaramıştı. O gece ben seks yaptım, o ise sonradan sevgilisi olacak çocukla tanıştı. Galiba ismi Kevin idi. Üniversite çağındaki erkekler için iyi biriydi, onu sevmiştim. Ama ilişkileri sadece üç ay sürdü.

Meg her zaman bir anda çöküş yaşıyordu, ben de onu rahat bırakmakta çok başarılıydım. Meg'in aşk hayatındaki rolüm buydu: her şey mahvolduğunda yanında olmayı beklemek. Gözyaşlarından önünü bile göremezken bunu geride bırakıp hayatına devam etmenin ne kadar mantıklı olduğunu anlatmak.

Onun benim aşk hayatımdaki rolü ise her erkeğe bir fırsat vermek konusunda beni ikna etmektir. *İyi biri! Senden hoşlanıyor! Çok yakışıklı!* Üniversitedeki ilişkilerimin çoğunu onun gönlü olsun diye yaşamıştım. Biraz onun dediğini denemek için. Fiziksel yakınlıktan, seksten zevk alıyordum ama karşıdaki insana içini döktüğün kısmı asla beceremiyordum.

Neden yapacaktım ki? İnsanlar can yakıyordu. İyi insan-

lar bile sevdiklerinin canını yakıyordu. Hepimiz yapıyorduk çünkü buna engel olamıyorduk. İnsanların çoğu kötü değildi; yalnızca aptal, kusurlu ve diğerlerine karşı düşünceli değildik. Meg, acının yanında getirdiği iyiliğe değer olduğunu söylüyordu. Çoğu insan onun gibi düşünüyordu. Hayatlarına böyle devam edebiliyorlardı.

Ben hayatıma nasıl devam ediyordum? Bilmiyorum. Herhalde küçük şeyler. Kahve. Çikolata. Rekabet. İpek elbiseler. Soğuk günlerde sıcak banyolar. Kazanmak. Hayatımı tam istediğim şekle sokmanın verdiği tatmin.

Bir de kapımın önünde tantana yapan küçük çocuklara duyduğum nefret. Gözlerimi kapattım ve bu çocukların bir yabancının değil, Meg'in çocukları olduğunu hayal ettim.

Meg çocuk yapmak istiyordu. Evlenmek, beyaz çitli bir ev sahibi olmak, arka bahçeye salıncak koymak istiyordu, ben de hepsini gerçekleştirmesini istiyordum. Mükemmel bir anne olurdu, sevgi ve ilgi dolu olurdu. Her tatil için dekorasyon yapardı. Kurabiye yapar, çocuklarının çikolatayı ve süsleri fazla koymasına aldırmazdı.

Arkadaşlarıyla Choctaw kumarhanelerine gitmek için üç gün boyunca kaybolmazdı. Kızının boğazı şişmişken, ateşten egzotik hayvanlar görürken onu evde tek başına bırakmazdı. Yabancıların oda kiralamasına izin vermezdi.

Meg'in çocuklara olan sevgisini düşündüğümde içim tatlı sert bir özlemle doluyordu. İçim o kadar şişiyordu ki bir anlığına benim de bu tür bir sevgi hissedip hissedemeyeceğimi düşünüyordum. Belki ben de bir çocuk yapıp onu Meg'in sevebileceği gibi sevebilirdim.

Hayır. Meg'in çocukluğu ailevi sevgiyle doluydu, böylece benim soğuk mantığımı rahatlatıcı bir merhem olarak kabul etmişti. Ama çocuklar mesafe ve soğukluk ile gelişmezdi. Sevgiye de ihtiyaçları vardı. Sarılmaya, kıkırdamaya, karşılıksız sıcaklığa. Bunlar bir dönem içimde olsa bile artık kalmamıştı. İçim boştu.

Ama boş değildim. Kederle doluydum. Çocuklar kapımın önünden geçip apartmandan çıktığı sırada yüzümü ellerimle kapattım, gözlerimi kapadım, zayıflığımı boş duvarlara bile göstermek istemedim.

Meg'e ihtiyacım vardı ama o bir daha yanımda olmayacaktı.

5. BÖLÜM

Pazartesi günü Steven bir kez daha dinlenme odasında yanıma geldi. Sohbet etmek için masama gelemezdi. Masalar ve alçak bölmelerle dolu bir odanın ortasıydım, ayrıca sağlık sigortası kayıtları sıkıcı bir işti. Eğer yanımda fazla durursa herkesin dikkatini çekerdı.

Bu benim işime geliyordu. Bana yaklaşacağı zamanı dikkatle seçmek zorundaydı. Önceden planlaması gerekiyordu. Bu da beni normalde olduğumdan daha çekici gösteriyordu.

Kapı eşiğinde durduğunu görmemiş gibi yaptım. Açıkçası kitabıma o kadar dalmıştım ki gerçek hayata dönmek istemiyordum. Ya da sahte dünyaya. Bunun adı ne idiye. Boğazını temizlediğinde kafamı kaldırdım ve gülümsedim. “Merhaba!”

“Hey, Jane. Birlikte sandviç yiyebiliriz diye düşündüm. Herhalde mahalleyi bilmiyorsundur, en sevdiğim restoran bir blok ötede. Adı Gordo’s. Hiç gittin mi?”

“Özür dilerim,” vızıldayan mikrodalgayı işaret ettim. “Öğle yemeğimi pişirmeye başladım.”

Tezgâhtaki kutuya baktı. Az yağlı, et soslu spagetti. “Beş para etmez,” dedi. “Çöpe at, ben sana daha iyisini ısmarlarım.”

Gülüp kafamı salladım. “Olmaz. Ama teşekkür ederim.”
“Peki yarın?”

Gözlerimi kaçırıp utanıyor gibi yaptım ama aslında evet mi desem hayır mı desem daha çok ilgisini çekerim diye düşünüyordum. Muhtemelen hemen teslim olmamam lazımdı ama plan yapmaktan sıkılmıştım. Ayrıca daha oyunun başındayken egosunu incitmek istemiyordum. Kararımı verdikten sonra evet deme riskini aldım fakat bariz bir tereddüt ile süssedim.

“Yapmasak daha iyi gibi...”

Gülümsedi çünkü sağduyuma rağmen teslim olduğumun farkındaydı. “Yapsak daha iyi.”

“Gerçekten mi?”

“Kesinlikle. O zaman yarın?”

“Peki, tamam. Yarın.”

Sırtı dikleşti, göğsünü şişirip kafasını okuduğum kitaba doğru eğdi. “Ne okuyorsun?” Kitabı gösterdim, ünlü gerilim yazarının adını okumasına izin verdim. Steven yüzünü ekşitti. “Kurgu mu?”

“Çok severim.”

“Ben sadece kurgu olmayan şeyleri okuyorum,” Utanmamı istiyordu fakat gerçek farklıydı; Steven başka bir insanın dünyasında kaybolmak istemiyordu. Bu yazara fazla güç veriyordu. Steven’in kendini önemsiz hissetmesine neden oluyordu.

Bunları görmezden gelerek ima ettiği hakareti anlamamış gibi yaptım. “Kurgu olmayan mı? Ne tür şeyler?”

“Genellikle Amerika tarihi. İç savaşla ilgili şeyler.”

“Çok güzel. Ken Burns’ün İç Savaş belgeselini izlemiştim.”

“Güzeldi ama fazla geneldi.” Ne okuduğum kitapları ne de izlediğim belgeselleri beğeniyordu. Gülmemek için kendimi zor tuttum. Barda tanışmış olsaydık şimdiye çoktan defolup gitmesini söylerdim. Ama şu anda benden iyi olduğuna inanması gerekiyordu. Daha zevkli olduğuna inanmalıydı. Muhtemelen basit zevklerim için özür dilemem gerekiyordu ama salla gitsin. Sabrım kalmamıştı.

Mikrodalga bipledi ve kapağı açmak için ayağa kalktım. Yemeği tezgâha koyup plastik tepsiye dokundum. Elbise-min yumuşak, pembe-krem rengi kumaşı gerilerek içimdeki dantelli beyaz sutyeni gösterdi. Plastik ambalajı açtım ve spagettiye bakarak beğenmemiş gibi somurttum. Kafamı kaldırdığımda gözlerini göğüslerimden kaçırıldığını gördüm.

“Ben gideyim,” dedi. “Yarın öğle tatilinde asansörde buluşalım mı?”

“Harika!”

Gittiğinde rahatladım. Kısmen okumama devam edebileceğim için ama çoğunlukla oltayı yuttuğunu bildiğim için. Amacıma ulaşmıştım.

Randevu bulmak konusunda pek zorlandığım söylene-
mezdi ama güzel biri değildim, insanlar kimi beğenecekleri konusunda tahmin edilemez olabiliyorlardı. Belki ilk önceliği minik bir burundu. Belki yalnızca bronz sarışınlara sertleşebiliyordu. Bunları uzaktan tahmin etmek mümkün değildi.

Ama hangi duygusal tuşlara basacağımı biliyordum. Bir kadının kişiliğinde hangi özellikleri sevdiğini biliyordum.

Ayrıca manipölasyon uzmanlık alanımdı. Yine de beni yem olarak beğenmemesine karşı yedek planlarım vardı fakat henüz gerek yoktu. Anlaşılan bayağı eğlence zevkime rağmen Steven'in beğenebileceği bir tiptim.

Neşeyle burnumu çekerek öğlen yemeğimi masaya taşıdım ve kitabıma döndüm. Başka birinin dünyasında kaybolmaya bayılıyordum. Diğer insanları anlamasam bile hayatlarının nasıl işlediğini öğrenmeyi seviyordum.

Açık konuşmak gerekirse kurgusal karakterler beni gerçek insanlardan daha çok çekiyordu. Kurgusal bir hikâyede seçimlerin mantıklı olması gerekiyordu. Zaman rasyonel bir şekilde ilerliyordu. Duygular bana açıklanıyordu. Karakterler, diğer insanların eylemlerine cevap olarak hissetmeleri gerektiği gibi hissediyordu. Kimse uyuşukluk ya da düşük özgüven gibi nedenlerden dolayı kötü bir duruma boyun eğmiyordu. Bu çok boktan bir hikâyeye olurdu. Ama gerçek hayatta... Tanrım, gerçek hayattaki insanlar kendilerini daha iyi bir duruma sokabilmek için nadiren harekete geçiyordu.

Neden?

Neden, neden, neden? Bu asla anlamayacağım şeylerden biriydi. Bildiğim tek şey kitapların daha iyi olduğuydu.

Kitabı kapattığım sırada şaşkınlıkla telefonumun titrediğini duydum.

Beni kimse aramazdı. Sadece... evet, annem arıyordu, gerçek telefon numaramdan yönlendirilmişti. Telefonu açmadım, sesli mesaja düşmesini bekledim. Ne yapacağını biliyordu. Telefonu açıp ona kalp krizi falan geçirtmek istemiyordum. Yaşam tarzı çok sağlıklı değildi.

Öğle yemeğimin kalanlarını çöpe attım, su şişemi doldurdum ve mesaj sesini bekledim. Annemin sesli mesajını dinlememe gerek yoktu ama yine de dinledim. Masama döndüğümde 800 dolarlık bir çek yazdım, malzeme dola-bından bir zarf aşardım ve resepsiyoniste bir pul vermesi için yalvardım. Beş dakika sonra annem ve bozulmuş arabası aklından çıkmıştı.

On sene önce olsa ona döner, parayı gerçekten araba tamiri için istemediğini, kardeşime kefalet parası olduğunu söyleyip kızardım ama artık umurumda değildi. Hiçbiriyle uğraşmamak için para harcamaya değerci.

Belki de bir yolla onları seviyordum çünkü para göndermek zorunda olmadığım halde gönderiyordum. Belki de onlara karşı hiçbir şey hissetmediğim için tuhaf hissediyordum ve para göndermek merhem görevi görüyordu. Hiçbir fikrim yoktu, zamanımı da bunu düşünerek geçirmiyordum. Girilmesi gereken veriler vardı.

6. BÖLÜM

“Burada mı büyüdün?” Steven biftek sandviçini yerken sordu. Ya biftekti ya da köfte. Bu adam ton balığı ya da sebze diye bir şey duymamıştı.

Salatamdan aldığım ufak lokmayı yuttum. “Birkaç sene burada liseye gittim. Ailem çok taşınyordu.”

“Baban asker mi?”

“Hayır, annemle birlikte yaşıyordum.”

“Herhalde zor olmuştur.”

“Bilemiyorum. Sadece ikimiz olduğunda sorun yoktu. Ama birçok ilişkiye girip çıkıyordu. O kısmı zordu. Adamların çoğu serseriydi.”

“Üzıldüm,” dedi. Belki de samimiydi.

“Peki sen?” diye sordum. “Ailen Minneapolis’te mi?”

“Evet. Babam ve eşi burada, annem de Rochester’da. Kız kardeşim Milwaukee’ye taşındı ama küçük kardeşim hâlâ buralarda. Sık sık buluşuyoruz.”

“Ne güzel. Benim başka akrabam yok.”

“Baban?”

“Hayır,” Kafamı salladım ve gözlerimi salatamdan ayırmadım. “Onu pek tanımıyorum.”

“Çok zorluk çekmişsin.”

“Bilmiyorum. Duyduğuma göre iyi biri değilmiş. Senin baban nasıl biri?”

“Babam harikadır. Gerçekten süper biri. Papaz. Kendi kilisesi var.”

Salata çarpıntı yapıyordu. Ya da Steven midemi ekşitiyordu. Yine de düzelip yüzümü gülümsemeye zorladım.

“Hristiyan mısın?”

“Tabii ki. Sen?”

“Ben de ama uzaklaştım denebilir. Eski sevgilim Hristiyan değildi. Yıllardır kiliseye gitmedim.”

“Kesin geri dönmen lazım!”

“Belki de. Son zamanlarda biraz amaçsız hissediyorum. Yani... bak ne diyeceğim? Haklısın. Düşünmek bile daha iyi hissettirdi. Buralarda iyi bir kilise biliyor musun?”

“Hayır, bizim kilisemiz şehir dışında. Ama iyi bir yer. Ben kesin git derim.”

“Arabam yok. Buralarda da iyi bir şey bulabileceğime eminim.”

Şüpheliymiş gibi etrafına baktı. Herhalde bu bölge yeterince beyaz değildi.

Kiliseye birçok kez gitmiştim. Oklahoma'nın kırsal bölgelerinde büyüyünce bundan kaçılmıyordu. Ebeveynlerim arada sırada Tanrı'ya dönüyordu ve bir iki aylığına kiliseye gidiyorduk ama Pazar sabahları ailem için uygun bir zaman değildi. Cumartesi günleri karavan parkında geç saatlere kadar ayakta oluyorlardı... ya da kumarhanede ya da barda.

Sonuç olarak kırsal bölge kiliselerinin en sıkıcı ve en eli

sıkı kiliseler olduğunu biliyordum. Biz hep cömertlik aramıştık. Silkelen ve kendine gel Hristiyanlık bizim işimize gelmiyordu. Vaazdan sonra büyük bir açık büfe olmayacaksa gitmenin ne anlamı vardı? Annem hep vaazdan sonra kalır, temizlik yapmaya yardım ettiğini insanlara gösterirdi. Bu kısmı seviyordum. Çok yemek artığı oluyordu, genellikle birkaç kâse kaçıırıyordu.

“Yemek için teşekkür ederim,” dedim üçüncü kez.

“Önemli değil. O mikrodalga yemeklerini yemeni izlemeye kalbim dayanmıyordu.”

Steven kendimi kötü hissettirmekte çok başarılıydı.

“Bir ara seni akşam yemeğine de çıkarmak isterim,” diye ekledi.

Utanmış gibi yaptım. Sandalyemde kıvrandım ve cevap vermeden uzun bir süre yemeğimi çiğnedim.

“Steven, ben... işe yeni başladım. Çalışanların ilişki yaşamaması hakkında kural falan yok mu?”

Umursamaz bir şekilde elini salladı. “Kimsenin haberi olmaz.”

“Birisi bizi birlikte görebilir.”

“O zaman bana gel, ben bir şeyler pişireyim.”

“Evine gelemem! Hem de ilk randevuda? Ben... ben öyle bir kadın değilim!”

“Siktir,” Titreyen elimi durdurmak için bileğime dokundum. “Özür dilerim. Tabii ki değilsin. Öyle demek istemedim. Kesinlikle istemedim. Tamam mı?”

Kafamı salladım fakat seks yapma fikrini duyunca sarsıldığımı gördüğünden emin oldum. Kadınların kendi cinsel

ihtiyaçları olmamalıydı. Benim rolüm karşı koymaktı. Ancak o zaman uslu bir kız olabilirdim.

“Jane, ciddiylim. Aklımdan bile geçmedi. Bizi görmesinler diye seni korumaya çalışıyordum o kadar.”

“Biliyorum.”

“Seni göz önünde olmayan bir yere götürsem? Orada görülmeyiz. O zaman benimle akşam yemeğine çıkar mısın?” Kafasını biraz eğip gözlerime bakmaya çalıştı. Yalvaran bir köpek yavrusu gibi kaşlarını kaldırdı, zararsız kahverengi gözlerini gösterdi. “Lütfen?”

Kıkırdadım. “Bu kadar kısa sürede randevulaşmamam gerekir.”

“O zaman adına randevu demeyiz. Akşam yemeği yiyen iki meslektaş o kadar.”

“Sen müdürsün ben veri giriyorum. Meslektaş sayılmayız.”

“O zaman akıl hocan olurum.”

Gülerek kafamı salladım. “Çok kötüsün.”

“Teknik olarak patronun bile değilim. Çıkar çatışması yok.”

Tabii ki saçmalıyordu. Beni yine de kovdurabilirdi. Aptalca sırtıtmaya devam ettim. “Benimle neden çıkmak istiyorsun ki? Beni tanımıyorsun bile.”

“Hadi ama. Çok güzelsin.”

Çok güzel değildim. Dantelli sutyenler giyen zayıf bir kızdım. Ama ne yapmak istediğini anlamıştım. Sosyopatlar bile güzel olduklarını duymaktan hoşlanırdı. “Değilim,” dedim sessizce ama gülümsüyordum.

“Yarın olur mu?” diye zorladı.

“Peki. Ama akıl hocalığı yapmaya söz vermen şartıyla.”

Fazla dişleri olan bir kedi gibi gülümsedi. “Bilmen gereken her şeyi öğretirim.” Hah. *Kendi* bildiği her şeyi değil, bilmem gereken her şeyi. Güzel detaydı.

Öğle yemeğinden sonra birlikte binaya dönüp asansöre bindik, bu yüzden büfeye uğrayıp protein bar alma fırsatım olmadı. Birinin doğum günü olduğunu umuyordum yoksa açlıktan bayılabilirdim.

7. BÖLÜM

Doğum günü pastası görünmemişti. Ofisten çıktığım sırada açlıktan ölecek gibiydim, aceleyle eve dönüp daha rahat bir şeyler giydim. Vücudu saran bir kot pantolon, bilek boyu botlar ve siyah bir kazak. Renkli göz farımı silip sade, siyah birkaç kalem çektim, sonra saçımı sıkı bir topuz yaptım. Saç rengimi açmıştım ve sonuçtan nefret etmiştim. Çok yumuşak görünüyordu. Ben saçımı siyah ve düz seviyordum, gölge olmadan.

Yemek istiyordum, içki de istiyordum. Fakat yiyecek ve alkolden çok sıkıntıma son vermek istiyordum. Bu yüzden birkaç blok yürüyüp şehre indim ve lüks bir iş oteline girdim. Bara oturdum, kızarmış biftek ile cin tonik sipariş ettim. İkisi de mükemmeldi.

Barda birkaç iş adamı vardı, hepsi arasında en az birer sandalye boşluk bırakmıştı. Yarısı, barın üstündeki aynadan beni izliyordu. Ben ise barmenin kafasının arkasındaki televizyonda açık olan haber kanalına bakıyordum.

Yeni işim ferahlatıcı ve kolay olsa da beynim egzersiz istemeye başlamıştı. Televizyondaki alt yazıda iş haberleri geçi-

yordu, daha önce duymadığım şeylerdi. Kuala Lumpur'dayken bunlar hiç olmuyordu. Uluslararası ticaret hakkındaki çoğu şeyi haber kanallarına çıkmadan önce öğreniyordum.

İlk içkimi bitirdim ve bardağı daha bara koyamadan takım elbiseli bir adam yanıma yaklaştı. "Bir tane daha alabilir miyim?" diye sordu. Dönüp yüzüne baktım. Elli yaşını çoktan geçmişti ve yanakları içkiden pembe pembe olmuştu. Takımı pahalıydı ve yakışıklı denebilirdi ama üstümde kıvranırken yüzünün pancar gibi kızardığını hayal ettim.

Alınmış gibi yapmadım ama ilgisi hoşuma da gitmemişti. Bunun benimle alakası yoktu. Ben herhangi biri olabilirdim. Tüm kadınlar gibi onun doldurabileceği bir deliğim vardı. Beni becerme şansı olabilirdi, o yüzden deniyordu. Bu kadar basitti. Alyansını çıkarma zahmetine bile girmemişti.

"Hayır," televizyona dönüp elimi kaldırarak barmeni çağırdım.

"Aynısından mı?" diye sordu barmen. Kafamı salladım. Takım elbiseli adam uzaklaştı.

Barmen içkimi hazırlarken "İş için mi geldin?" diye sordu. Erkeklerin rahatsız ettiği bir kadınla konuşuyor olması iyi bir davranıştı. Uzun süredir içki servis etmekten nasır tutmuş gibi bir hâli vardı ama hâlâ gençti. Herhalde yirmi sekiz yaşındaydı ama sakalının altında bebek yüzü de olabilirdi.

"Aslında burada oturuyorum."

Koyu kaşları bir anda kalktı. "Gerçekten mi? Yerliler bu raya pek gelmez de."

"Romantik bir yere gidip tek başıma oturmak istemedim," Tam olarak ciddi değildim, barmenin gülüşüne bakı-

lırsa tatsız tonumu anlamıştı. Yeni bir tas çıkarıp içine kuruyemiş koydu ve bana doğru itti. Benimle ilgilendiği için iyi bir bahşışı hak etmişti.

Gerçi korumaya ihtiyacım yoktu.

İçlerinden birisi reddedildiği için bardaki adamlar bana önceki kadar ilgili bakmıyordu. Muhtemelen hayat kadını olduğumu düşünmüşlerdi. Bu tür barlarda sık sık oluyorlardı, yurtdışındaki iş otellerinde daha sık oluyorlardı. Müşterileri kadar profesyonel görünen kadınlar vardı fakat gevşek kravat yerine düğmesi açık bluzlar giyiyorlardı. Gerçi erkekler, hayat kadınlarının klasik hayat kadınları gibi giyinmesine aldırış etmezdi ama oteller durumun bu kadar bariz olmasına izin veremezdi.

Mahmur bakışları ikinci televizyona kaymış olan erkekleri izlemeye başladım. Televizyonda parlak yeşiller ve beyazlarla dolu bir futbol maçı açıktı. Erkeklerden ikisi, bir tanesi yanıma gelen adamdı, orta yaşlı ya da biraz daha gençti, yolculuktan takımları gevşemiş ve kırıkmıştı.

Daha genç üçüncü bir adam vardı, takım pantolonu ince kesimdi, geniş yakaları mavi kumaşın üstünde gösterişli bir şekilde yayılıyordu. İçkisini dudaklarına kaldırdığında gömlek düğmeleri parlıyordu. Burnu büyük ama yakışıklı bir tipi vardı, vücudu harikaydı ama tavrını beğenmemiştim. Seks yaparken aynadan sürekli kendine baktığını, piston gibi ileri geri yaptığında kıcının kasılmasını izlediğini düşündüm.

Bu düşünce üstüne yüzümü buruşturdum. Eminim ki kadınların orgazm olması için penisinin yeterli olduğunu düşünüyordu, kaç kadın öyle olmadığını söylerse söylesin

fikri değişmeyecekti. Eskiden erkeklere bir şans verirdim ama bunca yıldan sonra adına şans vermek bile denemezdi. Erkekleri anlaması zor değildi.

Ama dördüncü adam... dördüncü adamın potansiyeli vardı, Tanrı'ya şükürler olsun. O kadar canım sıkılmıştı ve gerilmiştim ki Piston Götlüyü bile deneyebilirdim.

Ama gerek yoktu. Dördüncü adam esmerdi, çocuksu bir yakışıklılığı vardı. Otuzlarının başında olabilirdi. Dalgalı saçları kısa kesilmişti. Alyansı yoktu, fazla büyük bir Rolex de takmıyordu. Sade, beyaz bir gömlek giymiş ve kollarını kıvrırmıştı. Gömleğin kumaşı derisiyle harikulade bir kontrast yaratıyordu. Uzun parmakları yerli üretim bir bira şişesini sarmıştı; pahalı marka içmiyordu. Gösteriş yapmaya ihtiyacı yoktu. Bu yüzden tahminime göre yatakta iyi olma ihtimali yüksekti. Şanslı günümdeydim.

Bakışları maçıtan aynaya geçti ve gözleri ilerleyip sonunda benimkilerle kesişti. Dudaklarının sağ kısmı kıvrıldı, ben de yakalandığım için gülümsedim. Gözlerimi kaçırmadığımı görünce kıvrılan dudakları genişleyerek gülümsemeye dönüştü. Bardağımyı kaldırıp selam verdim. O da aynını yaptı.

Durum gerektirdiğinde erkeklere yaklaşmak konusunda utangaç değildim ama gerek kalmamıştı. Bu adam, her tanıştığı kadınla yatan birine benzemiyordu ama konuşmaya açık ve arkadaş canlısı görünüyordu ve sıkıcı bir akşamda yalnız bir kadınla konuşmamak için geçerli bir neden yoktu. En kötüsü anlaşılamazdık ve birkaç dakika konuştuktan sonra yanımdan ayrılırdı. Ama ben anlaşmamızı sağlamak niyetindeydim.

Çok üstüne gitmemek için epostama baktım. Yeni kimliğim için eposta adresim yoktu çünkü bu Jane'in eposta adresine ihtiyacı yoktu. Kimliksiz birine kim eposta gönderirdi ki? Telefonuma gelen epostalar gerçek hayatıma aitti. Ticaret haberleri, LinkedIn davetleri, Malayca spam postalar, Seksi Asyalı Kızlar ile tanışma fırsatları! Ayrıca gerçek bir eposta. Gönderenin ismini görünce nefesim kaya gibi boğazıma takıldı.

Cheryl Peterson. Meg'in annesi.

Talihsiz bir kadındı, Meg'in çocukluğunda verdiği kötü kararlar için ona hep kızmıştım ama ben bile kızını sevdiğini inkâr edemezdim. Kızını neredeyse hayatında bir erkek olması kadar seviyordu. Neredeyse. Tipik bir hikâyeydi.

Meg gittiğinden beri Cheryl ile etkileşime girmem için bir neden kalmamıştı; somut ya da mantıklı bir ortak noktamız yoktu. O, çocuklara bayılan, berbat erkeklerin kendisine korkunç şeyler yapmasına izin veren, neden sürekli meteliksiz olduğunu anlayamayan ortalama bir kuafördü.

Ama duygular mantıklı olmuyordu, değil mi? Duygu, katran kadar yapışkan bir şeydi ve üstünden atması zordu, bu yüzden tüm hayatımı üstüme yapışmasını engellemekle geçirmiştım. Fakat Meg'in yanında yeni doğmuş bir bebek kadar savunmasızdım ve bir kısmım Cheryl'e yapışmıştı. Bu durum hiç hoşuma gitmiyordu. Kendimi olabildiğince çabuk kurtarmak istiyordum.

Sinirlerimin gerileceğini ve melankolik olacağımı kabul ederek Cheryl'in epostasına tıkladım. Kısa, özlü fakat yine de dağınık bir mesajdı.

Jane, bir süredir senden haber alamadım, o yüzden kontrol etmek istedim. Meg son mektubunda sana göz kulak olmamı söylemişti. İyi misin?

Tanrım, Meg. Neden bu kadar iyi biriydin? Beni bu kadar çok sevmesen seni bu kadar özlemezdim.

Son mektubu. Bunu düşünmek istemiyordum. Bana da bir mektup göndermişti. Kederimin ısrarcı sızısını bastırarak güçlü bir acı çekmek istediğimde mektubu okuyordum.

“Hey,” adamın sesi kederimi yarıda kesti, o kadar rahatlamıştım ki göz kamaştırıcı bir gülümsemeyle ona baktım.

“Sana da hey.”

“Bir içki daha almayı teklif edeyim mi yoksa sinir bozucu mu olur?”

İçkimi bitirmediğim için başka içkiye gerek olmadığı konusunda espri yapacaktım ki göz ucuyla bardağımın boş olduğunu gördüm ve boğazımdaki cin tadını fark ettim. Telefonumu çantama koyup adamı baştan ayağa süzdüm.

Düşündüğümünden biraz daha kısaydı, koşuculara özgü sıkı bir vücudu vardı. Vücudundan daha çekici olan ise kibarca uzakta durması, yaklaşmak için benden sinyal beklemesiydi. Kadınları, çoğu erkeğin kavrayamadığı şekilde basit bir biçimde anlıyordu. Bizlerin tehlike içinde büyüdüğünü biliyordu. Saygımıza lütuf gözüyle bakıyordu. Muhtemelen kız kardeşleri vardı. Onu sevmiştim.

“Bir içki daha harika olur,” dedim sonunda, başımla yanımdaki boş sandalyeyi işaret ettim.

Kibarca elini kaldırıp barmene işaret etti, sonra yanım-

daki sandalyeye oturdu. “Ben Anthony,” Elini uzattı, ben de karşılık verdim ve hızlı, güçlü bir şekilde elimi sıktı.

“Jane,” diye cevapladım. “İş için mi geldin?”

“Evet. Yeni bir girişim yapıyoruz. Şikago’da reklam sektöründeyim. Peki sen?”

“Buralarda yaşıyorum. Birkaç saatliğine evden çıkmak istedim.”

“Dışadönük biri misin?”

“Öyle de denebilir. Arka planda ses olması hoşuma gidiyor, yirmi dört saat haber kanalları da bir yerden sonra çekilmiyor.”

“Anladım. Ben de spordan çok hoşlanmam ama kendimi hep spor barlarında buluyorum.”

“Çok seyahat ediyor musun?”

“Ayda birkaç kez. Çok sık değil.”

İlişki durumunu sormadım. O da benimkini sormadı. Yeni içkilerimiz geldi ve bardaklarımızı hafifçe tokuşturduk. “Teşekkürler,” diye mırıldandım.

“Rica ederim.”

Bir saat boyunca konuştuk. Sohbet etmekte kötü olduğumu düşünebilirsiniz ama değilim. Tıpkı ilginç anlatıcısı olan kitaplardan zevk aldığım gibi, sohbet etmekten de zevk alıyorum. Diğer insanların yaşama ve sevme biçimleri iç ısıtan gizemler gibi, gerçi onların hikâyeleri de benim için sayfadaki yazılar kadar iki boyutlu. İnsanların aptal tepkilerini anlamıyorum. Mantıksızlıklarını anlamıyorum. Ama sohbet etmek basit bir eğlence.

Benim Malezya’dan bahsetmem yeterliydi, dinleyiciler

hemen büyüleniyordu. Ama burada dikkatli hareket ediyordum. Minneapolis'te geçirdiğim dönem hoş sonlanmayacaktı. Kaç soru sorulacaktı ve bu soruları kim soracaktı? Bu konuda hiçbir fikrim olmadığı için Malezya'dan bahsetmedim.

Yine de paylaşabileceğim hikâyeler vardı, ben de onları paylaştım. Anthony zeki ve komikti, son içkilerimizi odada içmeyi teklif ettiğinde biraz utanmış görünüyordu.

Utanmasına gerek yoktu. Ben utanmıyordum. Hesabımı ödeyip barmene yüklü bir bahşiş bıraktım, sonra da elimi salladım. Yüzü kızarmış iş adamının gözleri alkolden mahmur olmuştu, Anthony ile yanından geçtiğim sırada bana öfke dolu bir bakış attı. Küfredip büyümesini söylememek için kendimi zor tuttum. Ne kadar yaşlanırsa yaşlansın benim yaşımda bir kadın isteyecekti ama benim onu istememe kızıyordu. Kendi ikiyüzlülüğünün farkında mıydı? Hayır. Ben bencil bir orospuydum. Hata hep bende olacaktı.

Ama o kimin umurundaydı? Anthony ile asansöre bindim, yalnız kaldığımızda bile üstüme gelmedi fakat vücuduma daha sıcak gözlerle bakıyordu, göz kapakları biraz daha ağırdı. Parmak ucuyla bileğine dokunup halka çizdim. "Kollarını beğendim," dedim.

"Kollarım mı?" Ağırlık kaldıran bir tip değildi, o yüzden şaşırmıştı.

"Benim kollarımdan güçlü ama gösterişli değil."

Gülümseyerek bana yaklaştı. "Tuhaf birisin," Ne kadar tuhaf olduğumdan haberi yoktu. Dudakları dudaklarıma dokunmuştu ki asansörün kapısı açıldı. Anthony tereddüt etti ve beni tekrar öptü.

“Gel,” diye fısıldayıp onu koridora çektim.

Bir anlığına gerçek biri oldum. Heyecanlıydım, mutluydum, başka bir insana yakındım, beklentiden nefesim keşilecekti. Oda kapısı tam açılmadan beni öpmeye başladı, ben de düşünmemeye, plan yapmamaya ve analiz etmemeye çalıştım. Hezeyanlı değildik fakat keşifle vakit harcamıyorduk, öpüşüp birbirimize dokunurken giysilerimizi çıkarıyorduk.

O sırada çekici bir erkekle şansını deneyen herhangi bir kadın olabilirdim. Bu daha derin bir ilişkiye dönüşebilirdi. Âşık olabilir, evlenebilir ve yüzyıllık hayali yaşayabilirdik. Bu kısa hayalden de en az seks kadar zevk alıyordum fakat orgazm olduktan sonra bu yakınlığın üstümdeki ter gibi yok olacağını biliyordum. Bunu uzun zaman önce öğrenmiştim.

Komik olan çoğu insanın seks konusunda sosyopat olmasıydı değil mi? Tuhaf olan ben miydim yani? Ben en azından istikrarlıydım.

İçgüdülerim güçlüydü, Anthony beni hayal kırıklığına uğratmadı. Seksten hem önce hem de sonra orgazm olmamı sağladı. Sıkı, terli vücudunu beğenmiştim ve benim sormama gerek kalmadan kondom kullandı. Sabah gidiyor olmasa ertesi akşam yine gelirdim ama iletişimde kalmak istediğini söyleyince gönülsüzce kafamı salladım. Buraya yılda bir ya da iki kez geldiğini söylemişti, ben ise o kadar kalmayacaktım.

“Emin misin?” diye sordu. “Bence oldukça iyiydi.”

“Çok iyiydi,” diyerek müteşekkire bir şekilde elimi kolunda, sonra göğsünde, sonra da karnında gezdirdim. Kendini o kadar iyi hissetmişti ki tekrar sertleşti ve birkaç dakika

içinde tekrar seks yapmaya başladık ve bu sefer daha sert, daha güçlü ve çok iyiden daha iyiydi.

Odadan sırtarak çıktım, eve dönene kadar gülümsedim. Harika bir geceydi. Bu anı sayesinde Steven ile birkaç gün daha oynamaya dayanabilirdim.

8. BÖLÜM

Steven günün büyük bölümünde benden kaçındığı için mut-
luydum. Akşam randevumuz vardı, muhtemelen ofistekiler
fark etmesin diye çabalıyordu fakat mesafeli olması benim
de işime yarıyordu. Vücudum hâlâ tatmin olmuş bir kadının
sıcak tembelliği ile hareket ediyordu, bunu görmesine izin
veremezdin.

Ama dürüst olalım. Steven muhtemelen sonuca bakarak
nedene ulaşamazdı.

Sonuç olarak dün geceki eğlence iyi bir fikirdi. Gergin
değilken, sürekli olarak kontrolümü kaybedip Steven'a ger-
çek düşüncelerimi söylememek için çabalarken itaatkâr fare
rolünü oynamak daha kolay olacaktı.

Anthony'nin kalibresinde bir partner bulma olasılığı olsa
her gece barlara giderdim ama Anthony nadirdi. Tek gecelik
ilişkilerin her biri başka bir kumardı. Kendim gibi canavar-
ları tanımakta oldukça başarılıydım, bu yüzden nadiren teh-
likeye giriyordum fakat hiçbir kadın gerçekten kötü bir seks
deneyimi riskinden kaçamazdı. Bazı erkekler yatakta berbat
olmaya çabalıyordu sanki.

Klitoris'i bulmanın zor olduğu hakkında espri yapmıyorlar mı? Hadi ama. Hep aynı yerde, vulvanın üstünde. Olabileceği yer en fazla iki santimetre karelik bir yer, yine de akılları ermiyor. Beceriksizliklerini aklım almıyor.

Tabii ki denemeye tenezzül bile etmeyen birçok erkek var fakat yıllarca pratik yaptıktan sonra onları ayırt etmek oldukça kolaylaştı. Steven'ın da onlardan biri olduğuna emindim, o yüzden onunla yatmayı olabildiğince erteleyecektim. Neyse ki karşı koymak hikâyeme uygun düşüyordu.

Öğle yemeğimi kitap okuyarak geçirmek istiyordum ama aptallık edip e-postamı açtım ve Cheryl'in yolladığı mesajın beni beklediğini gördüm. Mesajı silebilirdim. Cheryl umurunda değildi. Ama Meg umurumdaydı ve Cheryl, ona olan sevgimin tek bağlantısıydı. Haberleşebilirdik. Kahve içebilirdik. Meg hakkında konuşabilirdik.

Meg, ruhum diyebileceğim tek şeydi. Hayatıma bir kasırga gibi girmişti. Bu çok mu klişe? Evet ama daha kötü olan şu; kasırgalar yıkıcıdır, Meg ise değildi. Yani... soğuk, sessiz dünyamı bir havai fişek gösterisinin güzelliğiyle aydınlatmıştı.

Üniversite ikinci sınıfta oda arkadaşımıydı. Birinci sınıftaki oda arkadaşım görmezden gelinebilecek biriydi. Ortak bir yönümüz yoktu fakat düşman olmamıza neden olan bir şey de yoktu. O yıl sessizdi. Unutulabilirdi.

Ama Meg... Meg yeni bir evrendi. Arkadaş olacağımız garantiydi çünkü Meg herkesin arkadaşıydı. Tanıştığımız ilk gece onunla dans etmeye gitmek istemedim ama dans etmeye gideceğimize karar vermişti, biz de gittik. İlk senemdeki her günün toplamından daha eğlenceliydi.

Ama eğlence sadece başlangıçtı. Meg yanımdayken ne-

redeyse normal olduğumu hissedebiliyordum. Umut dolu, pozitif, sevecen biriydi, yanındayken çok çabalarsam ben de öyleymişim gibi yapabiliyordum. Tabii ki bu anlar kısa sürüyordu. Kısa bir süre boyunca dünyaya onun gözlerinden bakıyordum, hayatımda okuduğum en iyi kitabı okumak gibiydi. Onun hikâyesinde kayboluyordum.

Meg'in en önemli yanı —beni ona bağlayan şey— güvenilirliği idi. Ne zaman ihtiyacım olsa yanımdaydı. Dünyada gerçekten güvendiğim ilk kişiydi. *Tek* kişiydi. Ve gitmişti.

Daha önce kimseyi özlememiştim. Ne yapacaktım? Meg olmadan kim olduğumu bilemiyordum. O, benim geleceğe bağlantımdı. Aşka, çocuk sahibi olmaya ve evlenmeye bağlantımdı.

Bir gün Meg evlenecekti. Ben onun nedimesi olacaktım. Çocukları olacaktı, ben de Jane teyzeleri olacaktım. Meg, çocukları sevmek için tek umudumdu, her ne kadar bu sevgi dönemsel ve sallantılı olsa da. Ben asla çocuk yapmayacaktım. Bağlanamayacağım başka insanlar üretmenin ne anlamı vardı ki?

Ama Meg'in çocuklarını Meg aracılığıyla sevebileceğimi biliyordum. Noel ve doğum günlerinde yanlarında olacak kadar. Onlarla kutlama yapacak kadar. Aile ve geleneklere bağlantım olacak kadar, benim ailem ve benim geleneklerim olmasa da.

Meg olmadan geleceğim birbirinin aynısı günlerden oluşan soğuk bir dizi gibiydi. Gerçek bir ailem yoktu. Tatil kutlamaları yoktu. Bu, Cheryl ile bağlantı kurmam için bir neden miydi? Diğer insanlar böyle mi yapardı?

Meg'e bana göz kulak olacağına dair söz vermişti, onun

ne kadar fazla o kadar iyi tarzında biri olduğunu biliyordum. Bu yüzden onunla bağlantıda kalırsam gelecekte en azından sıcak ve şamatalı bir Noel yaşama ihtimalim olurdu.

Ama yabancılardan aile olmazdı. Meg asla yanımda olmayacaktı. Asla onların yanına ait olmayacaktım. Hayatımın geri kalanı boyunca nereye gidersem gideyim yabancı olacaktım.

Yine de Cheryl'in epostasını silmedim. Bu ne anlama geliyordu bilmiyordum.

Öğle yemeğinin sonu geldiğinde neşemin birazını kaybetmiştim ama bu iyi bir şeydi. Hobi sahibi olmak çok iyiydi ama Steven'ı oltaya almaya devam etmeliydim.

Bu işi hızlı bitirebilsem bitirirdim. Steven ile yatıp hemen yanına yaklaştım. Zihninin nasıl işlediğini anladım. Her şey birkaç günde bitebilirdi. Ama sekse karşı koymazsam sevgisine değer olmayacaktım, beni adına aşk dediği o bencil biçimde sevmesi gerekiyordu. Bana zayıflıklarını göstermesi gerekiyordu.

Yani bu akşam seks yapmayacaktık. Belki öpüşürdük. Steven, yemekle birlikte bir kadeh ucuz şarap içmek konusunda beni ikna edene kadar ceketimi sonuna kadar düğmeleyecektim. Sonra sıcaklanıp gereğinden fazla düğme açacaktım, Steven da bunu kendi yaptı sanacaktı.

Bu ilişki sıkıcı ve neredeyse dayanılmaz olacaktı ama sonunda zafere giden her yol mubahtı. Belki ailesini yok ederdim. Belki yolsuzlukla suçlanmasına neden olacaktım. Belki de onu öldürecektim.

Hayatındaki en önemli şeyi bulup elinden alacaktım. Sonu nereye varırsa varsın, benim için farkı yoktu.

9. BÖLÜM

Daha önce kimseyi öldürmedim. O türden bir sosyopat değişim. Ama kim bilir? Çaresiz zamanlarda...

10. BÖLÜM

Steven gözlerden uzakta bir yer sözü vermişti ve sözünü tutmuştu. Minneapolis'in merkezinde, arka sokakta küçük bir İtalyan restoranına gitmiştik. Ya hayatımda yediğim en harika yemeği servis edecekleri ya da restoranın neden yavaş yavaş öldüğünü anlamama neden olacak bir yemek servis edeceklerdi.

Onu mutlu etmek istediğimi göstermek için erken gittim. Masaların üstünde orijinal Chianti şarapları vardı, üstlerinden mum akıyordu. İşletmeci beni küçük bir masaya oturdu ve şişemizin üstündeki mumu yakmadan önce sandalyemi çekti. Bir bardak su isteyip düzgün bir şekilde oturdum.

Evden çıkmadan önce Cheryl'a yazmışım. Meg'i özlemek dışında iyi olduğumu söylemişim. Minneapolis'ten bahsetmemişim. Cheryl artık Duluth'da yaşıyordu, ziyareti-ne gitmek istesem kısa bir araba yolculuğu yeterliydi. Gitmek istemiyordum. Nasıl olduğunu sordum, onun için yapabileceğim bir şey var mı diye sordum. Berbat anneliği ile Meg'i ölüme ittiğini söylemedim. Ben bile o kadar zalim değildim. Sırtında yeterince yük vardı. Ben de aynı durumdaydım.

Meg intihar etmişti. O kadar umutsuz ve bitkin bir hale gelmişti ki kendini öldürmüştü, yani hepimiz suçluyduk. Doğru zamanda yanında olsak herhangi birimiz onu kurtarabilirdi.

Ama ben doğru zamanda yanında değildim. Sonraki iki yıl boyunca Minneapolis'e sadece bir kez dönmüştüm. Daha sık gelseydim hâlâ hayatta olur muydu? Daha sık arasaydım? Daha empati kurabilen, onu önemseyen bir insan olsaydım?

Evet, Meg'in problemlerini anlamak benim için çok zordu ama elimden geleni yapmıştım. Yemin ederim yapmıştım. Yine de sabırlı bir insan değildim. Ya da empati kurabilen. Belki de en zayıf halkası bendim. Belki de annesi öfkemi hak etmiyordu, tüm öfkeyi ben hak ediyordum. Daha önce hiç pişmanlık yaşamamıştım ama artık yaşıyordum. Hayatımın geri kalanı boyunca Meg'i özlemek günahımın bedeli olacaktı.

Kendini öldürdüğünde ikimiz de otuz yaşındaydık, artık o sonsuza kadar otuz yaşında olacak. Ben ise o olmadan yaşlanıp duracağım.

Elimde olsa onun yerine geçer miydim? Vay be. Pek özverili biri değildim ama bence geçebilirdim. Ne de olsa benim umudum kalmadı. Bir gün mutlu, eksiksiz bir insan olmayacağım. Ama Meg'in umudu vardı.

Belki de hiç umudu olmamıştı. Belki de boktan erkeklerle evlenip çocuklarına boşanma üstüne boşanma yaşatacak, sevgili üstüne sevgili görmelerine neden olacaktı. Benim hayatım bu kadar yıkıcı olmayacaktı.

Yine de keşke onu geri getirebilseydim.

Melankoli, rüzgârla savrulmuş bir örümcek ağı gibi üstümü kaplıyordu, Steven hemen gelmezse karakterimden çıkıp bir karaf kırmızı şarap söyleyecektim. Hızlı davranırsam gelmeden hepsini içebilirdim.

Şansım yaver gitmemiştir. Arkamdan restoran sahibini yüksek, aşırı arkadaş canlısı bir şekilde selamladığını duydum. Herkes Steven'a bayılıyordu! Çok komik bir sitcom dizisi olabilirdi.

Ayağa kalktım ve gerginmişim gibi tuhaf bir şekilde arkamı dönerek onu beklemeye başladım. Muhtemelen abartıyordum ama içgüdülerim normalde bir erkekle nasıl iletişim kuruyorsam tam tersini yapmam gerektiğini söylüyordu. Şimdiye kadar işe yaramıştı.

“Jane!”

Hızla yanıma yaklaşıp bana uzun uzun sarıldı. Fazla uzun. Onu itip kıcının üstüne düşürmediğim için kendimle gurur duymuştum. Sarılmaktan hoşlanmıyordum.

Geri çekildiği sırada kulağıma “Çok güzel görünüyorsun,” diye fısıldadı. Yanaklarımdaki öfke kızarıklığı, utanmışım gibi görünmesine neden olmuştu.

“İş giysilerim,” diye karşı çıktım.

“Hep güzel görünüyorsun,” Kadınlar neden ona tutuluyordu anlamıştım. Dikkatli biriydi.

“Umarım kırmızı şarap içiyorsundur?” diye sordu masaya oturduğumuz sırada.

“Pek sık değil.”

Bunu duymazdan gelip restoran sahibinden en sevdiği kırmızı şaraptan bir şişe istedi. O zaman anladım ki insanları

buraya getirmesinin nedeni gösteriş yapmaktı. Büyük adam olduğunu göstermek için. Mükemmeldi.

“Geldiğine sevindim,” dedi.

“Çekinirim diye mi korktun?”

“Gergin gibiydin.”

“Gerginim *zaten*. Bu işten olamam.”

“Endişelenme. Hadi. Kimsenin umurunda değil. Benim bildiğim kadarıyla kimse ofis içinde ilişki yaşadığı için ceza almadı. Sorun yok.”

“Gerçekten mi?”

Masanın üstünden bana uzanıp elimi tuttu ve kendine çekti. “Güven bana.”

Beni rahatlatmak için gülümsüyordu ama söyledikleri tam tersi etkiyi yaratıyordu. Yeni tanıştığım bir adama neden güvenecektim ki? Bunu *söylemesi* bile uyarı işaretiydi. Güvenecek birine ihtiyacım varmış gibi elini hafifçe sıktım. Garson menüyle yanımıza geldiğinde samimi bir anda yakalandığım için utanıyormuş gibi yaptım.

Garsonun menüyü Steven’a vermesini bekliyordum, herhalde ikimiz adına sipariş verecekti ama garson menüyü bana verdi. Steven göz kırptı. “Ben ne isteyeceğimi biliyorum. Bu arada tüm yemekler harika. Kötü seçim yapamazsın.”

Ne iç rahatlatıcıydı ama.

Garson geldi. Ben spagetti bolonez sipariş ettim, düşün­dükçe ağzım sulanıyordu. Bu restoranın gizli bir cevher olmasını o kadar istiyordum ki. Bu ilişkinin tamamen iş olmasına gerek yoktu. Tadını çıkarabildiğim kısımların tadını çıkaracaktım.

Sarımsaklı ekmek geldi. Gerçek anlamda sıcak, pişirilmiş sarımsaklı ekmektir ve o anda Steven ile gelecekte yapacağım kötü sekse degeceğini düşündüm. Ekmekten bir parça aldım, gözlerimi kapattım ve ısırđım.

“Güzel, değil mi?” diye sordu.

“Aman tanrım, çok güzel.”

Gülümsemesi tüm yüzünü aydınlattı, çekiciliğinin zirve noktasına ulaştığını gördüm. Çok yakından bakmayan birinin onu sevebileceğini anladım. Bazen ben de bu kadar yakından bakmamak istiyordum, diğer insanlar gibi kendimi kaybedebilmeyi diliyordum. Fakat asla olmayacak bir şey için dilek tutmanın anlamı yoktu. Boşa enerji harcamaktan başka bir şey değildi.

“Menüdeki her şey güzel mi?” diye sordum.

“Hepsi harika.”

“O zaman beni buraya getirdiğin için teşekkür ederim.”

Restoran sahibi bir şişe şarap getirdi ve ikimizin kadehi-ne de biraz döktü. Belki işten sonra bir akşam buraya uğrayıp her şeyden bol bol yedim ama bu akşam ufak bir yudum aldım. Sabır. Kontrol. Ödülüm buna degecekti.

“Ailenden bahset,” dedi.

“Çoğunu duydun. Annemle büyüdüm. Babam yoktu. Büyükannem ile büyükbabam yakınlarda öldü, küçükken annem işe gitsin diye onlarla kalırdım. Bilirsin... o zamanlar nefret ediyordum ama şimdi onlarla bu kadar zaman geçirebildiğim için mutluyum,” Bu hikâyeyi bir tanıdıktan duymuştum.

Büyük annem vardı ama genellikle kaba ve sarhoş biriydi.

Ama şekerlemeleri çok seviyordum, ailem ne zaman ondan para istemeye gitse evdeki şekerlemeler için şükrediyordum.

“Liseyi burada mı okudun?”

“Sadece üç senesini ama nedense evim gibi geliyor. Herhalde hayatımın en istikrarlı dönemiymiş,” Üniversitede Oklahoma aksanımı yok etmişim, böylece kökenimi tahmin edemezdi. “Peki senin ailen? Çok yakınsınız gibi.”

“Hem de nasıl. Yani, daha doğrusu... babamla yakınız. Annem ben on beş yaşındayken beni terk etti. Çok kötüydü.”

“Olamaz.”

“Annem, babamı aldattı,” dedi gergin bir şekilde. Kendimi sırtıtmamak için zor tuttum. Turnayı gözünden vurmuştum.

Gülmek yerine “Üzgünüm,” diye fısıldadım.

Kasılarak omuzlarından birini silkti. “Babam papaz, onun için ne kadar utanç verici bir şey tahmin edebilirsin.”

Ve senin için, diye düşündüm.

Yani babası azizdi, annesi ise fahişe. Normal bir insan olsam onun için üzülürdüm. Çirkin bir boşanmanın iyi yanı yoktu. Ama ben normal biri değildim ve Steven’in ne tür bir adam olduğunun farkındaydım bu yüzden nefretten başka bir şey hissetmiyordum.

Yine de ona doğru uzandım. Elinin kasıldığını hissettim. “Korkunç olmalı.”

“Evet.”

“Şimdi aranız iyi mi?”

Dudakları hafifçe kıvrıldı ama yine omuzlarını silkti. “İyiyiz. Geçmişte kaldı.” Dünyadaki en güven dolu insan bile bu yalanı fark edebilirdi ve ben kimseye güvenmiyordum. An-

nesinden nefret ediyordu. Erkek arkadaş olacak biri için iyi bir özellik değildi.

Yumruğunu çevirdi ve parmaklarımı avcuna aldı. “Neyse, bunlar geçmişte kaldı. Babamla hâlâ çok yakınız. Her Pazar kilisesine gidiyorum. Onun için birkaç iş yapıyorum. Kardeşimin iki harika çocuğu var, amca olmayı çok seviyorum.”

“Sen de çocuk sahibi olmak istiyor musun?”

“Belki bir gün,” Bana şeker veriyor gibi gözünü kırptı. Eve gittiğimde bunu Rüyalar Defterime not düşmeyi unutmamam gerekecekti.

“Babanın kilisesi nerede? Büyük mü?”

Birleşmiş İsa Kilisesi’nden bahsettiği sırada bir parça sarımsaklı ekmek daha yedim. Kilise, Apple Valley’nin beyaz dolu kırsal kesimindeydi, Hristiyanların zengin olduğu bir bölgede.

“Son zamanlarda çok büyüdü. Dünya kaotik bir yer. İnsanlar Tanrı’ya dönüyor. Neredeyse iki bin beş yüz üyemiz var.”

“Çok büyükmüş. Orada çalışıyor musun peki?”

“Papaz yardımcısıyım.”

“Vay be. Buralarda iyi erkek kalmadı sanıyordum.”

Bu yemimi ağzı açık yuttu. İyi biri olduğunu biliyordu çünkü kiliseye gidiyordu. İnsanlara nasıl davrandığının önemi yoktu. Zalim olmasının önemi yoktu. Tanrı’dan korkuyordu, bu yüzden *iyiydi*. Şarabımla birlikte öfkemi de yuttum. Sormadan kadehimi doldurdu. Öfke ve alkolden sıcak bastı ve ceketimi çıkardım.

Lavanta rengi bir sutyen giymiştim ve elbisemin ilk düğmesi üstünden görünüyordu. Steven da şarabını bitirmişti,

gözlerini yukarıda tutmakta zorlanıyordu. Ve gözleri aşağıda kalıyordu. Tanrı'dan korkuyor olabilirdi ama yine de göğüsleri seviyordu ve zinaya inandığını biliyordum.

Salatalarımız geldi ve Steven büyük bir açlıkla yemeye başladı.

Kötü erkeklerin iyi yanı kolay manipüle edilmeleriydi. Gerçekten iyi biri olsaydı yapabileceğim hiçbir şey olmazdı. İyi insanları neyin motive ettiğini nasıl bilebilirdim? Ona istediğimi nasıl yaptırabilirdim? Ama olay Steven'ın beni fark edip bir ilişki başlatmak istemesini ummaktan geçmişti. Manipülasyonda iyiydim çünkü insanların nasıl davrandığını inceleyip öğrenmek zorunda kalmıştım.

Sorunumu öğrenmeden önce kendimi uzaylı gibi hissediyordum. Kimseye uyum sağlayamıyordum. Tipik ergen durumlarıydı... ama ben gerçek anlamda uyum sağlayamıyordum. Çok yalnızdım.

Kardeşimin ilk hapse girdiği yıl on altı yaşındaydım ve ailemin duygusal tepkisi karşısında hissettiğim derin, rahatsız edici kafa karışıklığını hatırlıyorum. Annem bunun ne kadar adaletsiz olduğu konusunda ağlıyor, sistemin bozuk olduğunu, oğlunun asla iyi bir iş bulamayacağını söylüyordu. Babam "küçük yavrusu" için ciddi ciddi ağlamıştı. Çocuk gibi ağlamıştı. Büyükanнем ırklarla ilgili bir şeyler söylemiş ve günümüzde çalışkan bir beyazın hiçbir yere gelemediğinden şikâyet etmişti.

Hepsi tamamen saçmalıktı. Hapse girmeyi *hak etmişti*. Sonunda dandik kamyonetinin arkasından çalıntı mal satar-ken yakalanmıştı ve —şanslıydı ki— yalnızca o sefer üs-

tündekiler için yakalanmıştı, yıllar boyunca sattığı yüzlerce şey için yakalanmamıştı. Herkes beyazların adalet sisteminde kolay yırttığını biliyordu. Alması gerekenden hafif ceza almıştı.

Ayrıca tembel serserinin tekiydi ve çocukluğundan beri öyle olmuştu, geleceğinde iyi bir iş asla olmayacaktı.

O zaman neden bu kadar kederlenip şaşırmışlardı?

Kardeşimin suçlu olduğunu ve hapse girmeyi hak ettiğini söylediğimde büyükannem bana kalpsiz orospu demişti. Tabii ki bu lafı daha önce de duymuştum, genellikle annemden duyuyordum. Kalpsiz, soğukkanlı, bencil, açgözlü, kendini beğenmiş, değer bilmez orospu. Bunun doğru olduğunu biliyordum. Damarlarımdaki soğukluğu hissedebiliyordum.

Sorunum neydi? Neden normal olamıyordum? Diğer tüm genç kızlar gibi ben de uyum sağlamak istiyordum. O zamanlar numara yapmakta iyi değildim çünkü neyin numarasını yapmam gerektiğini henüz anlamamıştım: ruhum var numarası yapmalıydım.

Lise son sınıftayken seçmeli olarak psikoloji aldım ve işte her şeyi öğrenmiştim. Ders kitabımızda benim birebir tanımım vardı. Sosyopatların tanımını ilk okuduğumda yarısı dehşet yarısı neşe olan parlak bir ışıkla dolduğumu hissettim. Sonunda —*sonunda!*— anlamıştım. Gerçeği bilmek korkutucuydu, evet ama cehalet kadar korkutucu değildi.

Şüphe hissetmiyordum. Suçluluk hissetmiyordum. Empatiyi büyük oranda beceremiyordum.

Tabii ki o dönem seri katil kitaplarının zirve yaptığı dönemdi, bir süre boyunca sosyopat olduğum için kaderimde

psikopatça kötülükler yapmak olduğunu düşünmüştüm. Hayatımın kaçınılmaz bir dönemi olacağını sanmıştım. Ne de olsa evli İngilizce öğretmenimle yatmıştım ve kibar matematik öğretmenim olan eşine bakarken bir nebze pişmanlık bile duymamıştım. İngilizce öğretmenim ise utanç ve suçlulukla ağlamıştı. *Sonrasında* tabii ki. Hep sonrasında. Sertleşme ve suçluluk aynı boyutta var olamıyordu. Birisi diğerine yol veriyordu.

Ağlamasını, yumuşamış, ıslak penisini izledim ve *İşte, ilk gerçek kötülüğümü yaptım* diye düşündüm. Ödev yapmaktan nefret ettiğim için hocamı baştan çıkarıp A almak için ona şantaj yapacaktım. Yakında seri katil olurum diye düşünüyordum. Bir sabah uyanıp onu öldürmek isterim diye yan komşumun tavşanını ormanda serbest bırakmıştım. Yozlaşmamı olabildiğince ertelemek istiyordum.

Neyse ki, bölge kütüphanesinde sonradan yaptığım araştırmalar benim gibi insanların çoğunun katil olmadığını göstermişti. Yalan söylüyor, manipüle ediyor ve insanları kullanıyorduk ama bu bizi genellikle ticarete çok iyi yapıyordu. Yaşasın kapitalizm.

O zamandan itibaren hayatımı bu... engel ile yaşamaya çalıştım. Rahatsızlığım ile yaşamayı sevmeye bile başladım, kararsız bir kalbin rüzgârlarıyla etrafa savrulmaktansa mantıkla yaşamanın iyiliğini görmeye başladım.

Hayatım boyunca farklı hissetmiştim çünkü öyleydim. Yine de insanların düşündüğü kadar farklı değildim. Benim gibi çok insan vardı. O zamanlar fark etmediğim kadar çok. Çoğumuz günümüzü atlatmaya çalışıyorduk, insanlar ara-

sında yaşayan uzaylılar gibi. Ayrıca ekonomi için harikaydık. İnsan kendinden şüphe etmeyince kâr etmesi çok kolay oluyordu.

“İştahlıymışsın,” dedi Steven. Sebzelerimi yediğim için iltifat ediyor olabilirdi ama amacı bu değildi. Ona ayak uydurduğumu söylüyordu.

“Teşekkürler,” diye cevap verdim.

Bunun üstüne şaşkınlıkla güldü ve sonra aperatiflerimiz geldi, bu tabağı silip süpürecektim. Bolonez inanılmaz kokuyordu ve aniden geceyi Steven ile geçirdiğim için mutluydum. Garson gösterişli bir biçimde parmesan ekledi ve Steven ilk lokmamı almamı izledi.

Tanrım, mükemmeldi. Steven, neşeli inlememi duyunca gülümsedi, ben de kendimi zevke bıraktım.

Judodan bahsetti, yetişkin bir adamın dövüş sanatları yapması için bu konuya önem vermesi gerektiğini biliyordum, bu yüzden sorular sordum ve kendini önemli hissetsin diye tam tamına yarım saat konuşmasına izin verdim. Asya’nın her yanında uzman karate ve jujutsu maçları izlediğimi söylemedim. İlgilendiğim bir konu değildi; orada şirket bağlantılarını genişletmek için yaptığım bir şeydi.

Yemeğin sonunda tıka basa doymuştum, yarı sarhoştum ve geceyi en iyi bitirecek şeyin seks olduğunu düşünüyordum. Bu noktada Steven ile seksi bile kabul ederdim. Çok hoş davranmıştı ama hoş davransa da davranmasa da bu noktada onunla yatmak ciddi bir hata olurdu. Bana olan tüm saygısını kaybederdi. Kolay veren bir orospu olurdum. Benden kaçardı. Evine davet etmezdi. Zayıflığını göstermezdi.

Zayıf halini görmem gerekiyordu.

Tabii ki ondan kurtulabilirdim. Kasabaya gelip onu zehirleyebilir, vurabilir, bıçaklayabilir ve geri dönebilirdim. Suçla hiç ilgisi olmayan bir yabancı olurdum. Mükemmel cinayet.

Ama mümkün olduğunca canını yakmak istiyordum. Ne de olsa ölüm bir anlık bir şeydi. Peki yıllarca acı içinde yaşamasını sağlayabilirsem? Yaklaşıp en zayıf noktasını bulmalıydım, şimdi seks yaparsak planım çöp olurdu.

Kadınlar hem ilişkiye girerken *hem de* suç işlerken böyle şeyleri düşünmek zorundalar. Adil denemez, değil mi?

Neyse. Steven'in yatakta iyi olmadığına karar vermiştim, bu yüzden flört dolu sözlerine kıkırdarken bile utangaç davranıyordum. Bu gece seks yapma şansı olduğundan emindi. Sarhoştum, dantelli bir sutyen giymiştim ve yeni ayrılmıştım. Beni yatağa atabileceğini düşünüyordu, yani sevişemeyince daha da çok isteyecekti.

Steven masaya birkaç yirmilik attı, sonra kalkıp sandalyemi çekti. Kazağını giymeme bile yardım etti. Eli omuzlarım üstünde gezdi ve kolumu sıktı. "Seni eve bırakayım," diye fısıldadı kulağıma.

Koluna girdim, restoranın kapısından çıkıp serin geceye karıştık. Esinti, etrafımızı ölü yaprakların harika kokusuyla sarıyordu. Ürperdim ve ısınmak için bedenine biraz daha sokuldum, rahat olabilmek için kollarını omzuma sarmasına razıydım. Parfümü bahar kokusunu bastırıyordu fakat hâlâ kafamızın üstünde sallanan kuru yaprakların sesini duyabiliyordum.

Sonbahar en sevdiğim mevsimdi. Bana kendimi hatırlatıyordu, içi boş ve soğuktu. Isırıcı bir soğukluğu olmasına rağmen insanlar yine de güzel bir mevsim olduğunu düşünüyordu. Belki benim hakkımda da aynısını düşünebilirlerdi.

Galiba fazla şarap içmiştim.

Hiç çamura girmemiş gibi duran büyük, gümüş bir arazi aracının kapısını açtı. Kapıyı kapatıp beni yalnız bıraktığı birkaç saniye boyunca torpido gözünü açıp burada daha önce kimlerin oturduğuna dair bir ipucu aramak istedim. Bir toka. Bir ruj. Belki de bir eldiven. Ama şoför kapısını açtığını gördüm ve tekrar gülümsedim.

“Evim bir buçuk kilometre mesafede,” dedim ve ona adresi tarif ettim. Koltuk ısıtıcı hızla çalışmaya başladı, rahattım, çakır keyiftim, midem iyi yemek doluydu; eve gidip uyumak için sabırsızlanıyordum. Sarılmaktan hoşlanmıyordum ama sıcak bir vücut hiç fena olmazdı. Ama Steven olmazdı.

Belki de kedi baksam daha iyi olacaktı.

Düşünce, bütünüyle oluşmuş ve bariz bir şekilde zihnimi ele geçirdi. Kedi. Gece yanımda yatıp beni sıcak tutacak küçük bir sosyopat.

Fikir ani, çaresiz bir ihtiyaca dönüştü. Ve berbat bir fikirdi. Burada uzun kalmayacaktım, apartmanda evcil hayvana izin yoktu ve işim bittikten sonra yurtdışına çıkacaktım. Fakat istediklerime hayır demek konusunda berbattım, en yakındaki hayvan barınağının yerini düşünmeye başlamıştım bile.

“Burası mı?” diye sordu Steven ve sokağıma geldiğimizi fark ettim.

1920’lerden kalma köhne apartmanımı işaret ettim. “Şu.”

“Seni geçireyim,” dedi ve arabayı kenara çekti.

Yeni kedim hakkında plan yapıp tekrar onunla ilgilenmem gerektiği için sinirim bozulmuştu ama kapımı açmak için aşağı indiği sırada uslu, sabırlı bir kız gibi bekledim.

Beni kapı eşiğine kadar geçirdi, cebimden eski moda metal anahtarımı çıkarıp kapıyı açmamı bekledi. Aynı anahardan yüzlerce olmalıydı. Kilidi en son ne zaman değiştirmeye tenezzül ettiklerini bilemiyordum. Steven’a baktım. “Buraya kadar getirdiğin için teşekkür ederim.”

“Seni kapına kadar götüreyim. Çok tekin bir mahalleye benzemiyor.”

“Gerek yoktu.”

Ama kapıyı tuttu ve arkamdan köhne lobiye girdi. Birlikte posta kutularını geçip merdivene ilerledik. Dairem ikinci katta, merdivenlerin hemen başındaydı. Güvenlik nedeniyle girişten uzak olmanın daha iyi olduğunu duymuştum fakat komşularımın içeri girip çıkışlarını gizlice izlemekten zevk alıyordum. Üç daire ötedeki kadın barlardan çıkmıyordu ve her gece yanında farklı bir sarhoş getiriyordu, en sevdiğim oydu. Herkesin hobiye ihtiyacı vardı, kendine uygun bir hobi bulduğu için onun adına seviniyordum.

Fakat bu gece, koridorun skandalı bendim. Kapımın önünde durdum. “Burası benim evim,” dedim.

“Merdivenlerin başı gürültülü oluyordur.”

Laf etmesine izin verdim. Evet, daha iyi bir daire talep edemeyecek kadar aptal, fakir ya da zayıftım. Beni ezmek için yine zar zor fark edilen bir hakaret savurmuştu fakat onu tanıyordum, ne demek istediğinin farkındaydım.

“Yemek için teşekkürler,” diye fısıldadım utanarak. “Çok ama çok güzeldi.”

“Çok iyi zaman geçirdim. Eğlenceli bir kızsın.”

Ama ne kadar eğlenceli? Soru da buydu.

Yaklaştı ve hafifçe dokunarak kafamı kaldırdı. Beni öpmesine izin verdim. Kötü değildi. Dikkatli ama kararlıydı. İstemekten çok öneride bulunuyordu. Dili hızla uzanıp ağzımı ele geçirdi. Kapıma dayanıp tadını çıkarmaya çalıştım.

Çoktan heyecanlanmıştı. *İzin verdiğim* için heyecanlanmıştı. Parmaklarını belime sarıp beni tuttu. Nefesleri hızlanmıştı, daha güçlü öpüyordu, dilini imalı bir ritimle ileri geri çekiyordu.

Biraz geri çekildim ve benim de nefesim kesilmiş gibi yaptım.

“İçeri gelsem daha iyi olabilir,” diye fısıldadı dudaklarıma. Kafamı hayır anlamında salladım.

“O anlamda demedim. Bir şeyler içebiliriz.”

“Hayır. Ben... yapamam.”

Biraz hırladı ve dudaklarını benimkilere bastırdı. “Tanrım, çok seksisin.” Islak dudakları boynumdaydı, sertleşmiş penisi karnıma batıyordu. Çaresizmiş gibi görünmek için kısık, kesik nefesler alıyordum.

Avuçları göğüslerimi buldu ve homurdandı. Bir erkeğin göğüslerime dokunmasına ilk izin verdiğimde on bir yaşındaydım. O kadar hazırdım ki sonrasında; “*Bu mu? Bunu mu bekliyordum? Korna çalıyor gibi,*” diye hissetmiştim. Onca *Penthouse Forum** çaldıktan sonra hayal kırıklığına uğramıştım.

* Amerika’da satılan pornografik içerikli bir dergi. (ç.n.)

Steven'in tekniği de çok iyi sayılmazdı. Çoğunlukla dol-
gulu sutyenimi okşayıp sıkıyordu. Bir süre boyunca dokun-
masına izin verdikten sonra "Hayır," diyerek onu hafifçe
ittim. "Yapamam. Doğru değil."

"Bana doğru geliyor," diyerek kurnazca gülümsedi.

"İlk randevuda seninle yatarsam ne tür bir kadın olurum?"

İkimiz de cevabını biliyorduk.

Daireme girmiş olsaydı doğal olarak daha çok ısrar eder-
di. Koridorda olduğumuz için onurlu bir şekilde pes etmek-
ten başka fırsatı yoktu, bu yüzden kıkırdadı ve yüzü şeh-
vetten kıpkırmızı kesilmemiş gibi yaptı. "Biliyorum. Ama
denemesem ben ne tür bir erkek olurum?"

Rolümü bozmamak için "İnancında samimi, kadınlara
saygısı olan yeniden doğmuş bir Hristiyan?" diye sormadım
ama iyi bir tahmindir. Bunun yerine şöyle sordum; "Bu hafta
sonu beni arayacak mısın?" ve ona biraz daha güç verdim.

"Evet, fırsat bulursam. Hafta sonları çok meşgul oluyo-
rum."

"Tamam. Çok iyi vakit geçirdim. Tekrar teşekkürler."

Gözlerini kırptı ve elini sallayarak geri çekildi. Kapımı
açıp içeri girdim, tekrar randevulaşacağımızdan emindim.

11. BÖLÜM

En yakındaki hayvan barınağı on iki blok ötedeydi ama yürümek için harika bir gündü, bu yüzden hevesle yola çıktım. Daha önce hiç evcil hayvanım olmamıştı. Evet, ailem bahçeye birkaç tane sokak köpeği zincirlemişti ama hepsi saldırgan ve pireliydi. Çocukluk manzaramın boğucu görüntülerinden biri daha.

Geleceğim daha belirgin değildi fakat kararlılığım öyleydi. Kedi istiyordum. Malezya'ya dönme vaktim geldiğinde durumu düşünürdüm. Henüz problem değildi.

İtalyan restoranının önünden geçtim ve sonra uğrayıp bir şeyler yiyebileceğimi düşündüm ama öğle vakti açık değildi. Hayvan barınağına yaklaştıkça mahalle kötüleşiyordu. Demiryolunun yanında kısmi bir sanayi bölgesindeydim, etrafta pek yaya yoktu. Çakıma uzanmayı düşünürken hayvan barınağının tabelasını görüp heyecanlandım. Köpeklerin havlamalarını duyabiliyordum.

Otopark küçüktü ve neredeyse ağzına kadar doluydu. Cumartesi günleri yoğun geçiyor olmalıydı. İçeri girer girmez çocuklarıyla köpek seçen iki ailenin arasında kaldım.

Çocukların hevesli vücutları arasından yol açarak tezgâha ilerledim.

“Kedi arıyordum.”

Görevli, dokuz ay önce berbat bir berbere gitmiş, sonra da berbere gitmemeye yemin etmiş gibi duran solgun, genç bir adamdı. Kâğıda yazdığı şeyi bitirip iç geçirdi. “Kedinizi mi kaybettiniz?”

“Hayır. Kedi sahiplenmek istiyorum.”

“Tamam. Kediler şu tarafta.” Yüzüme bir kere bile bakmadan parmağıyla işaret etti. Kabalık ediyordu, bu yüzden uzun masasının kenarında duran küçük, metal köpek figürünü çaldım. İstedğimden değil, tavrı hoşuma gitmemiştii o kadar.

İşaret ettiği yöne dönüp cam kapıyı açtım, kapı arkamdan kapandığında çocukların ve köpeklerin sesi kısık bir homurtuya dönüştü. Küçük kafesler görmeyi bekliyordum, bir sürü kafes de vardı ama kedilerin çoğu gruplar halinde toplanmıştı. Tırmanıp üstünde uyuyabilsinler diye halıyla kaplanmış ağaçların olduğu odalarda beşer altışar kedi dolaşıyordu. Acınası durmuyorlardı. Hallerinden son derece memnun gibi görünüyorlardı. Sürekli insanlarla temas kurma ihtiyaçları yoktu, tıpkı benim gibi.

Koridorda ileri geri yürüdüm, kapıya gelip hemen miyavlayan kedilere baktım. Tatlı şeylerdi ama bana uygun değillerdi.

Küçük, siyah bir kedi metal çitin arasından patisini uzattı. Patisindeki küçük pembeliklere dokundum ama sonra diğer koridora döndüm. Bir sonraki bölmede iki kedinin beni

beklediğini gördüm. İki tanesi uyuyordu. Beşince ise beni odanın ortasından izliyordu, altın gözleri, kendini beğenmiş bir soğukkanlılıkla bana bakıyordu. Ona hemen kanım ısınmıştı. Onu insana benzettiğimin farkındaydım ama soylu bir şekilde boynunu uzattığını, arada sırada kuyruğunu endamlı bir şekilde salladığını görünce dişi olduğunu düşündüm. Kısa, gir tüylerinin uçları gümüş gibiydi. Bedeninin yumuşak, ılık bir rahatlama vereceğine şüphe yoktu.

Onu izledim. O da beni izledi. Yavaşça göz kırptı. Kafasını çevirdi. Sonra sıkılmış gibi esnedi. Bedenini uzun uzun esnetmesini izleyip gülümsedim, kalkıp bana yaklaştı.

Çitin önüne gelmek yerine on santim uzakta durdu. Parmaklarımı metale yapıştırdım, derimi koklamak için uzandı. Bir saniye inceledikten sonra yanağını hızlı bir hareketle parmak uçlarıma sürttü, sonra da görüşmemiz bitmiş gibi yerine döndü.

Beni işaretlemişti ama bana ihtiyacı yoktu.

Onu karanlık, sapkın kalbimin tümüyle istiyordum.

Koridorun diğer ucundaki kapı açıldı ve genç bir Hispanik kadın, siyah atkuyruğu saçını savurarak, elinde bir süpürge kovasıyla içeri girdi. Yaka kartında GÖNÜLLÜ yazıyordu. “Merhaba! Kedilere mi bakmak istiyorsunuz?”

“İstediğimi buldum. Bu gri olan.”

Kız süpürgeyi bırakıp aceleyle yanıma geldi. “Ah, onun adı Bunny! Çok güzel bir kedi.”

Bunny mi? Aman tanrım, bu zavallı kraliçeyi onurundan etmişlerdi.

“Sahiplenmek için gerekli belgeleri doldurdunuz mu?”

diye sordu. Kafamı hayır anlamında sallayınca ellerini çırp-
tı. “O zaman başlayalım!”

Başlamak mı? Kimsenin istemediği bir kediye eve götür-
mek için ne kadar belge doldurmak gerekiyordu?

Anlaşılan çok. Belgeler sorun değildi. İşi almak için sah-
te bir kimlik yaratmam gerekmişti ve bilgilerimi gerçeğe ya-
kın tuttuğum için hatırlaması kolaydı. Kimlik kontrolünde
şüpheli bir şey görünmeyecekti ama kediye hemen eve götü-
remediğim için çok sinirlenmiştim. O benimdi.

Benim olsa da olmasa da ertesi güne kadar beklemem
lazımdı, herhalde böylece uluslararası sahipsiz kedi kaçak-
çısı falan olmadığımı doğrulayacaklardı. Dikkatli ve özenli
davrandıkları için minnettar davranmak için elimden geleni
yaptım ama aslında kadını kenara itip kedimi almak ve eve
gitmek istiyordum.

35\$ ödedim ve kendime bu erteleme sayesinde gerekli
eşyaları alabileceğimi söyledim. Barınak, “İyi Kedi Sahibi”
için gerekli eşyaların listesini çıkartmıştı. “Kötü Kedi Sahi-
bi” için bir listeleri yoktu, bu yüzden bana uzattıkları kâğıdı
alıp dışarı çıktım, kedimin yarına kadar benim hakkımda
fikrini değiştirmeyeceğini umuyordum.

Telefonuma bakıp eve dönüş yolumun yakınlarında kü-
çük bir pet shop olduğunu gördüm, bu yüzden oraya doğ-
ru ilerledim. Bu yol beni İtalyan restoranından uzaklaştırıp
kentsel dönüşümün ele geçirdiği, ağaçlarla süslenmiş küçük
bir sokağa soktu. İnsanlar, ısıtıcıların altına dizilmiş sokak
kafelerinde brunch yiyordu.

Bir butiğin önünde durup satın almayı çok istediğim bir
çift deri bota baktım ama bu Jane diz boyu, topuklu bot gi-

yen türden biri değildi. Eh, Steven ona bu kadar çekingen olmayı bırakıp biraz daha fahişe gibi giyinmesini söylerse yatak odasında öyle olabilirdi. Gerçi o noktaya ulaşacak kadar birlikte olmayacaktık.

Eski elbiselerimden hangilerinin bu botlarla gideceğini düşünürken bir adamın adımı söylediğini duydum. Gerçek adımı söylemişti, soyadımı da biliyordu; o sırada kullandığım sahte ismi söylemedi.

“Jane?” diye bağırdı daha yüksek sesle. “Sen misin?”

O kadar şaşırmıştım ki duymamış gibi yapmak yerine sese doğru döndüm. Kahretsin.

“Hey!” dedi.

Birkaç kapı öteden yaklaşan bir adam gördüm. Beyazdı, benim yaşlarımdaydı, saçları kahverengiydi ve ortalama bir boyu vardı. Dikkatimi çekmeye ya da kaçmamı durdurmaya çalışıyormuş gibi ellerini uzattı. Gülümseyene kadar onu tanımadım. Gülümsediğinde anladım.

Benim gibi insanları şaşırtmak kolay değildir ama kesinlikle şaşırmıştım. “Luke?”

“*Gerçekten* sensin!” dedi, kimsenin beni gördüğü için bu kadar heyecanlandığını görmemiştim.

“Evet,” dedim. “Merhaba,” Arkadaş canlısı davranışı beni alışık olmadığım bir kararsızlığa düşürmüştü. Luke eski bir arkadaşımdı. Ya da o türden bir şeydi. Üniversiteyken birkaç ay çıkmıştık, sonra ben Minneapolis’te yaz stajı yapmıştım ve hukuk okumaya başlamıştım. O zamanlar onu seviyordum fakat o zamandan beri aklıma gelmemişti. Şimdi de karşımdaydı.

Bana sarıldı ve kafa karışıklığından hızla göz kırpmama rağmen ben de ona sarıldım. Bir anda geçmişime sivrulmuş gibi hissediyordum.

“Burada ne arıyorsun?” diye sordu beni bıraktığı sırada.

“Burada mı? Kedi sahiplendim.”

Güldü. “Hayır, yani *Minneapolis*’te!”

“Ah. Şey... geçici bir proje üstünde çalışıyorum.”

“Geçici mi?”

“Evet, uzun süre kalmayacağım.”

“Bir şeyler içecek kadar kalıyorsundur umarım.”

Yapmamalıydım. Zekice bir hareket değildi. Buradaki işim kötü sonuçlanırsa Luke kimliğimi ele verebilirdi. Ama anlaşılan beni her şekilde ele verebilirdi. Arkadaşça davranıp onu kendi tarafıma çekmeliydim. Belki de sadakatini kazanabilirdim.

“Aslında” —gerginmiş gibi elini saçında gezdirdi—
“öğle yemeği yesek? Sohbet etmeyi çok isterim.”

Hayır demeli ve kısa süreli hafıza konusunda sıkıntılı olduğunu ummalıydım. Buradayken gerçek bağ kuramazdım. Gerçi hiçbir zaman gerçek bağ kurmuyordum. Meg gittiğinden beri kimse beni gördüğü için heyecanlanmıyordu. Kimse benimle sohbet etmek istemiyordu. Ama Luke istiyordu. Bu da... benim için tuhaf bir deneyimdi. Sevgililerim arasında en iyisiydi, belki de bu sıcak ve arkadaş canlısı davranışlar onun için normaldi.

İnsan sarraflığı konusunda iyi olmadığı ortadaydı. Zekice bir hareket olsun ya da olmasın, aniden onunla öğle yemeği yemek istedim ve istediğimi her zaman yapardım.

“Çok hoşuma gider,” dedim ve yüzü aydınlandı. Meg’i son görüşümden beri kimse bana böyle bakmamıştı. Boğazım tuhaf bir biçimde kasıldı.

“Şu köşedeki yer en sevdiğim restoranlardan biri,” diye önerdi. “Dışarıda oturup havanın tadını çıkarabiliriz.”

Biraz önce arkadaşlarıyla oturup havanın tadını çıkaran insanların yanından geçiyordum, şimdi ise onlardan biri olacaktım. Kafamı salladım, boğazımdaki tuhaf tıkanıklığı yutmaya çalıştım ve köşeye doğru ilerledik.

“Yeni kedi sahiplendim demiştin değil mi?”

“Evet. Burada geçici bir süre kalacağım için berbat bir fikirdi ama karşı koyamadım.”

“Neden koyasın ki? Çok hoş bir hareket. Ne zaman alacaksın?”

“Yarın. Bugün almak istiyordum ama böylece ihtiyacım olan şeyleri alabilirim herhalde.”

“Hızlı karar vermek konusunda hep iyiydin.”

Seçtiği kelimeleri duyunca gülümsedim. Şimdiye kadar kimse bu kadar hoş bir şekilde söylememişti. “Galiba fevriyim demek istiyorsun.”

Luke omuzlarını silkti. “Kendini tanıyorsun diyelim.”

Güldüm. Gerçekten güldüm. Üniversitede onu ne kadar sevdiğimi hatırladım. Komikti. Yatakta iyiydi. Tabii ki saf olduğunu düşünüyordum. Zaman onu çok güçlendirmemişti. Meg de öyleydi. İnsanların hep iyi taraflarını görürdü, yapmaması gerektiğinde bile. *Özellikle* yapmaması gerektiğinde.

Luke bizi sokak kafelerinden birine götürdü ve kadın onu şaşkınlıkla karşıladı. “Hey, tekrar hoş geldiniz!”

Luke'ın yanakları pembeleşti. "Burada bir arkadaşla kahve içmiştim," diye açıkladı.

"Ah," dedim ağır ağır. "Bayan bir arkadaş mı?"

"Evet ama *kız arkadaş* değil."

"Amma çapkınsın," diye iç geçirip garsona kafamı salladım. İkimiz de gülünce Luke'un yanakları iyice kızardı.

"Hadi, çapkın," dedi kadın ve iki menü alarak bizi dövme demirden küçük bir masaya götürdü.

Oturduk, garson menüleri verdi ve kahvaltı seçeneklerini görünce ağzımın suyu akmaya başladı. Yemek yemeyi insanlardan daha çok seviyordum.

Luke boğazını temizledi. "Gerçekten sevgilimle değildim."

Durumu açıklamak için çok hevesliydi. Menüyü biraz indirip üstünden ona baktım. "Hâlâ bekâрім mı diyorsun, Luke?"

"Hâlâ değil. Yani, tabii ki ilişkim yok ama daha önce oldu. Tabii ki," Kafasını sallayıp "Tanrım," diye mırıldandı ve tekrar gülmeye başladım. Sonra o da kendine gülmeye başladı, kendini ciddiye almayan kıkırdamasını duyunca Steven'dan ne kadar farklı olduğunu fark edip şaşkına döndüm.

Minneapolis'ten ayrıldığımda onu özlememiştim. Bitirmem gereken bir staj vardı, sonrasında da hukuk okuyacaktım, gerisini düşünmemiştim. Ama şimdi onunla oturuyor olmak beni mutlu etmişti.

"Üniversiteden sonra ne yaptın?" diye sordum.

"Hemen bilgi işlem sektörüne girdim."

"Ekonomi bu haldeyken şaşırtıcı bir hareket değil."

"Kesinlikle. Sonradan dönüp doktora yaparım diye dü-

şündüm. Ama dürüst olmak gerekirse üniversiteden mezun olduğumdan beri çok düşünmedim. Çok meşgulüm.”

Garson bize su getirdi ve bir latte sipariş edip sessizce menüye baktım. Karar vermem asla uzun sürmezdi, Fransız usulü tost ve pastırma istediğimi biliyordum. Genel olarak istediğimi yapıyor, sonuçlarını da sonra düşünüyordum. İsteddiğimden fazla kilo alırsam spor yapmaya başlıyordum ama genellikle problem olmuyordu. Stresten yemek yemiyor, acımı yemekle bastırmaya çalışmıyordum. Canım yandığında acım yok olana kadar görmezden geliyordum. Meg konusunda da bu tekniği aylarca denedim. İşe yaramadı.

“Peki sen?” diye sordu Luke. “Hukuk okuduktan sonra ne yaptın?”

“Ticaret hukukuna atladım. Birkaç yıldır yurtdışındayım. Malezya.”

“Vay! Kendimi köylü gibi hissettim. Ben hiç Minneapolis’ten çıkmadım.”

“Doğrusunu söylemek gerekirse burası hâlâ en sevdiğim yerlerden biri.” Burada çok güzel dört yıl geçirmiştım. Ruhum da Meg ile burada yaşıyordu.

Garson, siparişimizi almak için yanımıza geldi ve Luke ile bir saniye birbirimize baktık.

“Gerçekten geçici bir süreliğine mi döndün?” diye sordu.

“Gizli bir sözleşme üstünde çalışıyorum,” Her zamanki gibi kolayca yalan söylemişim. “Yurtdışında birçok ilgili partisi olan bir şirket evliliği. Ne kadar süreceğinden emin değilim. En fazla birkaç ay.”

“Peki,” dedi ve yanakları tekrar kızardı, “Lafı uzatmayayım. Bekâr mısın?”

Evet demek üzereydim ki bunun problem yaratacağını fark ettim. Bana çıkma teklif ederse —ve edecekti— onunla romantik bir durumda görülemezdim. Ayrıca planlarımın nasıl sonuçlanacağını, soruşturma açılıp açılmayacağını da düşünmem gerekiyordu.

Tek kaşını kaldırmış bakıyordu, bakışları dolaysız ve sabırlıydı. Siktir.

“Biriyle görüşüyorum,” diye cevap verdim.

“Ah.”

“Ciddi değil.”

Gülümsedi. “Ah.”

“Karışık,” diye ekledim ama umursamadı. Bir şeylere açık olduğumu belirtmiştim, onun için yeterliydi. Ne de olsa erkekti. “Neden bu kadar ilgilisin ki?” hafifçe gülerek ona meydan okudum, nasıl tepki verdiğini görmek istiyordum.

“Çünkü,” diye cevap verdi, “sen kaçan fırsattımsın.”

Latte neredeyse boğazımda kalıyordu. Beni yine şaşırtmıştı. “Ne? Ben mi?”

“Evet.”

“Kaçan balık büyük olur olayı gibi mi?”

“Hayır!” Kafasını tüm gücüyle salladı. “Hayır, o anlamda değil. Seni çok seviyordum ama birden kayboldun.”

Onun için özel biri olduğumu bilmiyordum. Hatırlayabildiğim kadarıyla iki ay çıkmıştık, ikimiz de gideceğimin farkındaydık ve pek gözyaşı dökmeden veda etmiştik. “Gerçekten mi?” diye zorladım.

“Gerçekten, gerçekten.”

Ona baktım. Kaçırdığım sinyaller olduğunu bilmek hoşuma gitmiyordu, her ne kadar bu sinyaller zamanında benim

için anlam ifade etmeyecek olsa da. Uzun mesafeli ilişki hakkında birkaç espri yaptığını ve onu görmezden geldiğimi hatırlıyordum. Seks yapamayacaksan sevgili olmanın ne anlamı vardı?

Sessizliğimin uzadığını görünce yüzünü ekşitti. “Şimdi de senin aynı şeyleri hissetmediğini düşünmeye başladım.” Gülümsediğimi görünce tekrar güldü. Rahat, tasasız bir kahkahaydı.

“Hayır, seni sevmiyordum diyemem,” dedim, “ama taşıyacaktım, o yüzden uzun vadeli bir şey olduğunu düşünmedim herhalde.”

“Anlıyorum. Belki de yirmi iki yaşındaki bir erkeğe bu kadar çekici görünmenin nedeni buydu. Ulaşılmazdın. Elde edilemezdin.”

Bunun üstüne güldüm. “Yanlış hatırlamıyorsam beni birçok kez elde ettin.”

Espri o kadar komik değildi ama o kadar güldü ki gözlerinden yaşlar aktı. Beni özel hissettirmek konusunda hep başarılı olduğunu hatırladım. Belki de özelin tam tersi: sadece *normal*.

“Yani kimseyle görüşmüyor musun?” diye sordum pek umurumda olmadığı halde.

“Ciddi biri yok,” diye cevapladı ve istersem onu elde edebileceğimi anladım. İsteyebilirdim de. Steven ile zaman geçirdikten sonra ağızımda kalan kötü tadı temizlemek için iyi bir seçenektir.

Rahat bir sohbeta girdik, üniversite günlerimizi anmaya başladık. Yemeklerimizi yerken Meg’in nasıl olduğunu sordu.

“Öldü,” dedim, yumuşatmam gerektiğini sonradan hatırlamıştım.

Çatalı elinden düşüp tabağa çarptı. “Ne?”

“Meg öldü. Şubat ayında.”

“Ama... nasıl?”

“İntihar etti.”

Yüzü sarardı, ben de çatalımı yavaşça bıraktım çünkü yemek yemeğe devam edersem taş kalpliyim gibi görünebilirdi. Gerçekten kederliydim fakat kederim başkalarının anlayamayacağı bir biçimde bastırılıyordu. Hissediyordum ama yine de normal işleyişime devam edebiliyordum.

“Tanrım,” diye fısıldadı Luke. “Hâlâ görüşüyor muydunuz?”

“Evet. En iyi arkadaşımdı.”

“Jane, çok ama çok üzüldüm.”

Bunu söylediğim tek kişiydi. Başka kimsenin umurunda olmazdı. Ama Luke, Meg’i tanıyordu, benim için ne kadar önemli olduğunu biliyordu. “Hap almış,” dedim sormadığı halde.

“Üzgünüm. Bilmiyordum. Kendini çok...” Bu cümleyi nasıl bitireceğini bilemiyordum, ben de bitiremiyordum. Çok ne olmam gerektiğini bilmiyordum. Evet, acı çekiyordum. Yalnızdım. Ama kızgındım da. İntikam istiyordum. Ve her zaman ama her zaman olduğu gibi soğuktum. Hayatıma devam edecektim; buna şüphe yoktu. Toparlanacaktım. Ama her şey değişmişti.

“O yüzden buraya geldim,” dedim ki en azından bu küçük kısım doğrudu. “Biraz... değişikliğe ihtiyacım vardı. Minneapolis’teki fırsatı görünce işaret olduğunu düşündüm.”

“Onu kaybetmene çok üzıldüm.”

Kaybetmek mi? Onu kayıp mı etmişim? Kendini yok etti demek daha doğru olurdu. Nerede olduğunu biliyordum. *Burada değildi.* İsteddiği de buydu. İstedliğini elde ettiği için üzülmem mi gerekiyordu?

Çatalımı alıp Fransız usulü tostum soğumadan yemeye devam ettim. Sonradan ağlamam ya da bir şekilde kendimi kaybetmem gerektiğini fark ettim ama artık çok geçti, ayrıca Luke rahatlamış görünüyordu.

“Çok iyi biriydi,” dedi bir dakika boyunca konuşmadıktan sonra, “Mezarına çiçek göndereyim.”

Bana çok mantıksız gelmişti. Meg aradaki farkı anlamayacaktı. Ama ona mezarlığın adını söyledim çünkü bu tür düşünceleri kendime saklamayı öğrenmişim. İnsanların ritüellerinin birçoğunu anlamıyordum.

Büyükannem ben yirmi yaşındayken ölmüştü ve anneme cenaze için harcadığı parayı bir cesedi toprağa gömmek dışında herhangi bir şey için harcaması gerektiğini söylememeyi başarmışım. Alışveriş, araba tamirati, pislik kardeşimin kefil parası. Ölü bir kocakarıya para harcamak yerine eğitimime bir dolar katkıda bulunsa bile daha iyiydi.

Anneme söylememeyi başardığım halde nefretimi cenaze evinin sorumlusuna kusmuştum. Cesedi yakıp kurtulmamız gerektiğini söyledim. Kibar saygı maskesi bir anlığına düştü ve altındaki kibri ve tiksintiyi gördüm. Ama kederli aptallardan bin dolar söğüşleyen ben değildim. Tabii ki tuzağa düşen o olmuştu. Çek karşılıksız çıktı, büyükannem ise çoktan yıkanıp gömülmüştü. Bunu geri alamazdı.

“İyi misin?” diye sordu Luke, iyiydim de. Ama aklıma Meg’in toprak altında çürümesi gelmişti ve bunu düşünmek istemiyordum. Buraya cenaze için gelmemiştim. Anlamı yoktu. Bencil bir öfke dışında bir şey hissetmezdim. Tuhaf, köse gibi yüzünü tabutun içinde görmek istemiyordum. Toprağın içine indirildiğini görmek istemiyordum.

Bundan kaçınmak için çok dikkat etmeme rağmen düşünmeye başlamıştım. Düşünmek istemiyordum.

“Evin yakında mı?” diye sordum aniden.

“St. Paul’da. Çok uzak değil. Nehrin kıyısında müstakil bir ev.”

“Gidebilir miyiz?”

“Evime mi?” Kafası karışmıştı, dudaklarında kafası karışık bir gülümsemenin izleri vardı.

“Evet,” dedim, “Hemen.”

Ne demek istediğimi anladı. Gözleri büyüdü, dudakları aralandı. Cevap vermedi.

“Biriyle mi yaşıyorsun?”

“Hayır, tabii ki hayır. Ama... yani...”

Bir omzumu silktim. “Eski zamanların hatırına?”

“Jane.” Beni azarlıyor muydu yoksa ismimi mi hatırlıyordu emin olamadım. Benim için farkı yoktu. Kedimin bana baktığı gibi baktım ona. Ne istersem o anda istiyordum. Biraz arkasına yaslandı, beni çözmeye çalışıyordu.

“Hadi çapkın,” dedim ağır ağır ve Luke gülümsedi. Sonra güldü.

“Arabam köşe başında.”

İhtiyacım olan cevap da buydu.

12. BÖLÜM

Luke, üniversiteden beri bir şeyler öğrenmişti. Eskiden fena değildi ama artık *iyiydi*. Beni hevesle aldı; ihtiyacım olan da buydu. Sonra oral seks yaptık ve ikimizi de ikinci raunda hazırladı.

“Karşılaştığımızda *çok* sevindim,” dedi nefes nefese, terimiz üstümüzde kururken. Seksten sonra sarılmayı sevmeyi hatırlıyor gibiydi, bu yüzden elini kalçama koymakla yetinmişti. Rahatsız olmamıştım. Hatta hoşuma bile gitmişti.

“Bu, kedi kumu almaktan biraz daha iyiydi.”

Kısık, tatmin olmuş kahkahaları yatağı sarstı. İyice gerindim ve kalkıp çıplak halde nehre bakan pencerelere doğru yürüdüm. Kıçıma, kalçalarımın salınışına baktığını biliyordum. Hoşuma gidiyordu. Erkekler gösterilerden hoşlanırdı, ben de izlenmekten hoşlanıyordum. Tekrar gerindim, bir parçam sokaktan birinin de izlediğini umuyordu.

“Çok seksisin,” dedi. Bunu birçok erkekten duymuştum. Erkekler utanmayan kadınları seviyordu. Benim gibi kadınlar nadirdi çünkü her gün, herkes tarafından her şeyden utanmamız gerektiğini duyuyorduk. Onlara istediklerini vermekten de vermek istememekten de utanmalıydık. Orta-

lama vücutlarımızı göstermekten utanmalı, mükemmel bir vücudumuz olmadığı için utanmalıydık. Normal kadınların nasıl sevgili bulduğunu bilmiyordum. Gerçek duyguları olan insanlar dünyayı çekilmez buluyor olmalıydı.

Ama benim için daha kolaydı, bu yüzden nehirde ilerleyen bir yelkenliyi izleyip Luke'un bir sonraki raunda ne zaman hazır olacağını düşündüm. Maalesef saatler sürerdi.

"Gitsem iyi olur," diye mırıldandım.

Yatağın gıcırdadığını duydum, çarşaf hışırdadı. "Seni bırakayım."

"Gerek yok, ben taksiye binerim."

"Seni pet shop'a bırakayım," diye teklif etti.

Kafamı salladım ve arkamı döndüğümde pantolonunu giymekte olduğunu gördüm. "Yapmasan daha iyi. Karmaşık."

"Ah. Doğru."

"Ama numaranı alabilir miyim?"

"Evet. Ben seninkini alabilir miyim?"

Almasa daha iyiydi ama hoş bir memnuniyet dalgası içindeydim, bunu tekrar yapmak isteyeceğimi biliyordum. "Tamam ama arama, mesaj at. Genelde toplantılarda oluyordum."

Yalan söylüyordum, o da bunun farkındaydı ama karşı çıkmadı. Tabii ki çıkmadı. Konuyu zorlamaya başlamadan önce bana birkaç kez daha çakacaktı. Üzümün bağıını sormaya gerek var mıydı?

Taksi çağırdım, sonra da yavaşça giyinip beni izlemesine izin verdim. O aptal çiçekli elbiselerden birini giymediğime çok memnundum. Gerçi lavanta sutyen güzel görünüyordu. Pazartesi günü tekrar giyecektim, böylece Steven bakarken

ben, başka bir adamın hayvani bir şehvetle beni soyduğunu hatırlayabilirdim.

“Çok yaramaz gülümsüyorsun,” dedi Luke.

“Evet,” diye cevap verdim.

Taksi hemen geldi, Luke dudaklarımdan öpüp onu aramamı hatırlattı. Arayacağımdan emindim. Ne istersem o anda istiyordum. Yüzümdeki yaramaz gülümseme, nehrin diğer tarafına geçene kadar silinmedi. Belki de ertesi gün arardım. Belki de Steven kilisede iyi biriymiş gibi numara yaparken Luke ile seks yapardım.

Yeni bir sevgili ve bir kedi. Oldukça verimli bir Cumartesi günüydü.

Pet shop’tan eşya dolu iki devasa torbayla çıktığım sırada telefonuma mesaj geldi. Bir yanım Luke’un bu akşam tekrar buluşmak için mesaj attığını umuyordu, bu yüzden torbalarımı yere bırakıp telefonumu çıkardım.

Şansım yoktu. Mesaj Steven’dan gelmişti, harika günümü mahvetmek için yazıyordu. İsmi görüncü iç geçirdim ama Luke’un mesaj atmamış olması iyi bir şeydi. Kendimi tanıyordum, Luke fazla hevesli davranırsa onu istemezdim. Yine de biraz hayal kırıklığına uğramıştım. Mesajı açtığımda daha da fazla hayal kırıklığına uğradım.

Yarın kiliseye var mısın?

Okuduğum en sıkıcı mesajdı. Tanrı’ya şükürler olsun ki yüz ifademi göremiyordu.

Senin kilisen mi? diye cevap verdim. Arabam yok.

Seni sabah 8'de alırım.

Olması gereken şey tam da buydu ama isteklerime engel olduğu için çok sinirim bozulmuştu. Luke ile bir raunt daha yapamasam da en azından kedimi alabilirdim. Ama hayvan barınağı öğlen açılıyordu, ayrıca Steven ile kiliseye gitmek doğru yönde büyük bir adımdı.

Ona vermemiştim, bu yüzden dahasına değer olabilirdim. Kiliseye gitmek bizi yakınlaştıracaktı ve bana yakın olması gerekiyordu.

Gözleri parlayan bir emoji atarken gözlerimi devirdim. Harika olur! Sabırsızlanıyorum!

Gerçekten sabırsızlanıyordum. Daha acil güdülerimi bir kenara bırakınca heyecanlanmışım.

Ailesiyle tanışmak için sabırsızlanıyordum. Arkadaşlarıyla. En kutsal inançlarında yıkanmak istiyordum. Yarın kendi bölgesinde olacaktı ve Steven Hepsworth'ün değer verdiği şeyleri ilk elden görebilecektim.

Sonra hepsini elinden almak için plan yapacaktım.

13. BÖLÜM

Başta yeni sevgilisine pek dikkat etmemiştim. Meg, yeni sevgilisi olunca hep kafayı yerdı. Yatakta nasıl olduğunu sorup konuyu kapatmıştım.

Meg eninde sonunda evlenecekti ama Meg'in gelecekteki ailesi hakkındaki hayalimi tamamladığı sürece kiminle evlendiği umurumda değildi. Meg ne kadar çabuk evlenip çocuk sahibi olursa ben de o kadar çok bir yere aitmiş gibi yapabilirdim.

Yeni sevgilisiyle üç ay çıkmıştı. Fırtınalı bir aşktı, şimdi-den evlilikten bahsetmeye başlamışlardı, sonra da ayrıldılar. Ben fark etmemiştim bile. Adam, Meg'e çocuksu ve denge-siz olduğunu söylemişti. Ben ise Meg'e adamın boktan ve kaba olduğunu söylemiştim. Öyleydi.

Bir hafta sonra tekrar çıkmaya başladıklarında, *yatakta iyi olduğu sürece sorun yok*, dedim. Gülüp geçti. Çok mutluydu.

Bir ay sonra ben aradı, ağlıyordu. Sevgilisi ona asla çocuk yapmayacağını çünkü onun korkunç, berbat bir anne olacağını söylemişti. Neden gözyaşı döktüğünü gerçekten

anlamamıştım çünkü bu saçma bir hakaretti. Meg korkunç ya da berbat biri değildi.

Biraz ürkekti ve insanlara çok güvendiği şüphesizdi ama Meg, çocuklarla harika anlaşıyordu. Nazik, özenli, destekleyiciydi. Ama her nedense sevgilisinin hakaretine inanmıştı çünkü İngilizce derecesine rağmen hâlâ garson olarak çalışıyordu ve barlara gittiğinde bazen fazla içiyordu.

“Götün teki,” dedim. “Bunu anladığın için rahatlayıp onu bırakman lazım,” Bana oldukça basit görünüyordu.

Bir ay sonra sevgilisi aynı eve çıkmayı teklif etti. Meg kabul etti.

Tabii ki bunu gizlice yaptılar. Adam onu yirmi dört saat yanında istiyordu ama ailesinin ya da kilisesinin günahkâr olduğunu bilmesini istemiyordu. Ne de olsa verdiği için suçlu olan Meg’di, değil mi?

Meg’e aptallık ettiğini söyledim. Gerçekten de söyledim. “Aptallık etme, Meg. Adam tam bir göt,” Bana çok iyi biri olduğunu, onun adına mutlu olmam gerektiğini söyledi, sonra da telefonu kapatmak için bir bahane buldu.

Üç hafta boyunca konuşmadık. Ağlayarak beni aradığında, sevgilisinin onu evden attığını söylediğinde içten içe rahatlamıştım. Evsizdi, kalbi kırılmıştı ve benim aklımdan geçen tek düşünce *Tanrı’ya şükürler olsun ki bitti* olmuştu.

Bitmemişti. Daha çok vardı. Steven Hepsworth, suiistimaline ses çıkarmayan güzel bir kız bulmuştu ve onu bırakmaya niyeti yoktu.

14. BÖLÜM

Bugün çiçekli elbisemin düğmelerini kapatmıştım ve göğüslerimi ceketle örtmüştüm. Bugün Steven'ı baştan çıkarma günü değildi; gözlem yapıp öğrenme günüydü.

Sekizde geldi ve hazır olmama rağmen bir dakika kordorda beklemesini istedim, sonra da kapıyı kapatıp acele diyor gibi yukarı aşağı koştum. Üç dakika sonra kapıdan aceleyle çıkıp geç kaldığım için birkaç kez özür diledim. "Özür dilerim. Alarının 5 dakika daha tuşuna çok fazla bastım!"

"Asla o tuşu kullanma," diye bana ders verdi. "Beynine alarının daha fazla uyumak için sinyal olduğunu öğretiyor. O yüzden uyanamadın."

"Çok zekice."

"Gidelim. Geç kalacağız."

"Çok özür dilerim!" dedim neşeyle onu izlerken. Saat 8:05 olmuştu, İsa kimseyi beklemiyordu herhalde.

Kiliseye giderken havadan ve şehirden bahsettik. Steven şehirdeki mahallemden hoşlanmıyordu tabii ki. Kendimi verirsem daha iyisini yapabileceğimi söylüyordu. "Veri girişinden daha iyi bir iş bulman gerekecek. Daha önce ne işler yaptın?"

“Çeşitli şeyler. Buradan önceki işim bir muhasebe şirketinde sekreterlikti ama... eski sevgilim orada muhasebeciydi.”

“Yani şirkette kalamadın mı?”

Omuzlarımı silkip birazcık koltuğa gömüldüm. “Çok kıskançtı. Ofisteki erkeklerde flört ettiğimi söyleyip duruyordu.”

“Ediyor muydun?”

“Hayır!”

“Hey, sordum o kadar. Kadınlar bazen farkında olmadan flört edebiliyor.”

Kıskançlığın yetersizlik hissinden doğduğunu açıklamak yerine somurttum. “Ben herkese arkadaşça davranırım, cinsiyetlerine bakmam. *İşim* buydu.”

Elime dokundu. “Biliyorum ama bazen erkekler bunu anlamıyor. Dikkatli olman lazım.”

“Biliyorum. Oluyorum.” Sonuçta, erkeklerin davranışlarından kadınların sorumlu olduğunu herkes biliyordu. Biz dikkatli olmazsak erkekler istediklerini almaya karar verebilirdi. Karşı koyamıyorlardı. Güya psikolojik sorunu olan bendim.

Saat 8:35 olduğunda kiliseye varmıştık, demek 5 dakika daha tuşunu sorumsuzca kullanmam her şeyi mahvetmemişti. Vaaz saat 9’da başlıyordu ama Steven papaz yardımcısı olduğu için belli sorumlulukları vardı. “Vaazdan sonra seni babamla tanıştıracam. Şu anda vaazına son rötuşları yapıyordur. Seni biraz yalnız bıraksam sorun olur mu?”

Henüz yanmaya başlamamıştım, bu yüzden sorun olmadığını söyledim ve beni devasa kilise holünde tek başıma bıraktı. Banklarda birçok insan vardı, çoğu vaaz boyunca küçük çocukları eğlendirmek zorunda olmayan yaşlı çiftlerdi.

Kilisenin hatları modern ve şıktı fakat dekor biraz gösteriş eklemekteydi. Kürsü altın rengine boyanmış oymalı ahşaptan yapılmıştı, arkasındaki devasa mozaik cam ise gökyüzüne uzanıyordu. Camda parlak renkli cübbeler giymiş inananların Mesih'in konuşmasını dinlemek için bir tepenin etrafında toplandığını tasvir eden çok güzel bir resim vardı. İsa hepimizin üzerinde yükseliyordu, kollarını bizi karşılıyor gibi açmıştı ama daha çok kendisine hayranlık için açık bir davet gibi görünüyordu.

Henüz anlaşılmadıysa, ben dindar biri değildim.

Çocukluğumda, etrafımdaki herkes Tanrı'ya inanıyordu. Herkes İsa'ya tapıyordu. Hepsi de fakir, acınası ve dertliydi. İşlerini, çocuklarını ve onurlarını kaybediyorlardı ama daha da fazla dua ediyorlardı. Dolandırıcılık gördüğümde anlardım.

Buradaki insanların ise şükretmek için daha çok sebebi vardı. Banklardan birinin ucunda oturan bir kadının yanında pahalı bir Louis Vuitton çanta olduğunu gördüm. Erkenden gelmişti, bu yüzden ortaya geçmesi gerekirken köşede duruyordu, herkesin onun ve pahalı çantasının önünden geçmesine neden olacaktı. İnsanların çantasını görüp imrenmesini ya da en azından kendisinin onlardan iyi olduğunu anlamalarını istiyordu.

Buraya uslu ve masum olmaya gelmiş olmasaydım arkasına oturup dikkatinin dağılmasını beklerdim. Eski bir arkadaşıyla sohbet etmek için kalktığında çantasını çalıp koridora çıkardım. Tuvalet gidip çantayı kabinlerden birine bıraktım, tuvalet gidip çantayı unutmuş izlenimi yarattım.

Birkaç dakika içinde çok önemli çantasını aramaya başladılar. Öfkelenirdi. Vaazı bölerdi. Ağlardı. Dindar komşularını çantasını çalmakla suçlardı. Birisi çantayı tuvalette bulurdu, içinden hiçbir şeyin alınmadığı görülürdü. Çanta sahibine verilirdi ama kimse kadının ettiği çirkin sözleri unutmazdı. Ne tür bir insan çantasını tuvalette bırakıp başka insanları çantasını çalmakla suçlardı ki?

Bu kadına verebileceğim hasarı düşününce sııttım. Ne yazık ki buraya risk almaya gelmemiştim. Bugün olmazdı.

Birkaç kişi neşeli gülümsememi fark edip beni sevecenlikle selamladılar, Kutsal Ruh ile dolup taşıtım belliydi.

Gelenlerin sayısı artmıştı, bu yüzden onuncu sırada bir banka oturup gösteriye hazırlandım. Steven görevlerini bitirmiş gibiydi, yan kapıdan çıkıp ön banka, takım elbise giymiş insanların yanına oturdu. Steven'ın bankın diğer tarafına baktığını gördüm. Kasılmış bir şekilde oturan parlak, böğürtlen rengine takım giymiş bir kadına bakıyordu. Kadının sırtına sapsarı bukleler dökülüyordu.

Steven'ın bakışlarına karşı vermedi, ileriye bakmaya devam etti. Etrafındaki kadınlar onu izliyordu. Arada sırada birileri gelip selam veriyor ve elini sıkıyordu. Papazın eşi olduğuna neredeyse emindim.

Kırmızı bir dalga odayı sardı. Kızıl saten cübbeler giymiş insanlar içeri girmeye başladı, kısa süre içinde kürsünün arkasını sardılar. Herkes ayağa kalktı.

Bas gitar ve bateri ile bir bando girecek sandım ama bu Güney kilisesi değildi. Herkes dua kitaplarını açtı ve koro, Tanrı'nın sevgisi hakkında ağırbaşlı bir ilahi söylemeye

başladı. Somurtmamaya çalıştım. Hem müzik berbattı hem de izlenecek bir gösteri olmadığına işaret ediyordu. Güney Vaftizci kiliselerinde insanlar dans edip çıldırıyordu. Bazen yere düşüp seğiriyorlardı. Pazar günleri erken kalkıp kiliseye gitmemin ödülü buydu.

En azından büyükannemin kaburgalarıma dirsek atıp *şeytan orospusu gibi sırtma* deme ihtimali yoktu. Bunu yaptığında ben dokuz yaşındaydım. Anlaşılan vaktinden önce büyümüş bir şeytan orospusuydum. On iki yaşına geldiğimde anneme beni bir daha kiliseye götürürse gazozuna müshil atacağımı söyledim. Önceki Pazar günü ishal olduğu için bana inanmıştı. Gerçi onu ben yapmamıştım. Ellerini yıkamama alışkanlığı yüzünden olmuştu. Tanrı'nın işine akıl sır ermiyordu.

Berbat şarkı bitti ve başka bir tane başladı. Etrafımda şarkı söyleyen insanlara baktım. Steven yüzünü kaldırıp yüksek sesle söylüyordu tabii ki. Üvey annesi olduğunu düşündüğüm kadın gülümsüyordu ama tuhaf ve sahte görünüyordu ki ben tuhaf ve sahteyi anlamakta çok başarılıyım.

En sonunda papaz, sahnenin yanındaki merdivenleri tırmanmaya başladı. Steven'a pek benzemiyordu. Saçları ağarmış ve dökülüyordu, biraz da göbekliydi. Yüzü, oğlunkinden çok daha yumuşaktı ama hepimize kibirli bir biçimde gülümseyince benzerliği gördüm.

"Dostlar!" Kelimenin cemaatin etrafında yankılanmasını bekledi ve kendisine cevap veren cemaat üyelerinin seslerinin kesilmesini bekledi. "Dostlar," diye tekrarladı herkes sessizleştikten sonra, "bu kutsal günde kilisemize hoş geldiniz!"

Etraftan amen sesleri yükseldi. Oklahoma'da insanların yarısı çoktan ayağa kalkmış olurdu ama Minnesota'da işler farklı yürüyordu.

"Ve burası *gerçekten* kutsal bir yer, *gerçekten* kutsal bir gün."

"Evet! Evet!"

"Ama her yer böyle diyemeyiz, değil mi? Bu ülkede değil. Bu devirde değil. Bizim kadar şanslı olmayanlar hakkında konuşmalıyız."

Kaşlarımı kaldırdım, kilisedeki bu adamın fakirler hakkında konuşacak olmasına şaşırmışım. İtiraf etmem gerekiyordu ki, Steven'in babasından bunu beklememiştim. Belki de Steven düşündüğümünden daha karışık biriydi. Belki de olaya Meg'in tarafından baktığım için bakış açım eksikti.

Fakat etrafımdaki yüzlerde sempati yerine kendini beğenmişlik vardı, Papaz Hepsworth'ün sonraki sözleri nedeni ortaya çıkardı. "Herkes kutsanamıyor çünkü herkes bizim gibi Tanrıyı bulacak kadar şanslı değil. Herkes yaşamamanın *doğru* yolunu anlayamıyor."

İşte başlıyordu.

"Yaşamamanın *doğru* yolu," diye tekrarladı, kelimeleri daha derin, daha yüksekti ve artık nefretle renklendirilmişti. İnsanlar heyecanla kıpırdamaya başladı. "Çünkü yaşamamanın *doğru* bir yolu var, değil mi dostlar? Televizyonda, filmlerde ve internette gördüklerinize rağmen yaşamamanın *doğru* bir yolu var ve bu şekilde yaşamayanlar bedelini ödüyor."

Amen sesleri yükseldi. Herkes haklı olduğunu duymaktan hoşlanırdı çünkü bu, başka birinin harikulade, fantastik

biçimde hatalı olduğu anlamına geliyordu ve bu eskimeyen bir zevkti. Ben de seviyordum.

“Devir değişir,” dedi. “Kanunlar değişir. Kùltürler değişir. Ama Tanrı’nın kanunu... Tanrı’nın kanunu asla değişmez, değil mi?”

“Hayır!”

“Tanrı’nın kanunu takip etmemiz için var, kalbi ve davranışları ile bu kanunu takip edenler ödüllendirilir.”

“Evet!”

“İş, onur, yiyecek, para, sevgi ve *doğru şekilde yaşadığınız* bilgisi ile ödüllendirilirsiniz.”

Steven dua eder gibi elini kaldırıp “Evet!” diye bağırdı.

“Tabii, bu zorluklar ya da testler olmayacak demek değil. Hepimiz yaşıyoruz. Tanrı bizi test ediyor. İşten çıkarılma ile test ediyor. Eşcinsel, hafifmeşrep çocuklarla test ediyor. Bizi *ayartma* ile test ediyor.”

Ve aldatan orospu eşlerle, diye ekledim içimden.

“Bu testleri geçmek size kalmış, dostlar.”

“Amen!” diye bağırdı arkamdan biri.

Bunları daha önce de duymuştum ama insanların kabul ettiği şeyler beni hâlâ şaşkına çeviriyordu. *Başka* insanlar acı çektiğinde doğru yaşamadıkları için oluyordu. *Bizim* insanların acı çektiğinde ise inançları test ediliyordu.

Çok aşikâr ve yanlıştı ama benim çok işime geliyordu. İnsanların bu hataları dünyada yol almamı kolaylaştırıyordu. Doğru şeyi söylüyor, doğru tuşa basıyor ve her seferinde istediğimi alıyordum.

Vaazın ana kısmına geçti ve —çok şanslıydım ki— hafifmeşreplik ve bir tutam homofobiden bahsediyordu. Konu

ne olursa olsun homofobinin her hafta içeri sızdığından şüpheleniyordum.

Dinledim çünkü bunları bilmem önemliydi ama aynı zamanda vaazı dinleyen diğer insanların yüzlerine bakıyordum. Kadınların ve çocukların suiistimal edilmesinin, aç bırakılmasının nedeninin kadınların bacaklarını kapalı tutamamaları olması fikrine bayılıyorlardı. Papaz, fakir kadınların çalışmak yerine ilişkiye girmeyi tercih ettiğini söylediğinde kafalarını salladılar. Kendileri gibi onurlu, dindar insanların bu yaşam tarzlarını desteklemek için vergi vermek zorunda olması fikrine hayır dediler.

“Çocuklara her zaman bedava yemek bulabileceklerini öğretirsek, sıkı çalışmanın onurunu ve lütfunu nasıl öğrenecekler? *Bedava yemek*,” diye tükürdü. “Bedava yemek, bedava sevgi ve bedava sağlık hizmetleri? Bizim *özgür irademiz* var! Tanrı’nın istediği gibi yaşamakta serbestiz. Tanrı’nın lütfunda evlenip çalışmakta serbestiz! Bacaklarımızı kapalı tutup kalplerimizi Tanrı’ya açmakta serbestiz!”

Birkaç insan bağırarak ona katılıyordu.

“Kadınlar eskiden utanırdı! Hafifmeşreplik için ödüllendirilmezlerdi! Yemek pullar, bedava kürtaajlar, televizyonlu evler bulamazlardı!”

Kalabalığın gözleri parlamaya başlamıştı. Küçük piçler yemek yiyip uyuyacak bir yatak bulsun diye vergi vermekten bıkmışlardı.

Tabii ki ben de sempati duymuyordum. Sosyopatlığım beni başkalarından ayırıyor, acılarına karşı hissiz olmamı sağlıyordu. Ama gözlerime perde çekmiyordu.

Tüm gün mesai yapıp yine de çocuklarını besleyemeyen insanlar için kötü hissetmiyor olabilirdim ama onlara yapılanı görebiliyordum. Büyük şirketlerin başındaki sosyopatların olabildiğince çok para aldığını, çalışanlarının yemek pullarının ise bizim vergi paramızdan ödendiğini görebiliyordum. Şirketlerin kârını finanse ediyorduk. Aslında dâhineydi. Müthiş bir dolandırıcılıktı. Bu kendini beğenmiş cemaat üyeleri de kendini zeki sanıyordu. Fırsat olsa ben de onları dolandırırdım.

Vaaz devam etti ve sonuna doğru tamamen sıkılmış, tüm azarlara kafasını sallayan kadın tarafından kafam karışmıştı.

Benim deneyimime göre, kızlar yürümeye başladığı andan itibaren erkekler onları bacaklarını açmaya ikna etmeye çalışıyordu. Bu senaryoda erkekler, Tanrı'nın yerine geçiyordu. Sürekli olarak doğru mu yanlış mı yaptık diye bizi test ediyorlardı. Ama bu bir numaraydı. Doğru yoktu. Ya teşhirci oluyordun ya da orospu. Ya kalpsiz bir inkârcı ya da İzebel*. Penisler, Tanrı'nın su arama çubuğuydu, kötülük arıyorlardı.

Bunun üstüne gülümsedim ve papazın gözleri beni buldu. Neye cevap olarak gülümsediğimi düşünüyordu bilmiyordum ama gülümsememem gerektiği belliydi. Dudaklarımı kapattım ve kıkırdamamak için ısırmaya başladım. Bir saniyelğine beni izleyip ne olduğunu çözmeye çalıştı.

İlgisini çekmiştim.

O da benim ilgimi çekmişti. Papaz Hepsworth cinsellik hakkında şiddetli düşüncelere sahipti. Bu konuda çok düşünüyordu. Muhtemelen ona karşı kullanabileceğim bir sırı vardı.

* Teyrat ve İncil'de adı geçen en kötü yürekli ve en günahkâr kadın olarak adlandırılan kişidir. (c.n)

İyi bir intikam olurdu. Acılı ve alçakça.

İyi de olsa mükemmel olmazdı çünkü Steven bunu kadınların orospuluğuna yükleyip babasını affederdi ve hiçbir şey öğrenmezdi. Bu yara bırak ölümcül olmayı, kalıcı bile olmayabilirdi.

Yine de eğlenceli bir fikirdi. Bunu bir çeşit... aperiitif olarak aklımda tutacaktım. Ana yemeğe tat vermek için hoş bir şey olabilirdi.

Yargılama ve ikiyüzlülük daha pozitif bir biçimde bitsin diye iki neşeli şarkı daha söylendi. Şarkılar söylendiği sırada etrafta sepetler dolaştı, sepeti uzatırken içinde kolaylıkla birkaç yüz dolar çalabilirdim. Paraya ihtiyacım yoktu ama heyecan yaşamayı seviyordum. Huzursuzlanan parmaklarımı zihinsel olarak tokatladıktan sonra yanımdaki kişiye hoş bir şekilde gülümsedim ve sepeti uzattım. Sabır erdemdir.

Vaaz bittikten sonra kilise, yerlerinden kalkıp arkadaşlarının yanına giden cemaat üyelerinin konuşmalarıyla dolup taştı. Steven, kürsünün yanında bir grup insanla duruyor, insanların ellerini sıkıp sırtlarına vuruyordu. Burada ünlü biriydi. Liderin oğluydu. Göz göze geldik ve bana el salladı. Ben de heyecanla elimi salladım, beni görmeye tenezzül ettiği için heyecanlandım. Beni yanına çağırmadı, bu yüzden tek başıma durup yabancılara kendimden emin değilmiş gibi görünmeye çalıştım.

Babası çok daha büyük bir grup içindeydi fakat Steven'ın üvey annesi olduğunu düşündüğüm kadının sadece birkaç kadınla konuşuyor olduğunu gördüm. Onlara yaklaştım.

Çok makyaj yapmıştı, makyajın altındaki kadını gör-

meye çalıştım. Steven'in babası altmışlı yaşlarında gibiydi ama eşi kırktan genç görünüyordu. İkinci evlilik olduğu için buna şaşırmamıştım.

Kadınlar uzaklaşmaya başlayınca harekete geçtim. Ellerimi kendimden emin değilmiş gibi birleştirerek yaklaştım. "Merhaba! Ben Jane. Steven ile çalışıyorum."

"Merhaba. Ben Rhonda Hepsworth."

"Tanıştığımıza sevindim, Bayan Hepsworth. Buraya yeni taşındığım için Steven beni vaaza davet etti. Çok hoştu."

"Çok teşekkürler!" Neşeli sözleri ve büyük gülümsemesi, gözlerindeki soğukluğa uymuyordu.

"Kiliseyle gurur duyuyor olmalısınız," dedim. "Eşiniz harika biri."

Kasılmış gülümsemesi kıpırdamadı. "Teşekkür ederim."

"Bir de üvey çocuklarınız. Gerçi ben sadece Steven'ı tanıyorum ama kardeşlerinden çok bahsetti."

Boğazını temizledi, üvey anne unvanından rahatsız olabileceğini düşündüm. Ne de olsa Steven'dan sadece birkaç yaş büyüktü.

Kaçmak istiyormuş gibi etrafına baktıktan sonra tekrar boğazını temizledi. "Siz... şey, Steven ile çıkıyor musunuz?"

Utanarak yere baktım. "Öyle denemez. Arkadaşız."

"Vaaza gelmen çok hoştu. Ben en iyisi..."

Steven'in yaklaşarak sözünü kesti. "Jane! Merhaba!"

"Merhaba!"

Rhonda ile bana baktı ama bizi tanıştırmadı. "Kiliseyi nasıl buldun?"

"Çok güzel! Herkes çok nazik."

“Ben de diyordum ki gitmem lazım...” Rhonda çaresizliğini göstermek için iki elini de kaldırdı. “Ama seninle tanıştığımıza çok sevindim, Jane.”

Rhonda bizi duyamayacak mesafeye ulaştıktan sonra Steven’a döndüm. “Çok hoş biri.”

Omuzlarını silkti.

“Ne? Onu sevmedin mi? Çok hoş biri gibi.”

“Evet. Evet, harika,” Başka bir şey demedi. Dudakları biraz kıvrıldı. Tanrım, çok ilgimi çekmişti. Onun altın avcısı olduğunu mu düşünüyordu? Belki de sosyal basamakları tırmanmaya çalıştığını düşünüyordu? Rhonda’nın eşiyle etkileşime girdiğini görmek istiyordum böylece dinamiklerini çözebilirdim.

“Steven!” Papaz arkamızdan gürledi. İkimizden döndük ve Steven babasını sıcak bir şekilde karşıladı, birbirlerini haftalardır görmemiş gibi sarılıp sırtlarına vurdular.

“Harika vaaz verdin, Baba.” Kadınların eksiklikleri üstünden bağ kuran baba ve oğul. Ne kadar duygusal.

Papazın gözleri beni bulunca merakla açıldı.

“Baba, bu Jane. Birlikte çalışıyoruz. Ona kiliseyi göstermek istedim.”

“Papaz Robert Hepsworth,” Elimi nazikçe sıktı ve ona Bob dememi istemedi. “Tanıştığımıza sevindim, Jane.”

“Çok hoş bir vaazdı. Teşekkür ederim. Kilise de çok güzel. Herkes çok nazik.”

“Kiliseyi kurduğumuzda Steven daha altı yaşındaydı. O zamanlar küçük bir dükkândı. Tanrı bizi kutsadı.”

“Gerçekten öyle,” dedim duygusal bir şekilde; sonra

onun için İncil'den verimlilikle ilgili bir alıntı yaptım. "İnarak ne için dua ederseniz elde edersiniz."

Yüzü aydınlandı. "Evet. Evet, gerçekten öyle. Çok etkileyici bir iş arkadaşın varmış, Steven. Etkileyici ve güzel."

İncil'i biliyor olmam Steven'ı bile şaşırtmış gibiydi ama babasının iltifatı üzerine gözleri vücudumda yukarı aşağı gitti.

Dudağımı ısırp yere baktım. Tabii ki İncil'i biliyordum. Oklahoma'nın kırsal bölgelerinde büyümüştüm ve dikkat çekmemem gerekiyordu.

"Peki buradan yemeğe mi gidiyorsunuz?"

Steven güldü. "Henüz sormamıştım. Beni zor duruma sokuyorsun, baba."

"İyi, kiliseye giden bir kız. Bu günlerde görmezden gelinecek özellikler değil."

Steven iç geçirip bana masumca güldü.

Papaz Hepsworth, oğlunun sırtına vurdu. "Bu kadar güzel bir arkadaş edindiğine sevindim. Özellikle de o nahoşluktan sonra."

Gözlerimi hemen yere çevirdim çünkü sözlerinin yarattığı nefreti göstermek istemedim. *Nahoşluk*. Meg'den bahsediyordu. Ölü Meg'den. Seyahat sırasında tüm ailenin yaşadığı bir ishalmiş gibi.

Aniden Steven'dan intikam almak için babasını öldürmeyi düşünerek neşelendim. Meg'i ve acısını bu kadar hissizce bir kenara attığı için onu öldürebilirdim. Bu konuda bu kadar kendini beğenmiş davrandığı için.

Papaz Hepsworth'ü birlikte motel odasına gitmek için kandırabilirdim. Yanımda kondom ve uyuşturucu getirebilirdim. Ölmesine yetecek kadar uyuşturucu çekmesini sağlayabilir-

dim. Etrafa birkaç seks oyuncağı atardım. Steven hayatının geri kalanını bununla yaşamak zorunda kalırdı.

Bu hayal bile ifademi rahatlatmaya yeterliydi. Steven'a sorgulayan bir bakış attım, babasının *nahoşluk* diyerek neyi kastettiğini anlamamış gibi yaptım. Hafifçe kafasını salladı.

Papaz, "Biliyor musun, Jane," diye devam etti, "gelecek hafta eşim için küçük bir doğum günü partisi veriyoruz. Gelmek ister misin?"

"Baba!" Steven ona kızdı ama yine gülmeye başlamıştı. Bu adama hayran olduğu belliydi.

"Teklif ettim o kadar!"

"Teklifiniz için çok teşekkür ederim, Papaz Hepsworth," dedim. "Ama Steven ailesiyle baş başa olmak istiyordur. Bu kadar önemli bir etkinlikte fazlalık olmak istemem."

"Bakalım," dedi Steven göz kırparak. Anlaşılan Steven'ın beni davet etmesini istiyorsam uslu durmam gerekiyordu. "Jane'i eve bırakmam lazım ama öğleden sonraki İncil çalışmasına yetişirim."

Kalmak istemem gerekiyordu. Hiç istemiyordum ama kendimi gönüllü olmaya zorlamak için ağzımı açtım; "Ah, ben de..."

"Erkek grubu," diye açıkladı. "Erkeklerin ruhsal ihtiyaçlarına zaman ayırmanın ailelerimizi güçlendireceğini düşündük."

Ah. Porno vebası için binlerce şükür. Bu sefer İncil çalışmasından kaçmayı başarmıştım.

Steven, babasına "Bensiz idare edebilir misin?" diye sordu ve vedalaşmak için bir kez daha birbirlerinin sırtlarına vurdular.

15. BÖLÜM

Dönmeye başladığımızda kilisede çok az kişi kalmıştı ama Steven yanından geçtiğimiz herkese veda etti. Ona Papaz Yardımcısı Hepsworth diyorlardı ve isimlerini bildiğini görünce onore olmuş görünüyorlardı. Steven'ın çok hoşuna gidiyordu.

“Aç mısın?” diye sordu otoparkta arabaya doğru yürürken.

“Biraz ama kilo vermeye çalışıyorum... sadece kahve içsek?”

Karşı çıkmadı. “Tabii. Sokağın sonunda Starbucks var.”

“Harika.”

Otoparktan çıktığımız sırada Steven elime dokundu.

“Babam seni çok sevdi.”

“Çok gergindim!”

“Harikaydın.”

“Çok tatlısın, Steven. Teşekkür ederim. Seni utandırmak istemedim. Şey... kiliseye çok kız getiriyor musun?”

“Sadece çıkmayı düşündüklerimi. Hayatıma uymayan bir kadınla ilişki başlatmak istemem.”

“Yani...” Ona bakıp hızla gözlerimi kaçırdım. “Çıkıyor muyuz?”

Parmakları benimkileri sıktı. “Bana mı bırakıyorsun?”

Gülümseyip omuzlarımı silktim. Arkadaşlığımızın ilk yıllarında Meg’in erkeklerle olan etkileşimi beni hayrete düşürmüştü. Kendini hep küçültüyordu ve erkekler buna bayılıyordu. Başta bunun manipülasyon olduğunu düşünerek hayranlık duymuştum ama sonra fark ettim ki kendini küçülttükten sonra bir daha büyümesi imkânsız oluyordu.

Benim için ise her şeyden büyüktü ve iyilik ile dolup taşıyordu. Bu yanını hiçbir zaman anlayamamıştım. Omuzlarını silkip hoşlandığı erkeklerin yanında utangaç olduğunu söylüyordu ama konu bu değildi. Konu utangaçlık değildi. *Silikleşiyordu*. Belli türde erkekler canlı hissetsin diye ışığını kısıyordu.

Ve işe yarıyordu.

Steven elimi ağzına götürüp parmaklarımı öptü. “Bana kalırsa denemeyi çok isterim. Belki tekrar akşam yemeği yiyebiliriz?”

“Bu akşam?”

“Babam evsizler barınağında vaaz veriyor, ona yardım edeceğim.”

“Ah, anladım. Gelecek hafta?” Beni yemeğe çıkarmak istiyordu ama soran ben olmuştum.

“Olur. Perşembe nasıl? Bu sefer seni evinden alırım.”

“Çok hoş olur,” dedim.

Starbucks’a hızla ulaştık ve yağsız latte ile mini çörek söyledim. Steven kaşlarını kaldırdı. “Ne?” diye karşı çıktım. “Çok küçük!”

“Tabii,” diye cevap verdi ama kaşları inmedi. Çöreği içeceklerimiz hazırlanmadan bitirdim. İki ısırıktan ibaretti.

Sabahtan beri rüzgâr şiddetlenmişti. Hava soğumaya başlamıştı ve kiliseden çıkan kalabalığın içinde masa bulamamıştık, bu yüzden içeceklerimizi arabaya götürüp evime doğru yola çıktık.

Telefonum titredi ve Luke'un mesaj attığını gördüm. Belki de bu akşam şansım yaver gidebilirdi.

Uyuyakalmışım, eve dönebildin mi diye kontrol etmeyi unuttum.

Döndüm, teşekkür ederim, diye cevap verdim.

Steven, "O kim?" diye sordu ve gülümsediğini fark etti. Tüh.

"Hayvan barınağı. Kedim hazırmış!"

"*Kedin* mi var?" Bu soru değildi. Tiksintiydi.

"Dün sahiplendim."

"Kediler iğrenç."

"Değiller! Harikalar!"

"Dışkı üstünde yürüyüp mutfak tezgâhına çıkıyorlar."

"Kediler çok temiz. Tükürüklerinde antibakteriyel özellikler var ve kendilerini sürekli temizliyorlar."

Steven ürperdi. "Tabii."

"Ben kedi seviyorum," diye söylendim savunmacı bir şekilde.

Güldü. "Dikkat etsen iyi olur. Şişman kedici kadınlara dönebilirsin."

Flörtten hakarete o kadar hızlı bir geçiş yapmıştı ki ben

bile şaşırmıştım. Kendimi koruyor gibi kollarımı bağladım.
 “Bir kedi o kadar. Ve ben şişman değilim.”

Burnunu çekti. Camdan dışarı baktım.

“Espriydi o kadar,” dedi sonunda. Cevap vermeyince pufladı. “Hadi. Somurtma. Şaka yapıyordum.”

“Çok kabaydı.”

“Özür dilerim. Şaşırdım o kadar. Kedileri sevmiyorum.”

Üzgündü ama anlaşılan baştan beri hatalı olan bendim. Kedilerden nefret ettiğini bilmeli ve tercihlerine uymalıydım. Kurnazca olsa da zeytin dalı uzatıyordu ve kabul etmem gerekiyordu. Suçu kabullenmeli, acımı yutmalı, kilomdan ve kedimden utanmalıydım.

“Üzgünüm,” diye cevapladım sessizce.

Elime dokundu. Her şey yoluna girmişti. “Hâlâ somurtmuyorsun, değil mi?”

Sırtımı dikleştirip zoraki güldüm. “Somurtmuyorum.”

“Güzel. Çok hoş bir gündü.”

Öyleydi. Ve ben her şeyi mahvetmeye çok yaklaşmıştım.

“Yarın öğle yemeği yiyelim mi?” diye teklifte bulundu.

Gülümseyerek cevapladım. “Çok iyi olur.”

Beni eve bıraktı ve içeri girerken el salladım. Kapı arkamdan kapanır kapanmaz neşeli gülüşüm şeytani bir sırtmaya dönüştü.

Onu yok etmek için sabırsızlanıyordum.

16. BÖLÜM

Sonunda gelmişti. Kedim.

Onu bana karton bir kedi kutusunda vermişlerdi ve eve yürürken içeride öfkeyle çömeldiğini, saldırmaya hazır beklediğini hayal ettim. Dışarıyı görmek için birkaç deliği olan bir kutuya atılsam ben kesinlikle öyle yapardım.

Onu özenle yere koyduktan sonra karton kapağı kapalı tutan tutamaçları açtım. Kapağı aşağı indirip geri çekildim, saldırıdan kaçmaya çalışıyordum. Ama dışarı fırlamadı. Kafasını açıklıktan uzatıp etrafına baktı, tetikteydi ama hafif sıkılmıştı. Akıl almayacak derecede havalıydı.

Odayı süzüp bana bakmaya tenezzül ettikten sonra zarifçe zıplayıp sessizce yere indi. Diliyle göz alıcı gri tüylerini birkaç kez yaladıktan sonra beni bariz bir şekilde görmezden gelerek odayı keşfetmeye başladı. Onu şimdiden sevmiştim.

Sosyopatların sevemediğini herkes bilir. Bunu on yedi yaşımdan beri biliyorum. Fakat bundan gerçekten artık emin değildim. Meg'i sevdiğimi hissediyordum. Empati kuramıyor ya da onu anlayamıyor olabilirdim ama ona olanlar umurumdaydı, onunlayken hissettiklerim hoşuma gidiyordu.

Hayatıma kattıkları için onu kullanıyor muydum? Belki. Ama bu çoğu insanın sevgisinden farklı mıydı? Etrafıma baktığımda yanlarında olduklarında iyi hissettikleri için seven birçok insan görüyordum. Bu da kullanmak değil miydi? Bu da bencillik değil miydi? Benim neyim farklıydı?

Meg öldükten sonra canım o kadar yanmıştı ki internette *sevgi ve sosyopatlık* araması yapmıştım. Uzmanların benim gibi insanların bile bağ kurabileceğine dair yeni fikirleri olduğunu okuyunca şaşırmıştım. Ruhumuz olmayabilirdi ama belki de tamamen kabuk değildik. İçimizde küçük de olsa bir şey vardı. Maalesef o bir şey can yakıyordu.

Belki bu kediye seviyordum, belki de sevmiyordum ama en azından ona fena tutulmuştum. Dairemi gezdi, kasları büyüleyici bir ritimle kasılıp gevşiyordu. Avcıydı, etrafındaki her şeyin farkındaydı, gözlerini açmış, kulaklarını ileri çevirmişti.

Koltuğa oturduğum sırada kedi kumunu gördü ve hemen çişini yaparak kendisinin olduğunu işaretledi. Kutudan sıçradıktan sonra hızlı bir banyo yaptı ve küçük yatak odamda kayboldu.

Birkaç dakika sonra döndü ve küçük mutfak tezgâhına sıçradı. Fotoğrafını çekip Steven'a göndermeliydim. Kendi esprime gülmekle meşgulken dolapların üstünü keşfetmek için neredeyse tavana sıçradı. Orada çömeldi ve sonunda bana döndü, güçlü pozisyonundan bana baktı.

"Seni küçük cadı," diye fısıldadım hayranlıkla. Cevap olarak ağır ağır göz kırptı. Dünyadaki en iyi kedi idi.

17. BÖLÜM

Birkaç gün boyunca benden uzak durmakta başarılı oldu, arada sırada benden ilgi görmek için yanıma geliyordu. Ama o sabah uyandığımda kedimin belimin yanına sokulduğunu gördüm, tıpkı hayal ettiğim kadar yumuşak ve sıcaktı. Yatakta on dakika daha uzanıp onu sevdim. Sırtını okşadım, o da mırılayarak hoşlandığını gösterdi.

Günümün en iyi yanı buydu. Şimdi işten çıkmıştım, Steven ile bir saattir yemek yiyordum ve yapmak istediğim tek şey eve dönüp kedimin ne yaptığına bakmaktı.

Patates kızartmalarımın sonuncusunu alırken çekinerek “Steven?” diye sordum, “Babanın Pazar günü söylediği her şeye inanıyor musun?”

“Hangilerine?”

“Kadınlar hakkında.”

“Ne dediğini anlamadım.”

O hafta iki kez öğlen yemeği yemiştik ama bu konuyu açmaya utanıyormuş havası vermek için beklemiştim. En sonunda korkunç gerçeği söyledim. “*Ben bakire değilim.*”

Ani itirafım karşısında gözlerini kırptı, yanaklarımı kızartacağını umarak biraz nefesimi tuttum. “Yani” —durup

yüzümü ekşittim— “olmamı beklemiyordun değil mi? Babanın söylediklerinden sonra...”

“Hayır,” dedi hızla. “Hayır, tabii ki hayır.”

“Ama kadınların daha dindar olmak için bacaklarını kapalı tutmaları hakkında söyledikleri... beni endişelendirdi... Çıkıyoruz, beni sevmezsin diye korktum... bilmiyorum! Yani herhalde sen de bakir değilsindir!”

Sırıttı. “Hayır. Tabii ki erkekler için farklı.”

Katılıyormuş gibi kafamı salladım. “Biliyorum.”

“Hayır, Jane, bakire olmanı beklemiyorum. On beş farklı erkekler yatmamış bir orospu olmadığın sürece sorun yok.”

On beş farklı kişiyle yattığımda... yirmi yaşımdaydım sanırım? Yirmi bir? Kim bilir. Tahmini benim sayımdan çok uzak olduğu için kafamı şiddetle salladım. “Hayır. Kesinlikle on beş değil.”

Sandalyesine yaslanıp bir saniye bana baktı. “Tamam. Kaç erkekler yattın?”

Ellerimle gözlerimi kapadım. “Steven! Bu... çok kişisel.”

“Yani çok fazla mı?”

“Hayır!” İdeal sayısının ne olduğunu merak ettim. Belki de bir. Orospu olmazdım ayrıca ilk seferim olduğu için endişelenmezdi. Belki de hoşuna giderdi. Kesin giderdi. İyi bir kızla seviştiğini kanıtlamak için acı ve kan görmek isterdi.

“Hadi,” diye dil döktü. “Kaç tane?”

“Yani... Tanrım! Niye bilmek istiyorsun?”

“Merak ettim. Birbirimiz hakkında bu detayları bilmemiz gerekmez mi? Neredeyse iki haftadır çıkıyoruz.” Omuzlarını silkince, “Konuyu sen açtın,” dedi.

“Ben...” Biraz küçülüp gözlerimi kapattım.

“Seni yargılamayacağım.”

Duyduğum en gülünç yalandı ama ona inanmış gibi yaptım. “Sekiz,” dedim sessizce.

“*Sekiz mi?*” Kulaklarına inanmamış gibiydi. Beni yargılamadan bir saniye bile duramamıştı.

“Belki de yedi buçuk,” diye düzelttim.

“Dur... yarım seks nasıl oluyor?”

“Yani... şey, yapmak istemiyordum.”

“Sana tecavüz mü etti?”

“Bilmiyorum. Öpüşüyorduk, ben daha ilerlemek istemedim ama...”

“Ama çoktan heyecanlanmıştı?” Çok mantıklı geliyormuş gibi söyledi.

“Evet.”

“Sekiz erkek,” dedi düzeltmemi önemsemeden. “Vay be. Çokmuş.”

“Bilmiyorum. Birçoğu ilişkiydi, öyle... tek gecelik değildi.”

“Bazıları öyleydi yani?”

Omuzlarımı silktilim.

“Kaç tane?”

“Kaç tane ne?”

“Barlardan kaç yabancıyı eve attın?” Tanrım, ne renkli bir tasvirdi.

Rastgele bir rakam salladım. “Üç.”

“Tanrım.”

“Ne?” diye bağırdım. “Beni yargılamayacağını söyledin. Ayrıca çok değil. Otuz yaşımdayım! Senin sayın kaç?”

Güldü. "Ben erkeğim. Daha yüksek."

"O zaman beni neden yargılıyorsun anlamadım," diye homurdandım.

"Bir kadın için fazla o kadar. Neredeyse çift basamağa çıkmışsın."

"Ama çıkmadım!"

"Tamam, tamam." Hassas duygularımı rahatlatmak için ellerini kaldırdı. "Tatlı istemiyorsun, değil mi?"

Tabii ki istiyordum ama kafamı hayır anlamında salladım.

Hesabı ödedi ve arabaya yürüdük. Yol boyunca sessiz kaldı, ben de söyledikleri hakkında üzgünmüş gibi yaptığım dan sesimi çıkarmadım. Günler kısalmaya başlamıştı, saat 7:30 olmasına rağmen hava karanlıktı.

O hafta Luke ile hiç görüşmemiştim ve bu uzun oyundan sıkılmaya başlıyordum. Yol boyunca kendimi eğlendirmek için eve döndüğümde kedimin nerede olacağını tahmin etmeye çalıştım. En sevdiği yer tabii ki en yüksek yerd, dolapların üstüydü. Ama ben oradayken üstünlüğünü göstermesi gerekmiyordu, bu yüzden koltukta uzanıyor ya da yatakta kıvrılıyor olabilirdi.

Steven apartmanımın kapısından biraz uzaktaki otoparka girip motoru kapatana kadar sessizlik devam etti. "Babam eski kafalı. Söylediği her şeye inanmıyorum."

Doğru. Cinsel değerimden endişeleniyor olmam gerekiyordu. "Yani birazına inanıyor musun?" diye zorladım.

"Bak, evlilikten önce seks yapmanın günah olduğuna inanıyorum, evet. Ama bu günlerde insanlar on altı yaşında evlenmiyor ve erkeklerin ihtiyaçları var. Kadınların da ihtiyaçları var," diye ekledi aceleyle. "Bunu anlıyorum."

“Tamam. Peki. Ben içeri gireyim. Kedime bakmam lazım.”

“Kedi,” diye homurdandı, kafasını koltuğa yasladı ve arabanın içi karardı. “Onu unutmuştum. Her yer kedi kılı olmuştur bile.”

“Olmadı.”

“Neyse. Alerjim var, riski alamam.”

“Ha. Peki,” İlk defa alerjisi olduğunu söylemişti.

“O zaman şimdi vedalaşmamız lazım,” Gülümseyip elini boynumun arkasına attı. “Gel buraya.”

Öpmek için beni kendine çekmesine izin verdim. Çoktan heyecanlanmış gibi beni tüm gücüyle öptü. Ben heyecanlı değildim ama beni vahşice öpmesine izin verdim ve göğsüme dokunduğunu hissedince nefes verdim.

Beni daha da yakına çekti, araba konsolu üstüne öyle bir çevirdi ki heyecanlanmış olsam bile heyecanımı kaybederdim. Sonra bileğimi tutup elimi bacaklarının arasına götürdü. Sertleşmişti, sertleşmesini sağladığım için etkilenmeli miyim diye düşündüm.

“Tanrım,” diye homurdandı. “Çok seksisin.”

Orospu olduğumu doğrulamaktan başka bir şey yapmamıştım, herhalde hoşuna giden de buydu. Bir anlığına penisini elime aldım. Birazcık okşar okşamaz elime bastırmaya başladı.

“Steven...”

“Dokun bana yavrum.”

“Steven, yapamam.”

“Beni çok azdırıyorsun.”

“Biliyorum ama...” Elimini büküp bileğimi kurtardım. “Çıkmaya yeni başladık. Benim şey olduğumu düşünme...”

“Biliyorum. Düşünmüyorum. Yemin ederim. Biraz dokun yeter.”

Elimi tekrar bacaklarının arasına götürmesine izin verdim. Bu sefer penisini avcuma yapıştırırken parmaklarını benimkilere bastırdı. “Beni ne hale getirdiğini görüyor musun, Jane? Tanrım, canım yanıyor.”

Diğer elini göğsüme götürdü ve bir düğme daha açtı. “Bunu benim için mi giydin?” diye sordu siyah dantelli sütyenimi açığa çıkararak.

“Belki,” diye fısıldadım.

“Bugün ofiste eğildiğinde gördüm ve benim için giydiğini anladım,” Parmaklarını dantelin altına sokup meme ucumu buldu. “Ah, evet. Fermuarımı aç,” diye mırıldandı.

“Steven. Birileri görebilir!”

“Kimse görmez. Hava karanlık.” Elimini bırakıp pantolonunun fermuarını açtı. “İyi hissetmeme yardım et,” diye fısıldadı. “O kadar. Lütfen?” Penisini çıkarıp elimi üstüne koydu. “İyi hissetmek istiyorum, Jane. Hadi.”

İnleyerek teslim oldum. Beni yüreklendiriyor, ne kadar azdığını, ne kadar güzel olduğunu söylüyordu. Daha hızlı yapmamı söyledi. İkinci kattaki birinin bizi izleyebileceği fikri az da olsa heyecanlanmama neden olmuştu ama Steven benim iyi hissetmem için hiçbir şey yapmıyordu.

Steven sonunda küfrederek, elime abanarak işini bitirdi.

“Tanrım,” diye mırıldandım ortaya çıkana şaşırmış gibi.

Birkaç saniye sonra Steven düzeliş pantolonunun fermuarını çekti. Temizlenecek bir şey olmadığı için elimi elbise silmek zorunda kaldım. “Harikaydı,” diye iç geçirdi.

Evet. İki taraf da çok memnun kaldı. Dudağımı ısıtırıp yavaşça nefes verdim. "Emin misin?" diye sordum titrek bir sesle.

"Harikasın," diye temin etti. "Gerçekten. Yarın görüşürüz, tamam mı?"

"Ha. Peki. Tamam."

"Hey," Beni kendine çekip daha nazik bir şekilde öptü. "Buradan izleyip içeri girdiğinden emin olacağım. Dışarı çıkamam. Yapış yapış oldum."

Esprisine güldüm. "Tamam."

"Ama sonra mesaj atarım."

"Söz mü?"

"Söz."

Şüphesiz gülümseyerek iyi geceler diledim ve dışarı çıktım. İçeri girdiğimi görebilmek için farlarını açtı. El sallayıp içeriye girdim.

Eve girdikten sonra ellerimi yıkadım, kedime mama çıkardım ve pencereden arabası gitmiş mi diye baktım. Gitmişti.

Steven bana zevk vermek için hiçbir hareket yapmamıştı, bu yüzden Luke'a mesaj atarken suçluluk duymadım. Gerçi yapsa da duymazdım ama mükemmel bir gerekçem vardı, değil mi?

Bana gelmek ister misin? diye sordum Luke'a.

İstiyordu.

18. BÖLÜM

En büyük boy yatakları tercih ediyordum, böylece bir erkek akşamı benden geçirirse ondan uzak kalmam kolaylaşıyordu fakat bu daire normal iki kişilik yatağı bile zar zor alıyordu. Yine de Luke seksten sonra yatağın kendi kısmında kaldı ve boğulduğumu hissetmedim. Kedi yatağın üstüne zıplayıp aramızdaki battaniyeye yatınca Luke güldü.

“Almışsın! Çok güzel!”

“Teşekkür ederim.”

“Adı ne?”

Omuzlarımı silkip elimi yumuşak kuyruğunda gezdirdim. “Bilmiyorum.”

“Barınakta ismi yok muydu?”

Yüzümü ekşittim. “Bunny diyorlardı.”

“Ne tatlı!”

“Hayır, berbat. Böyle aptalca bir isim için fazla soylu.”

Luke, kedinin çenesinin altını okşadı ve kedi daha rahat uzansın diye kafasını kaldırdı. “*Gerçekten* çok soylu.” Okşamayı bıraktıktan sonra kedi kafasını eline vurdu ve yanağını üstüne sürttü, böylece Luke’u da yeni mallarından biri olarak işaretledi. Luke onu tekrar okşadı. “İsim vermen lazım.”

“O bir kedi. Sence umurunda mı? Çağırdığımda gelmeyecek. Yemek olmadığı sürece tabii.”

“Güzel noktaya değindin.”

“Kedileri seviyor musun?” diye sordum.

“Evet. Küçükken bir kedim vardı. Sevmeyecek neleri var ki?”

Kesinlikle.

“Peki sen? Kedin var mıydı?”

“Hayır. İlk kedim.”

“Köpek?”

“Ben dâhil herkese saldıran çöplük köpeklerimiz vardı o kadar.”

“Aman. Kulağa hiç hoş gelmiyor.”

“Hayır, hoş değildi. Köpekler de durumdan pek memnun görünmüyorlardı.”

“Nerede büyümüştün? Oklahoma mı?”

Gerçeği bilmesi beni sarstı. Üniversitede öylesine sohbet ederken söylemiş olmalıydım. Ama önemi yoktu. Gerçek adımı ve okuduğum okulu biliyordu. Kimliğimi ondan gizleyemezdim.

“Evet. Sınırın yakınlarındaki kırsal bölgede.”

“Ben de Bemidji’nin ormanlarında büyüdüm. Muhtemelen pek farklı değildi. Gerçi daha çok ağaç vardı.”

“Ve daha az kasırğa vardı,” diye ekledim.

“Evet, ayrıca açık konuşmak gerekirse benim çöplük köpeğim olmadı.”

Güldüm. “Beyaz bir çitiniz var mıydı peki?”

“Şey, aslında vardı.”

“Vay. Amerikan rüyası gibi.”

“Dürüst olmak gerekirse hiç öyle değildi.”

“Neden?” Meraklanmıştım ama Luke sustu, belki de sormamam gereken bir soruydu. Bazen insanların sınırlarından emin olamıyordum.

Ama sonra cevap vermeye karar verdi. “Bilmiyorum. Öyle olmalıydı. Kırsal bölgede orta direk bir hayat. Harika bir aile. Kimse bana vurmadı.”

Devam etmedi ve biraz da olsa anladım. Ben de yıkılmış bir evlilikte büyümemiştim. Biz kesinlikle orta direk değildik ama annem ile babam birlikteydi. Arada sırada tokat yediğim olmuştu ama kimse dövmemişti, Oklahoma’daki çocuk istismarının minimum standardı buydu.

Ama bunlar yüzeydeki konulardı. İnsanı olduğu kişi yapanlar *derindeki* konulardı.

Ailenin serseri arkadaşlarıyla içip önceki gece yatağını ıslattığın için seninle dalga geçmeleri. Arka odayı kiralayan tacizci, göğüslerinin ne zaman çıkacağını sorduğu zaman annenin kahkaha atması. Birinci sınıfta beş gün boyunca tek başına yaşayıp ailenin dönmemeye karar vermediğini düşünmek. Babanın o büyük memeli anaokulu öğretmeninden yaramazlığın hakkında bir mektup daha alırsa seni Cherokee yetimhanesine göndereceğini söylemesi.

Luke uzun bir nefes verdi. “Üniversiteden sonra sadece birkaç kez ziyaretlerine gittim diyelim.”

“Evet,” diye fısıldadım. “Ben de.”

“Ama şimdi,” dedi, “şimdi bir kedin var.” Tatlı, basit ve doğrudu.

Luke bana Meg’i hatırlatıyordu.

19. BÖLÜM

İyi ol.

Bana böyle derdi. Her zaman değil. Daha iyi olmama ihtiyacı olduğunda. *İyi ol, Jane. İyi ol, tamam mı?*

Ben de iyi olurdum. Onun için. Kısa bir süreliğine. Problemlerini dinleyip neyi yanlış yaptığını söylemeyecek kadar. Yeni sevgilisiyle tanışıp onu korkutmayacak kadar.

Steven konusunda da iyi olmamı söylemişti. *İçiyorduk. İkimiz de kötü şeyler söyledik. Hâlâ çok iyi biri. İyi ol, Jane.*

Ben de iyi olmuş, Steven'ın ona aptal orospu dediğini hatırlatmamıştım. Çenemi tutmuş, Steven'ın söylediği tüm o korkunç şeylere inanıyormuş gibi göründüğünü söylememiştim.

Ama Steven konusunda bu kadar iyi olmamalıydım. Belki de Meg'e daha iyi olmalıydım? Bilmiyordum. Ama bir şeyi yanlış yapmıştım, o kadarı barizdi.

Meg ile Steve çıktığı sırada ABD'ye sadece bir kez gelmiştim. Yeni ayrılmışlardı ve Meg gözül yaşlı, korkudan deliye dönmüş bir durumdaydı. Onsuz hayatına devam edemeyeceğini düşünüyordu. Aptaldı, çaresizdi, yeterince iyi değildi.

Steven onu yine evinden atmıştı ve Meg onunla yaşamak için dairesinden taşındığı için bir arkadaşının bodrumunda uyuyordu. Onu toplamış, Superior Gölü kıyısında bir kulübe tutmuştum ve iki hafta orada kalmıştık.

Ama ben destekleyici biri değildim. İnsanların yaralarını saramıyordum. Malezya'ya döndüğümde daha iyi olduğunu düşünmüştüm ama yetersiz sevgi gösterilerim —şarap, şekerleme, kötü filmler, güneş yanıkları, margaritalar— işe yaramamıştı. Bir hafta sonra onunla birlikteydi ve her şeyin ne kadar iyi olduğu hakkında mesajlar atıyordu. Çok iyi olduğunu söylüyordu. Ne kadar mutlu olduğunu anlatıyordu.

Onunla bir aydan fazla konuşmadım. Çok kızmıştım.

Evden sonraki kovuluşunda o kadar utanmıştı ki bana söyleyememişti. Aşağılanma onu paramparça etmişti. Benim ona sunabildiğim tek şey ise *ben demiştim* olmuştu.

Bana iyi olmamı söylememişi. Ben de hatırlayamamıştım.

20. BÖLÜM

Hey, neredesin?

Steven'in attığı mesaja baktım ve dürüst cevap vermeyi düşündüm. Kiralık bir araba ile Minneapolis kırsalında dolaşıyorum, GPS ile evini arıyorum. Şeytani bir biçimde gülümsedim de 1980'lerden kalma çiftlik evlerinin önünde kenara çektim. Saat sabah 8:45'ti ve dondurucu bir soğuk vardı. Kışlık eşofman giymiş biri koşu yapıyordu, onun dışında mahalleye sessizlik hakimdi.

İzin aldım, diye cevap verdim.

İyi misin?

Evet. Başım ağrıyor o kadar. Ve... tuhaf hissettim.

Tuhaf mı?

Dünden sonra.

Neden?

Yapmamam gerekirdi.

Öyle deme. Ben çok sevdim! ☹

Tamam ama... mesaj atmadın. Atacağım demiştin.

Pardon. Bira içip koltukta uyumuşum.

Kendimi orospu gibi hissediyorum.

Hayır hayır hayır! Çok güzeldi.

Berbat ikna girişimi üstüne gözlerimi devirdim. Tabii ki onun için çok güzeldi.

Tamam. Sonra konuşuruz. Dün gece iyi uyuyamadım.

Bu akşam sana yemek yapayım mı?

Daha iyi hisseder misin?

Bilmem. Belki.

Bence hissadersin. Seni 6'da alırım. Çiçek bile getirebilirim...

Sokakta penisini okşadığım için çiçek. Ne kadar iyi bir anlaşmaydı. Basit bir adamdı, ben de doğru sinyalleri gönderiyordum. Seks yapmak istemiyor değildim; sonrasında benim hakkımda kötü düşüneceğinden endişeleniyordum. Böylece hem sekse *hem de* beni seksle kontrol edebilme becerisini elde ediyordu. Daha mükemmeli olabilir miydi?

Vitesi takıp sessiz caddeye çıktım. Evine varmak için sararan çimenler ve dökülen yapraklardan oluşan bu denizde bir kilometre daha yol almam gerekiyordu. Steven'in evinin önünden geçtiğimde bahçesinde yaprak olmadığını gördüm.

Komşuları ayak bileklerine kadar turuncu ve sarıya batmıştı ama onun bahçesinde sadece birkaç yaprak vardı, her sabah yaprakları topluyormuş gibi görünüyordu.

Steven dış görünüşe gerçekten çok önem veriyordu. Kimsenin pisliğini görmesini istemiyordu. Gülerek bir blok ileri sürdüm.

Çok tatmin olmuş bir şekilde park edip o sabah hazırladığım çantayı aldım.

Soğuktan dolayı kimse dışarı çıkmıyordu ama evine girmeye çalışırken görülmekten korkmuyordum. Ortalama, beyaz bir kadındım. En kötü durumda el salları, anahtarımı kaybedecek kadar salak olduğumu söylerdim, komşular şüphelenmezdi.

Steven'in evine gelince verandaya yürüyüp paspasın altına baktım. Gizli bir anahtar bulamayınca bahçesini çevreleyen çitin kenarına yürüdüm. Etrafıma bakmadım. Kendimden ne kadar emin görünürsem tanıklar o kadar az şüphelenirdi.

Kapıyı arkamdan sürgüledikten sonra yavaşlayıp etrafıma bakma fırsatım oldu. Arka bahçede tek bir ağaç, biraz çimen ve taştan veranda üstünde duran kapalı bir barbekü vardı. Tabii ki köpek olacağından endişelenmemiştim. Steven bahçesinden köpek boku temizlemeye dayanamazdı.

Uzun zaman önce kilit açmayı öğrenmeye çalışmışım çünkü eğlenceli görünüyordu ama iyi olduğum bir konu değildi. Yeterince sabırlı değildim. Zorlayarak açabileceğim basit bir pencere bulmayı umuyordum ki arka tarafta sürgülü bir kapı gördüm. Bu daha da iyiydi. Yapmam gereken tek

şey törpü yamultup araya sokmaktı, sonra içeri sızabilirdim. Polisten kaçmam gerekirse belki de iyi bir hırsız olabilirdim, en azından söz konusu sürgülü kapılı evler olduğunda.

Evde ölüm sessizliği vardı ve etraf deterjan kokuyordu. İçinde durduğum mutfak tertemizdi. Ama çok lüks değildi. Ev inşa edildiğinden beri yenilenmemişti. Yerler eski parkeden yapılmıştı. Dönüp salona baktığımda evin geri kalanının bitter çikolata rengine halıyla kaplandığını fark ettim. İğrençti. Ama halı da tertemizdi, gerçi üstüne bastığım sırada süpürge izlerini görmüştüm.

Aman, ayak izlerimi gizlemek için gitmeden önce süpürge mi yapacaktım? En azından seks yaptığımızda bakımlı olacağını anlamıştım. Çok da sabırsızlandığımı söyleyemezdim ama diğer türlüsünden iyiydi.

Evin geri kalanını turladım. Küçük yatak odasını spor salonu olarak kullanıyordu. Odanın boş ve dezenfekte edilmiş görüntüsü buraya hiç girmemesinden mi geliyordu yoksa her kullanımdan sonra ekipmanlarını temizliyor muydu emin olamadım. Duvarlar judo kuşaklarıyla süslenmişti.

Kahverengi halı, kısa bir koridor boyunca devam ederek yarı ofis, yarı depolama alanı gibi görünen başka bir yatak odasına giriyordu. Üçüncü yatak odası ise en büyüğüydü. Ceviz başlıklı büyük bir yatak odayı kaplıyordu. Onun dışında aynalı, geniş bir dolap vardı. Tabii bir de duvara plazma televizyon asılmıştı. Kahverengi perdeleri ve orman yeşili çarşaf-ları ağaç evdeymişim izlenimini veriyordu. Oldukça berbattı.

Yatak odasına bağlı tuvalet de evin geri kalanı kadar tertemizdi ama ten rengi fayanslar eski 1980'ler görüntüsünü

sürdürüyordu. Steven dış görünüşe önem veriyordu fakat tasarım konusunda zevkli olmadığı açıktı.

Yatak odasında pek eşya yoktu ama şansım yaver gitmişti. Konvektör vardı ama klima da vardı, bu mevsimde ikisini de kullanmazdı.

Çantamı yatağa atıp fermuarı açarak içindeki ekipmanları çıkardım. ABD’de bu ekipmanları ancak polisler bulundurabilirdi. Hepsini Malezya’dan alıp Minneapolis’teki kiralık bir kasaya göndertmiştim.

Dokuz voltluk pil boyutunda iki dijital kamera çıkardım. Bu kameraların depolama özelliği yoktu ama hareketle aktive olarak Wi-Fi üzerinden ses ve video gönderiyordu, tüm veriyi dizüstü bilgisayarına depolayıp istediğimde tekrar gözden geçirebilirdim. Piller neredeyse üç ay dayanabiliyordu. Pilleri değiştirmek için plan yapmama gerek olacağını düşünmüyordum.

Kameraları bilgisayarım ile eşleştirmiştim. Tek sorun Steven’in Wi-Fi ağına bağlanmaktı. Kesinlikle şifreliydi. Kendisinden fakir komşularıyla internetini paylaşmaktan mutlu olacak biri değildi.

Yatak odasında yeterince zaman geçirirsem Wi-Fi ağına erişim vereceğini düşünüyordum. Bir kadını eve çağırıp Wi-Fi kullanmasına izin vermemek çok kabalık olurdu, değil mi? Dizüstü bilgisayarımı açıp durumu kontrol ettim ve yedi adet ağ buldum. Sinyali en güçlü olan ağ şifreliydi ve ismi rastgele harfler ve rakamlardan oluşuyordu. İkinci ağ da şifreliydi. Ama sinyal gücü üç bar olan üçüncü ağ şifreli değildi. Çok şanslıydım. Steven’in cömertliğine bel bağlamak zorunda değildim.

Ağın adını okuyunca homurdandım. NineminNetiniKullanabilirsiniz. Zavallı Nine.

Ağa bağlandıktan sonra kamera uygulamasını açtım ve iki kamerayı da ağa bağladım. Dizüstü bilgisayarımın ekranında yatak odasının görüntüsü belirdi. Yanında ikinci bir görüntü daha belirdi, neredeyse aynı görüntüydü. İleri eğildiğimde profilim iki görüntüde de belirdi. Uygulama penceresinin kenarında yukarı aşağı hareket eden küçük durum barları kayıta olduğumu gösteriyordu.

Kayıttaydım.

Lenslere doğru dönüp el salladım. "Merhaba, Jane." Daha sonra izlediğimde güleceğimi biliyordum.

Yanımda getirdiğim çok amaçlı alet havalandırma ızgarasının vidalarını kolayca söktü, kamerayı ızgaraların arasından odayı görebilmesi için dikkatle yerleştirdim. Yatağın görüntünün merkezinde olduğundan emin olmak için birkaç kez ayarladıktan sonra ızgarayı yerine koydum.

Sırada salon vardı. Salonda, mutfığa bakan bir ızgara vardı, vidalarını söküp kamerayı düzgün bir şekilde yerleştirdim. İşim bittikten sonra mutfığa geçip konuşma sesiyle "Tekrar merhaba, Jane," diyerek test ettim. Koltuğa geçip kendime bir kez daha selam verdim. Bilgisayardan videoyu açtım ve sesimi rahatça duydum. Kameralar için ödediğim akıl almaz paraya değmişti.

Çıkmadan önce Steven'in dolabını ve ofis çekmecelerini aradım. Hiçbir şey bulamadım. Yurtdışı banka hesabı yoktu, aşk mektubu yoktu, otuz bir çekmek için kayganlaştırıcı bile yoktu. Her şey can sıkıcıydı. Sinirim bozulmuştu.

Tüm canavarlar korkunç değildi. Bazıları o kadar sıkıcıydı ki insanlar ölmek istiyordu.

Steven'ın en kötü yanı zalim olmak zorunda olmayışındı. Doğuştan böyle değildi. Daha iyi biri olmayı seçebilir, terapiye gidip zalimliğine çare bulabilirdi. Benim zihnim çocukluğumdan beri böyleydi ve ben bile ondan çok çaba-
lıyordum.

Onu durdurmazsam yaptıkları sonsuza dek yanına kalacaktı. Tüm kadınlara bok gibi davranacaktı. Ama dürüst olmam gerekiyordu. Bunu o kadınları korumak için yapmıyordum. Meg için intikam alacaktım. Sonra ödeşecektik.

“Ödeşeceğiz,” dedim sonra da kameraya gülümsedim. Ödeşeceğiz.

Dolaplarda süpürgeyi aradım ve çıkmadan önce tüm izlerimi süpürdüm.

21. BÖLÜM

Öldüğünü duyduğumda şaşırmamıştım bile. Belki de şoka girmiştım. Belki de gerçek gibi gelmemiştir çünkü dünyanın diğer tarafında yaşıyordum ve onu hiç görmüyordum. Belki de bir canavardım.

Sebebi ne olursa olsun, sinir bozukluğu dışında pek bir şey hissetmemiştim. Ona şerefsiz sevgilisinin önemi olmadığını söylemiştim. Onsuz hayatının daha iyi olacağını söylemiştim. Zaman verseydi öyle olacağı da çok belliydi.

Onu Kuala Lumpur'a davet edip istediği kadar yanımda kalabileceğini bile söylemiştim. Mükemmel bir çözüm gibi görünmüştü. Malezya'da benimle maceralar yaşamakla meşgulken o zavallıyı nasıl özleyebilirdi? Genç, sarışın bir kızdı ve iş adamları arasında popüler olurdu.

Ama bunun yerine ölmeyi seçmişti.

Sinir bozukluğundan sonra öfke başladı. Steven ona hep aptal olduğunu söylemişti ve belki de haklıydı çünkü Meg bana değil ona inanmayı seçmişti. *Ona*. Onu iki yıldır bile tanımayan şerefsizin teki. Onu o kadar sevmişti ki *benimle* arasına mesafe mi koymuştu? Hem de sonsuza kadar?

Siktirsin.

Bir hafta içinde ondan nefret ettiğime karar vermiştim. Ona hiç ihtiyacım olmadığını, hiç de olmayacağını düşünmeye başladım.

Sonra mektubunu aldım.

Jane, benim. Çok ama çok üzgünüm...

İçimde kısmen yaşayan her ne idiyse sonuna kadar açılmıştı ve gözlerim çıkana kadar ağlamıştım. Hıçkırıklara boğulmuştum. Çığlıklar atmıştım. Bir lamba, bir sandalye ve birkaç vazo kırmıştım. Öfkelenip bağırmıştım, o anda keder pençelerini iliklerime geçmiş ve uzun bir yemek için yerleşmişti.

22. BÖLÜM

Steven, arabayı evin bahçesine soktuğu sırada nefesini tuttum. “Aman Tanrım, ne güzel bir bahçe!”

“Teşekkür ederim.” Garaj kapısı yükseldi ve garajın son derece temiz olduğunu, aletlerin duvarlara asıldığını ve kuların raflara dizildiğini gördüm.

“Her şey çok güzel. Çok da güzel bir mahalleye benziyor.”

“Öyle. Burada çok fazla yaşlı çift var, o yüzden sinir bozucu çocuklar yok. Ama okul en iyi okullardan biri, bu yüzden evlerin değeri yüksek.”

O kadar soğuk ve pratik bir insandı ki özgür ruhlu Meg’in onda ne bulduğunu anlayamıyordum. Meg kendi mahallesinde yürürken hiçbir zaman evlerin değerleri ya da okullar hakkında düşünmezdi. İyi bakımlı, parlak renkli çitleri sevdi. Herhalde zıtlıklar birbirini çekiyordu. Steven’in ciddi ve sorumlu yapısı ona güvenlik hissi vermiş olabilirdi.

Steven’in sahip olduğu en iyi sevgili olduğunu söylemişti. İş ve evi vardı. Tüm buluşmalarında hesabı ödüyordu. İyi bir aileden geliyordu. Meg için daha iyi bir yaşam istiyordu.

Başta buna niye inandığını anlayabiliyordum. Önceki sevgilileriyle karşılaştırıldığında kaçınılmayacak bir tipti.

Meg'in tuhaf tipleri bulup onlara bakma gibi kötü bir alışkanlığı vardı. Beni bulmuştu değil mi?

Steven çok *güçlüydü*. Öyle demişti. Steven onu bu şekilde kandırıp sonra da boğmuştu.

Meg, Steven'in finans yönetiminden, tüm hesaplarına elektronik ödeme eklemesinden çok etkilenmişti. "Para konusunda çok beceriksizim," demeye başlamıştı sürekli.

Daha önce bunu söylediğini duymamıştım. Bana iyi görünüyordu. Kendi ayakları üstünde durabiliyordu. Evi, arabası, hayatı vardı. Steven'dan sonra hep "Daha sorumlu olmayı öğrenmem gerektiğini söylüyor," demeye başlamıştı.

Cevap olarak ne homurdanırsam homurdanayım onu koruyordu. "Geçen ay iki kez borçlandım, Jane! İki kez! Steven öğrendiğinde çok utandım. Gecikme faizleriyle ne kadar ediyor biliyor musun? Çok aptalım."

"Aptal değilsin. Ayrıca nasıl öğrendi?"

"Nasıl yani?"

"Banka hesabını nereden biliyor?"

"Benim adıma dengeliyor."

"Meg," dedim duygusuzca, "hayır. Olmaz."

"Jane, yapma! Matematiğim çok kötü ve finansımı dengeye sokuyor. Harika bir şey."

"Harika değil. Bu adamla iki aydır çıkıyorsun ve şimdi den banka hesabına erişimi mi var?"

Güldü. "Ne yapacak? Kendine yirmi beş dolar gönderip tüm paramı mı alacak? Hiçbir şeyim yok."

Hiçbir şeyim yok, demişti. Ama bu doğru değildi. Birikmişti, mükemmel bir evi ya da bakımlı bir bahçesi olmayabilirdi ama hayatı sıcaktı, arkadaşları ve bir kalbi vardı.

Steven, Meg'i kaybetmişti ama düzenli hayatına bakıp kazandığını düşünüyordu.

"Kiralık mı?" diye sordum mutfak kapısını açtığı sırada.

"Hayır. Mortgage almak yatırımdır. Kiralamak başka birinin banka hesabına para yatırmaktan başka bir şey değil. Çok aptalca."

"Evet ama birçok insanın kirada yaşaması gerekiyor. Satın almayı düşünmek için bile depozito ödemen lazım. Bakım ve vergileri ödemen lazım."

"Kira ödediğinde ev sahibinin bakım ve vergi giderlerini karşılıyorsun, farkındasın değil mi?"

"Neyse. Ben nasılsa ev alamam."

"Bu yüzden daha iyi bir işe girmen lazım, Jane. Geçici işlerde çalışarak hayatta ilerleyemezsin."

"Bilmiyorum. Apartman dairesinde yaşamaya alışığım. Çok büyük bir eve de ihtiyacım yok."

"Otuz yaşındasın ve şöyle böyle geçiniyorsun, başkalarını zengin ediyorsun. Sana bunları öğretecek kadar iyi bir ailen olmamış."

İyi bir ailen olmamış. Kim böyle bir şey derdi ki?

"Evet," diye mırıldandım. "Belki de haklısındır."

Işıkları açtı ve anahtarlarını duvardaki kancaya astı. Mutfaka girip etrafa baktım. "Vay. Çok güzel."

"Teşekkürler."

"Etraf çok temiz."

"Sen dağınık değilsin, değil mi? Ben deli oluyorum."

"Hayır, dağınık değilim." Sırf sinirlendirmek için kazığımı çıkarıp bir sandalyeye attım, çantamı mutfak masasına bıraktım. Gözleri bir anda yarattığım dağınıklığa kaydı ve

oraya odaklandı. Gülmediğim için kendimle çok gurur duyuyordum.

“Demek bana yemek yapacaksın?” diye sordum. “Çok romantik.”

“Ben çok romantik bir erkeğimdir.”

Cipindeki gece aklıma geldi ve cevap vermedim.

Steven ellerini yıkadı ve kafasıyla o sabah içeri girdiğim sürgülü kapıyı işaret etti. “Barbeküyü çalıştırayım.”

Çıkarken sürgüyü arkamdan kapatmak için elimden geleni yapmıştım ama iyi kilitlendiğinden emin değildim, bu yüzden kapıya gittiği sırada arkasından aceleyle yaklaştım. “Ah, gerçek bir arka bahçe! O kadar uzun süredir apartman dairelerinde yaşıyorum ki görüntüsünü bile unutmuşum!” Kilidi açıp kare bahçesine sevgiyle baktım. “Brrrr, hava soğuyormuş.”

“Bir bira ve sıcak ızgara onu halleder,” dedi ve kapı eşiğinde durup beni öptü. “Umarım biftek seviyorsundur.”

“Tabii ki,” diye cevap verdim barbeküyü açmak için çıktığı sırada.

“Tamam, ızgara biraz ısınsın. Sana bir bira vereyim.”

Birlikte içeri girdik, iki bira açtı ve birini bana verdi. Benimki filtre biraydı. Onunki filtresizdi. Kilolu olduğumu düşündüğüne ciddi ciddi inanmaya başlamıştım.

Elinde iki bardak altlığı ile salona geçti ve bej koltuğunun devasa yastıklarına kendimizi bıraktık. Kahverengi yastıklar etraftaki çamur ve bok temasını iyice güçlendiriyordu. “Çok güzel,” diye mırıldanarak kolunu arkama geçirip beni kendine çekti.

“Galiba bugün tam iki haftadır çıkıyoruz.”

“Öyle mi?”

Hiçbir fikrim yoktu ama yakın gibiydi, bu yüzden kafamı salladım.

“O zaman nice iki haftalar, canım.” Başka bir erkek olsaydı fazla hızlı davrandığımı düşünürdüm ama Meg’in kurallarına göre oynuyordum. Bir hafta geçtikten sonra birbirlerine delice âşık olduklarını söylemişti. Ayrıca Steven ilgiye ihtiyacım olduğunu, çaresiz bir romantik olduğumu düşünürse beni kontrol etmenin kolay olduğunu düşünürdü.

Beni yanağımdan öpüp tatmin olmuş bir homurtuyla koltuğa yerleşti.

“Steven, bir şey sorabilir miyim?”

“Tabii.”

“Kilisedeyken baban bir nahoşluktan bahsetti...”

Omuzlarını silkti ve sorgulayıcı bir kaş kaldırdı.

“O *nahoşluktan* sonra benimle tanıştığının çok iyi olduğunu söyledi.”

“Ha. Evet.”

“Ne demek istedi?”

Birasından bir yudum aldı ve ağzına kötü bir tat gelmiş gibi somurttu. Yüzündeki somurtma, yutkunduktan sonra da kaybolmadı. “Eh. Sevgilim manyağın tekiydi.”

Buna hazırdım. Biramı kafasına geçirmedi. Tırnaklarımla yüzünü parçalamadım bile. Bunun yerine hafifçe şaşırmış gibi nefesimi tuttum. “Olamaz!”

“Evet. Çok kötüydü.”

“Neden?”

Tekrar omuzlarını silkti. “Tipik deli kadın işleri.”

“Yani psikopat mıydı? Ben korkmaya başladım.”

“Hayır. Yani evet. Ama endişelenmene gerek yok.”

“Beni evime kadar izleyip tekerleklerimi patlatır mı?”

Çekici bir biçimde gülümsedi. “Araban yok.”

“Demek istediğimi anladın. Endişelenmeli miyim?”

“Hayır.”

“Nasıl bu kadar eminsin?”

“İntihar etti.” Gözünü bile kırpmadan söylemişti. Sözleri dobraydı, en ufak bir suçluluk izi bile yoktu.

“Ne?” Sesim birçok duyguyla doluydu ve hiçbirisi gerçek değildi. Şok. Şüphe. Acıma. Dehşet. Gözlerimi sonuna kadar açıp titrek bir elle açık ağzımı kapadım. “Steven. Ne?”

“Evet. Ondan ayrıldım ve intikam almak için intihar etti.”

“Ama... ama... Tanrım! Gerçekten de...”

“Manyak bir orospuydu.”

Meg bu adamı sevmişti. Steven bunu hak etmese de Meg onu sevmişti. Meg, onun sevgisi için ölmüştü.

Steven onu yine evinden atmıştı. Çılgılık çılgılığa ilişkilerinin bittiğini söylemişti. Gidip başkasına vermesini söylemişti, böylece Meg içten içe Steven’in ona bir daha dokunmayacağını anlamıştı. Eşyalarını sokağa atmıştı. Tabii ki evin önünde değil. Utanç verici olurdu. Hayır, her şeyini toplayıp onu iş arkadaşları önünde rezil etmek için iş yerinin önüne bırakmıştı.

Neden? Çünkü işten birisi arayıp Meg’i evine davet etmişti. Barbekü için. Diğer tüm iş arkadaşlarıyla beraber. Hepsi buydu. Bir adam aramıştı. Ama Meg telefonda fazla arkadaşça konuşmuştu ve anlaşılan adam Steven’den daha yakışıklı ve daha uzundu, Meg’in sonunu getiren de bu olmuştu.

Çünkü Meg orospuydu. Hep orospu olmuştu. Çünkü o kadar orospuydu ki erkeklerin yanında nasıl davranması gerektiğini bile bilmiyordu.

Onunla nasıl konuştuğunu kulağın duyuyor mu? Aptal aptal kıkırdamanı duydun mu? Herhalde zaten sevişiyorsunuz. Olur, Meg, evine git de orospuluk yap! Ben burada kalıp sahip olduklarımızı korumak için geberene kadar çalışayım. Kafayı yemişsin, saygı nedir bilmiyorsun. Seninle evlenmeyi düşündüğüme inanamıyorum.

Ne dediğini biliyordum çünkü Meg ertesi gün konuşmalarından ekran görüntüsü yollamıştı.

Onu hemen öldürmek istiyordum. Şişeyi sehpa da kırıp şah damarına saplamak sonra da dışarı sürükleyip ölürken yüzünü ızgaraya yapıştırmak istiyordum.

Ama kafamı sallayıp ağzımı kapattım.

“Bundan konuşmayalım,” diye iç geçirdi sonunda.

“Ama... ne zaman oldu bu?”

“Geçen sene,” diye kısaca cevap verdi ama doğruyu söylemiyordu. Dokuz ay önce olmuştu, şubat ayının ortasında olmuştu. Meg, uzun geceler ve gri günlerle yüzleşememişti.

Işık terapisi lambası kullanırsa daha iyi hissedeceğini söyledim. Anlaşılan bilememişim.

“Bu konu hakkında konuşmak istemiyorum,” Steven mırıldandı.

“Ama Steven bu çok büyük bir şey! Hâlâ etkisinde olmalısın.”

“Çok dua ettim. Aştım.”

“Ama niye intihar etti anlamıyorum. Kalbini mi kırdın? Aldatıyor muydun?”

“Ne? Hayır! İşindeki erkeklere orospuluk yaptığını öğrenip onu evden kovdum. Elindeki en iyi şeyi kaybettiğini anladı. Onu geri almayınca da beni cezalandırmak istedi.”

“İntihar ederek mi?”

Omuzlarını şiddetle silkti. “Muhtemelen ilgi için yaptı. Birkaç hap alırsa benim kollarına atılacağımı sandı. Herhalde bunu da eline yüzüne bulaştırdı.”

Hâlâ insanlara Meg’in hiçbir konuda başarılı olamadığı mesajını vermeye çalışıyordu. Doğru şekilde ölemiyordu bile. Öfkemi yutup somurtmamı yumuşak, titrek bir halde tuttum.

“Ama onu seviyor olmalıydın,” dedim sessizce, sempatinin ne demek olduğunu biliyormuş gibi. “Kederli olmalısın.”

Gerçekten can damarına mı basmıştım yoksa duygusuz davrandığımı fark etmiş miydi bilmiyordum ama omuzları biraz çöktü. “Seviyordum. Ama iyi biri değildi. Sorumsuzdu ve başkalarıyla kırıstırıyordu. Ona yardımcı olmak istedim ama kendine yardım etmek istemeyen insanlara yardım etmek imkânsız.”

Meg harika biriydi. Duygusallıktan böyle demiyordum. Bende duygusallık diye bir şey yoktu. Hiçbir zaman mükemmel olmamıştı ama benim gibi birine bile nazikti. “Onunla çıktıysan iyi özellikleri olmalı.”

“Evet, eğlenceli biriydi,” dedi. “Ayrıca özgüvensiz, çılgın kızlar hakkında ne derler bilirsin. Yatakta harika olurlar.”

Steven onun sevgilisiydi. Erkek arkadaşıydı. Cenazesinde konuşmuştu.

Ben cenazeye gelmemiştim ama Meg’in annesinden olanları duymuştum.

Steven Tanrı ve bayrağın önüne çıkmış, Meg'i kötü alışkanlıklarından kurtarmaya çalıştığını söylemişti. Hayatındaki ışık olduğunu anlatmıştı. Hıçkıra hıçkıra ağlamıştı. Şimdi ise bu melek hakkında söylediği tek şey, düşük özgüveninin onu yatakta iyi yaptığıydı. Bu konuşmanın videosunu ortak arkadaşlarına göndermeliydim.

Aniden koltuktan kalktı. "Bir bira daha ister misin?"

Kendiminkine dokunmamıştım bile. Kafamı salladım. Steven bir bira daha alıp buzdolabının yanındayken yarısını içti. Arka bahçeye baktı, en azından biraz canının yandığını umdum. Ama kafasını sallayarak aklına musallat olan anıları kenara itti ve buzdolabından biftek ile bir baş marul çıkardı.

"Ben salata yapabilirim," diye teklif ettim.

"Önce ellerini yıka," dedi sert bir şekilde.

"Mikrop fobin mi var?" diye bulaştım.

"Sağduyusu olmayan kirli insanları sevmem." Zavallıcık, Meg hakkında sorularımla onu kızdırmıştım.

Somurtarak biramı mutfığa taşıdım. "Elimi yıkayacaktım. Aptal değilim."

Homurdandı.

"Kabalık etmene gerek yok."

"Kabalık etmiyorum, gerçeği söylüyorum."

"Bana kirli diyerek mi?"

"Sana kirli demedim. Kirli insanları sevmem dedim. Kirli değilsen endişelenecek bir şey yok, değil mi?"

İncinmiş ve gücenmiş numarası yaparak musluğu açtım ve yavaşça ellerimi yıkadım. Bu oyuna hayret ediyordum. Gerçek hayatta bu adamı çoktan paramparça etmiştim ama Meg bu tavırlarına göğüs geriyor olmalıydı. Daha çok çaba-

lamış, özür dilemiş, onu memnun etmek için elinden geleni yapmış olmalıydı.

Neden? Hepimiz bozuk çocukluklarımızı tekrar tekrar yaşamaya mahkûm edilmiş hayvanlar mıydık? Her şey bu kadar basit miydi?

Meg'in gerçek babası, ailesini terk etmeden önce onlara berbat davranmıştı, peşinden gelen tüm üvey babalar ve sevgililer de aynını yapmıştı. Annesi tüm hayatını iğrenç adamları tatmin ederek geçirmişti, Meg de bunu yapmayı öğrenmişti, tıpkı avlanmayı öğrenen yavru aslanlar gibi. *Hayat böyle yaşanır. Türün devamlılığı böyle sağlanır. Kötü davranışları yut. Erkeklerle boyun eğ. Tekrarla, tekrarla, tekrarla.*

Meg sonunda bu döngüyü bozmuştu. Bir çıkış yolu bulmuştu.

Steven ikinci şişesini çöpteki ilkinin yanına attı ve tok bir cam şangırtısı yükseldi. Steven'in bariz öfkesinden korkmuş gibi yüzümü ekşittim. "Domates var mı?" diye sordum ellerimi dikkatle kurularken.

"Ben domates sevmem."

"Ah."

"Buzdolabında salatalık var."

Bunun zeytin dalı olduğunu düşündüm, bu yüzden soğutucudan salatalık aldım ve çekmecelerde bıçak aradım. Steven elinde üçüncü birasıyla tezgâha yaslanıp beni izledi.

"Onun hakkında konuşmak istemiyorum demiştim," dedi sonunda. Gerçekten de konuşmak istemiyordu.

Gözlerimi kaldırmadım, elimde parlayan bıçağı izledim. Onu bıçaklamak için can atıyor olsam da öldüremezdim.

Komşular Steven'in arabasında olduğunu görmemiş olsa bile aramızda mesajlaşmalar vardı. Bıçaklayıp eve bir saldırmanın girdiğini söyleyebilirdim ama Steven'a saldırmak için gerekçesi olan birini ayarlamam gerekirdi. Bir kilo ero-in alıp çekmecesine saklayabilirdim. İçeri giren saldırmanın ödeme istediğini söyleyebilirdim. Ama Steven'ı orta sınıf uyuşturucu tüccarı olarak göstermek zaman alabilirdi.

Belki de onu bıçaklayıp meşru müdafaa olduğunu iddia edebilirdim. Bana tecavüz etmeye çalıştığını söyleyebilirdim. Ama polisler tecavüze gerçek olduğunda bile şüpheyile yaklaşıyordu. Ne de olsa evine girmiştin, göğsümü ve ayak bileklerimi görmesine izin vermiştim. Bu saatten sonra tecavüz etti diyemezdim. Her kelimemden şüphe ederler, geçmişimi incelerlerdi ve sahte kimliğim o derece güçlü değildi.

Tüh.

Bıçağı bıraktım. Kafamı salladım. "Özür dilerim," diye fısıldadım.

"Ne?"

"Seni zorladığım için özür dilerim. Ne olduğunu öğrenmek istedim o kadar."

"Bir de *bana* mı kaba diyorsun?"

"Kabalık değildi. Sadece..."

"Benim isteklerim umurunda değildi," diye çıkıştı. "Detayları bilmek istedin. Canımı yakan detayları."

"Hayır. Konuşmamız gerekir diye düşündüm. Hayatında önemli bir olaydı."

"Evet, öyle, o yüzden biraz saygı göster."

"Özür diledim."

Bir süre bana baktıktan sonra kafasını salladı. "Jane."

İsmimi hayal kırıklığına uğramış gibi iç geçirerek söyledi. “Belki diğer erkeklere böyle davranıyorsun ama bana kötü davranamazsın. Ben öyle parmağında oynatabileceğin zavallılardan değilim. İyi bir işim, güzel bir evim, harika bir hayatım var.”

“Öyle olduğunu biliyorum. Niyetim...”

“Seni seviyorum, Jane. Gerçekten. Ama sana ihtiyacım yok. Ve bana saygıyla davranmanı bekliyorum.”

“Saygısızlık etmiyordum!”

“Öyle mi? Hayır dedim. Kadınlar da hep bunu söylemiyor mu? Hayır dedim ve beni zorlamaya devam ettin.”

“Steven, özür dilerim!” Sesimi paniklemiş gibi çıkardım. Biraz. İsteddiği de buydu. “Özür dilerim, tamam mı?”

Omuzlarını silkip üçüncü birayı kafasına diktikten sonra çöp kutusuna attı. Cam şangırtısı tokatmış gibi sıçradım. “Seninle hoş bir gece geçirmek istedim o kadar,” diye mırıldandı.

“Özür dilerim,” dedim tekrar. “Gerçekten. Seni zorlamamam gerekirdi.”

“Evet,” Biraz rahatladı ve göz kapakları ağırlamış bir şekilde göğüslerime baktı.

Mutfak adasından uzaklaşıp ona yaklaştım. “Cadılık ettim.”

“Evet.”

“Hâlâ kızgın mısın?” diye sordum kendimi vücuduna bastırırken.

Tekrar omuzlarını silkti ama kolunu omzuma attı ve elbiseimin içine baktı.

“Kızma.”

Cevap vermek yerine elini göğsüme indirip bir düğme açtı. Kumaş aralandı ve siyah sutyenim ortaya çıktı. Hiçbir uyarı yapmadan elini içime soktu ve sutyeni aşağı çekerek göğüslerimi çıkardı. Beni şiddetle öptü, derimi mıncıklıyor, nefesimi içine çekmeye çalışıyordu. Beni tezgâha itip kasıklarının vücuduma yapıştırmasına izin verdim. Herhalde bu affettiği anlamına geliyordu.

Elbisemin düğmelerinden biri kopup yere düştü, Steven'in nefesleri arasında zar zor duyabildiğim tıkırtılarla yuvarlandı.

Bu aptal elbiselerden nefret ediyordum. Zayıf ve dayanıksız şeylerdi.

Fermuarının sesini duydum ve gözlerimi yuvarladım.

"Ağzına al," diye fısıldadı.

"Steven! Yapamam. Sonra ne düşünür..."

"Hadi. Yaptığımı biliyorum. Daha önce de yaptın, değil mi?"

"Orospu olduğumu düşünürsün."

"Düşünemem. Yap. Hadi." Elini omzuma koymuş beni aşağı itiyordu. Beni böyle affedecekti. İri, güçlü erkeğime böyle saygı gösterecektim.

Biraz geri çekildim ve peşimden geldi. Adanın kenarı boyunca kaydım. Salondaki havalandırma ızgarasına hızlı bir bakış attıktan sonra beni dizlerimin üstüne itmesine izin verdim.

"Evet yavrum," diye homurdandı ben daha dokunmadan. "Hadi."

Çok uzun sürmemişti. Öfke ve sinir bozukluğundan zaten gergindi.

Sonrasında bir bira daha içip biftekleri pişirdi. Ben sala-

tayı yaptım. Elbisemin korsesi, eksik düğme nedeniyle açık duruyordu. Keyfi çok yerindeydi, gülüyor, espriler yapıyordu. İştahlı olduğumu söyleyerek benimle uğraşıyordu. Dır-dırımı telafi etmek konusunda başarılı olmuşum.

Biftekler şaşırtıcı derecede lezzetliydi.

Saat dokuzda esneyerek eve dönmem gerektiğini söyledim. Taksi paramı ödemeyi teklif etti.

Buna ben bile şaşırmıştım. “Sen bırakamaz mısın?”

“Üzgünüm, tatlım. Çok bira içtim.”

“Beni eve bırakıp bende kalabilirsin.”

Dudağını büzdü. “Kedi.” Burada kalmamı söylemediği gözümünden kaçmadı.

“Ah.”

Elimi öptü. “Taksiyi ben öderim.”

Aman, tam bir prenses gibi hissediyordum.

Yabancı birinin beni eve götürmek için gelmesini beklerken ona sokulup birkaç dakika televizyon izledim. “Çok hoştu,” diye fısıldadım.

“Evet,” diyerek katıldı. “Harikasın, Jane.” Başımı öpüp beni son bir kez okşadı. “Çok harikasın.” Telefonu öttü. Arabam gelmişti. Beni kapıya kadar geçirip el salladı.

Bir de romantizm öldü diyorlardı.

23. BÖLÜM

Daha önce tabii ki seks videoları yapmıştım ama bu farklıydı. Bana özel çekilmiş televizyon programı gibiydi. Patlamış mısır yiyerek tartışmamızı tekrar tekrar izliyordum. Manipülasyon alanında hayret verici bir dersti, Steven da ben de aynı oyunu oynuyorduk. Ne yazık ki Steven tam bir amatördü. Tekniği beceriksizce ve aptalcaydı, yalnızca duygular konuya dâhil olduğunda işe yarıyordu.

Kameraya baktığımı her gördüğümde kıkırdıyordum. Steven tamamen penisine odaklanmıştı, benim illüzyonu bozduğumdan haberi yoktu.

Cinsel uyarılma tuhaf bir şeydi. Belki gerçek bir sevgi olduğunda iki insanı yaklaştırabilirdi. Kim bilir. Ama genel anlamda bencil bir duygu durumuydu. Steven uyarılmıştı ve düşünebildiği tek şey daha, daha ve daha fazlasını almaktı. Sonrasında bile dönüp temiz zeminine tükürdüğümü fark etmemişti. Sabah üstüne bastığını umuyordum.

Dehşete düşmüş, tiksiniş bir halde tek ayağı üstünde sektiğini düşündüm ve o kadar güldüm ki gözlerimden yaş geldi. Ellerim tuz ve tereyağı ile kaplı olduğu için yüzümü

koluma sildim. Yarının videosuna bakmak için sabırsızlanıyordum.

Ben gittikten sonra Steven biraz televizyon izlemiş, sonra da yatmıştı. Dişlerini fırçalayıp yüzünü yıkamıştı, sonra da iki farklı nemlendirici sürmüştü. Herhalde biraz kibirliydi. Sonra da Ward Cleaver gibi ciddi ciddi pijama takımı giymişti. Tam bir manyaktı.

On dakika boyunca uyumasını izledim ve kameranın kaydı sonlandı. Geri sarıp en baştan izledim. Gece yarısı olduğunda yatmaya karar verdim ama ışığı kapattığım anda telefonumun ekranı açıldı.

Uyudun mu?

Luke yazmıştı, iki saat önce olsa hoşuma giderdi ama şu anda seks yapamayacak kadar uykum vardı. Üzereydim, diye cevap verdim.

Yann öğle yemeği yemek ister misin?

Öğle yemeği mi? Uyumasına yardım etsin diye çıplak resim isteyecek sanıyordum. Tereddüt ettim, somurtarak ekrana baktım. Belki de ilk hamlesi buydu.

Olmaz.

Çok mu meşgulsün? İstersen Minneapolis'e gelebilirim.

Cazip gelmişti ama Steven'in beni başka bir erkekle görmesi riskini alamazdım.

Muhtemelen ofiste yerim.

Peki. Başka bir gün?

Belki.

Uzun bir duraksama oldu ve konuşmanın bittiğini düşündüm ama tam telefonu bıraktığım sırada bir mesaj daha geldi.

İlişkimize sadece seks olarak baktığımı düşün istemiyorum.
Öyle bakmıyorum.

Hm. Bu çok... ilginçti. Kendimden neredeyse her zaman emindim ama bu tür etkileşimlerde yanılabilirdim. Uygun bir cevap düşünürken bir mesaj daha attı.

Nazlandığım için zaten anlamışsındır.

Saçma esprisine gülüp sonunda cevap verdim.

Bence seni zayıflatmaya başladım.

Belki.

İlgimi çektiğini itiraf etmem gerekiyordu. Onunla zaman geçirmemem gerekiyordu ama beni şaşırtıyor olması hoşuma gidiyordu.

Öğle yemeğini düşünürüz. Belki Pazartesi. İyi geceler.

Göz kırpan emoji atarak çıktı. Kedim yatağa zıpladı ve yanıma sokuldu. Onu sevince esnedi ve sıcaklığı bedenim boyunca yayıldı.

Bu gece... bu gece gerçek mutluluğa benzer bir şey hissediyordum ama memnuniyet de olabilirdi.

24. BÖLÜM

Steven'in işe hazırlanmasını izlemek için erken kalktım. Yataktan kalkıp esnediğinde kamera etkinleşti. Banyoya gitmeden önce gülünç pijama pantolonunu yukarı çektiğini gördüm. Çişini yaptığını duydum; sonra pijamalarını kapıdan kirli sepetine attı. Herhalde her gece yeni bir takım giyyordu. Muhtemelen hepsini ütöleyip dolabına güzelce diziyordu.

Yatak odamın zeminindeki kirli giysilere bakınca gülümsedim. Tüm giysilerimin açık renkli ve çiçekli olması çok yazıktı. Sırtı kedi tüyüyle kaplı siyah bir tişörtle işe gitmeyi çok isterdim. Yine de bunun için erken olabilirdi. Bana kötü davranmasını tetiklemek yerine ilişkiyi bitirebilirdi.

Çoktan duş alıp giyinmişim, bu yüzden sabırsızlıkla Steven'in hazırlanmasını bekliyordum. Sonunda hayal kırıklığına uğramıştım. Giyindikten sonra evden çıktı, bir bardak kahve içmek için bile durmadı. İşten eve döndüğünde yerde yarattığım leke kurumuş olacaktı. Klasik komedi fırsatını kaçırmıştım. Gerçi bana başka fırsatlar sunacağından eminim.

Son kahvemi bitirirken telefonum çaldı. Steven düşünce-
li davranmış ve ertesi sabah beni aramış mıydı?

Tabii ki hayır. Annem arıyordu. Telefonu bırakıp duymazlıktan geldim. Bir haftada ikinci kez arıyordu. Belki de bana bu geçici telefonda ulaşamaması için yönlendirmeyi kapatmalıydim. Sinir bozucu olmaya başlamıştı.

Telefon titreyerek mesaj bıraktığını belirtti. Mesajı dinleyemeden telefon tekrar çalmaya başladı. Yine annem arıyordu. Öf.

"Ne var?" diye çıkıştım telefonu açar açmaz.

"Baba inme geçirdi!" Ona hep Baba derdi. Ben dört yaşından beri öyle demiyordum. Anaokulundayken bile benim için canavarlarla savaşacak bir kahraman olmadığını anlamıştım. Beceriksiz, olgunlaşmamış bir zavallıydı, egosu fazla gelişmişti ve sorumluluk nedir bilmiyordu.

"Ambulans çağırdın mı?" diye sordum.

"Şu an hastanedeyiz," sesindeki çaresizliği duyuyordum ama sempati hissetmiyordum. Her zaman çaresizdi. Beceriksizdi. Hayatla baş edemiyordu. Kızının sosyopat olması onun için lütuftu. Beşinci sınıftan beri aile işlerimizi soğukkanlılıkla yapıyordum. "Tamam. İkinizin de sağlık sigortası var, değil mi?"

"Evet! Ama onu Enid'deki hastaneye götürdüler ve nasıl gidip geleceğimi bilmiyorum. Haftalarca hastanede kalabilir! Eğer atlatırsa."

"Araba tamiri için daha yeni para verdim, ne demek istiyorsun anlamadım."

"Arabayla iki saatlik mesafede! Kalacak bir yer bulmam

lazım, Jane. Param da buna yetmez. Maaştan maaşa yaşıyoruz, biliyorsun.”

“İyi. Bir banka kartı gönderirim.”

“Beni güzel bir yere yerleştiremez misin?”

“Hayır. Beş yüz dolar yollayacağım, sen de idare edeceksin.” Onu bir yere yerleştirirsem hep oda servisi ve vale kullanırdı. Bunu ilk defa yapmıyordu.

“Jane... Jane...” Ağlamaya başlamıştı. “Gelip babanı görmem lazım. Ne olur ne olmaz.”

“Nasıl yani?”

“Atlatamazsa diye!”

“Durumu hakkında tek kelime bile etmedin, o yüzden iyi olduğunu tahmin ediyorum.”

“İnme geçirdi!”

“Çok şaşırdım. Yetmişlerden beri su gibi içiyor ve kötü besleniyor. Büyük müydü küçük müydü?”

“Salyası akıyor, Jane! Düzgün konuşamıyor!”

İç geçirdim. “Tamam, doktorlar ne diyor?”

Tereddüt etti, durumu olabildiğince kötü göstermek için bir yol bulmaya çalışıyordu. Bir zamanlar günlerce “beyin tümörü” olduğunu söylemişti. O zaman altı yaşındaydım ve yetimhaneye gönderilmekten çok korkuyordum. Annem ölürse babamın bana bakmayacağını çok iyi biliyordum.

Dört kez acile gittikten sonra migren olduğu ortaya çıktı. Gerçi bu sayede bir torba ağrı kesici almıştı, bu yüzden kârlı çıkmıştı.

“Felç!” dedi sonunda bozuk bir sesle. “Babanın sağ tarafı felç oldu! Ayağını bile zor kaldırıyor!”

“Geçici mi kalıcı mı?”

Tüh, sessizliğe bakılırsa yakalanmıştı. “Şey... belli olmaz diyorlar.”

“Ama geçici olduğunu düşünüyorlar, öyle mi?”

“Evet ama en azından şimdilik tekerlekli sandalye kullanması gerekecek, Jane. Evi yenilememiz gerekecek!”

Karavandan bahsediyordu. Birçok karavanda yaşamışlardı ve her biri diğerinden daha küçük ve daha köhneydi. Karavandaki alüminyum kapıların tekerlekli sandalye için yeterince geniş olduğunu düşünmüyordum, bu yüzden rampa yaptırsam bile anlamı olmayacaktı. “Ricky o konuda yardımcı olabilir. Elinden iş geliyor. O çöplüğe para dökmenin anlamı yok.”

“Çöplük dediğin bizim evimiz, kalpsiz kaşar!”

“O zaman bir çaresine bak. Tıbbi düzenlemeler gerekiyorsa sağlık sigortası karşılayacaktır.”

“İnsan ailesine bakar.” Artık sesindeki çaresiz titreme kaybolmuştu öfkeli bir çığırtıya dönüşmüştü. “Ama sen bunu nereden bileceksin? Baban ölüm döşeginde ve senin umurunda bile değil! İçine şeytan kaçmış, kibirli orospu.”

“Yüz dolar kaybettin,” dedim. “Şansını daha fazla zorlayacak mısın?”

“*Sen!*” diye çığlık attı. “Seni şeytan...” Ama kendini kontrol etti. Devam ederse hiç para vermeyeceğimin farkındaydı. “Jane, o paraya ihtiyacım var.” Yine çaresizce inlemeye başlamıştı. “Yanında olamazsam Baba’ya nasıl bakayım?”

“Enid’de. Dört yüz dolar yeterli olur. Bugün gönderirim. İdareli kullan.”

Telefonu kapadım. Tekrar çalınca telefonumu tamamen kapattım. Kedimi besledim, montumu ve eldivenlerimi aldım. Dışarısı soğuktu. Apartmandan çıkınca şapka almadığıma pişman oldum. Karta dört yüz dolar yüklemek için girdiğim süpermarketin sıcaklığı beni çok memnun etti. Yolumun üstünde bir postane vardı ama ofisten pul çalmayı tercih ettiğim için yürümeye devam ettim. Annemin pulun Minneapolis'ten alındığını anlamasından çekinmiyordum. İşim için çok seyahat ediyordum ve ailem neden burada olduğum bir yana, Meg kim onu bile bilmiyordu.

Ofise girmeden hastaneyi arayıp babamı sordum. 223 numaralı odadaydı. Telefonu bağlamalarını beklemeden kapattım. Onunla konuşmak istemiyordum. Annemin beni kandırmadığından emin olmak istedim o kadar. Araba tamiri için daha yeni para vermiştim.

Yirmi dakika sonra kartı postalamış ve veri girme işine başlamıştım. Steven odaya girdi ve göz göze geldik. Göz kırptı.

Onu görmezden gelip bilgisayara döndüm. Biraz geri çekilip onu terletmenin zamanı gelmişti. Belki de Luke ile öğle yemeğine giderdim.

25. BÖLÜM

Luke beni tekrar gördüğüne çok sevinmiş gibiydi. Neden sevinmişti bilemiyordum. Otuz dakikam vardı bu yüzden hızlı bir seks seansı için evine gitmeyeceğimiz kesindi.

“Kabul ettin,” dedi restoranın önünde buluştuğumuz sırada. Steven’in bu Hindistan mutfağı restoranına asla gelmeyeceğini düşünüyordum.

“Nazlanmaktan sıkıldım,” diye espri yaptım.

“Bana bir fırsat verdiğin için teşekkürler.”

Çok zamanım olmadığını biliyordu, bu yüzden içeri girip sıraya katıldık. Ben her şeyden biraz aldım ve Luke’un da aynını yaptığını fark ettim. Hatta naan* ve birkaç sos almak için ikinci bir tabak da almıştı.

“Haftan nasıl geçiyor?” diye sordu masa aradığımız sırada.

“Çok güzel. Birçok iş tamamladım. Senin nasıl?”

“Her zamanki gibi. Kedi nasıl?”

“Harika.”

“İsmi koydun mu?”

* Hindistan mutfağına ait, genellikle tandırda pişirilen bir tür pide ekmeği. (e.n.)

Omuzlarımı silktim. "Sordum ama ağzını bıçak açmıyor."
"Kedi işte."

Yemeğe başladık. Yediğim en iyi Hindistan yemeği olduğunu söylemezdim ama tavuk acıydı, naan sıcaktı ve fırından yeni çıkmıştı. Bu kadarı da benim için yeterliydi.

"Bu gece kar yağacak diye duydum," dedi Luke.

"Cidden öyle olacak gibi."

"Bana gelip battaniye altında film izlemeyi teklif etsem?"

Bir süre boş boş baktım. "Seks yapmayı kastediyorsun değil mi?"

Kıpkırmızı kesilip öksürdü.

Çekici olabilirdim. Hatta bu konuda çok başarılıydım. Sohbet etmek beni germiyordu, bu yüzden doğru soruları soruyor, insanları özel ve dolu hissettiriyordum. Yalan söylemekte başarılıydım ve hoşuma gidiyordu. Karmaşık, güzel bir dans. Ama tıpkı bir dans gibi konsantrasyon ve çaba gerektiriyor ve Steven'ı seviyormuş gibi yapmak beni bitiriyordu.

Şimdilik yalan söylemek istemiyordum. Çekici, sıcak ve insancıl olmak istemiyordum. Rahatlamak istiyordum.

Luke biraz su içip toparlandı ama yanakları hâlâ pembeydi. "Hayır," dedi. "Yani evet, seks de olabilir."

Kafamı salladım.

"Ama daha çok film izlemeyi soruyordum."

Filmleri kitaplar kadar sevmiyordum. Kitaplarda anlatıcı düşüncelerini ve duygularını açıklıyordu, bu yüzden benim düşünmeme gerek kalmıyordu. Ama bazı filmler diğerlerine göre daha kolaydı. "Tamam. Aksiyonlu bir şey olabilir belki? Patlamalar?"

“Film için mi konuşuyorsun seks için mi?” diye sordu ve tekrar gülmeye başladım. Gerçekten gülüyordum. Kendiyle gurur duyuyormuş gibi gülümsedi.

Ben de gülümsedim. “İkisi için de konuşuyorum tabii ki.”

“Elimden gelenin en iyisini yaparım.”

“O zaman yedide görüşürüz.”

Tabaklarımızı bitirip ikinciye almaya gittik. Büyük bir kâse pirinç pudingi de aldım. Luke fark etmedi ya da önemsemedi.

Steven’ı manipüle etmeye zaman ayırmam gerekiyordu ama öğle yemeği için Luke’la buluştuğuma çok memnun olmuşum. Bugün bir şey beni şaşırtmıştı ama ne olduğundan emin değildim.

“Bu sabah annem aradı,” dedim aniden. “Para istedi, ben de gönderdim. Onu sevmediğim halde neden para gönderiyorum?”

Luke hemen, “Suçluluk,” diye önerdi.

“Sanmıyorum.”

“Çok güçlü bir duygudur. Ne kadar kötü olurlarsa olsun ailemizi umursamak zorundayız. Yardım etmen gerekmediğini düşünsen bile tüm hayatını etmen gerektiğini öğrenerek yaşadın.”

Doğru söylüyordu. Davranışsal eğitimimi başkalarından almıştım. Böylece dikkat çekmiyor, kalabalığa karışabiliyordum.

“Suçlu *hissetmiyorum*,” dedim, gerçeği söylemeden kendimi nasıl anlatabileceğimi bilmiyordum. “Daha çok başımdan gitsin istiyorum.”

Kafasını salladı. “Evet. İsteddiğini vermenin daha kolay olduğunu öğrenmişsin.”

“Ama ona istediğini vermezsem sonunda tamamen rahat bırakır değil mi? Bu daha iyi olur. O zaman neden istediğini veriyorum?”

“Gerçekten sonsuza dek gitmesini istiyor musun? Hayatının ilk on sekiz yılını terk etmiş olursun. Bence hepimiz bir temel istiyoruz, çatlak ve hasarlı olsa bile. Kaçıyor olsak bile nereden geldiğimize dair bir kanıt istiyoruz.”

“Belki.” Benim temele ihtiyacım var mıydı? Tamamen bağımsız hissediyordum. Ama bu insanlardan bir şey istediğim barizdi. Hâlâ diğer insanlarla aynı olduğumu hissetmeyi mi bekliyordum? Ailem, bağlarım ve bir kalbim olduğunu hissetmeyi mi arzuluyordum? Ailemi hayatımda tutmamın nedeni normal taklidi yapabilmek miydi?

“Annemle beş yıldır konuşmuyorum,” dedi Luke, “ama yine de Facebook sayfasına bakıyorum. Eminim ki aynı şeydir.”

“Onu seviyor musun?” diye sordum meraktan.

“Evet. Annem.” Omuzlarını silkip kafasını salladı. “Hepimiz aptalız herhalde.”

“Ne yaptı?” Ben bile bunun sorulmaması gereken bir soru olduğunu anlamıştım. Yeri ve zamanı değildi ama bilmek istiyordum.

İç geçirdi ve ağzındaki lokmayı bitirdi. “Uzun hikâye. Kolay sinirleniyor deyip bırakalım.”

Ailesinin ona vurmadığını söylemişti, bu yüzden ne demek istediğini anlamamıştım ama saat geç oluyordu ve daha fazla konuşmak istemiyor gibiydi.

“Gitsem iyi olur,” dedim. “Yedide senin evinde buluşalım mı?”

Ayağa kalkınca Luke da kalktı ve hesabı halledeceğiniz söyledi.

Ofise yürürken daha sakın hissettim. Gökyüzünden birkaç iri kar tanesi düştü ama devamı gelmedi. Daha sonra tekrar kar yağacağını umdum. Luke’un çizdiği resim hoşuma gitmişti. Sıcacık, yumuşak bir battaniye, deri koltuğu ve seksi bedeni, ekranda patlayan binalar. Gerçek hissedecek gibime geliyordu ki bu bana pek sık olan bir şey değildi.

Asansörden indiğimde Steven’in beni beklediğini gördüm. Beni mutfağa doğru götürdü ama yemek yiyen iki kadın olduğunu görünce malzeme dolabına gitmeye karar verdi. “Nereye gittin?” Sesi kısıktı ama bizi gören herhangi biri için sır ve skandal saçıyordu.

“Dışarı,” diye cevap verdim.

“Seni yemeğe götürecektim.”

“Sonrasında ofise bırakacak mıydın yoksa beni arabaya mı bindirecektin?”

“Öf yapma!” Kafasını arkaya atıp gözlerini tavana kaldırdı. “Şaka mı bu? Dört bira falan içmiştim!”

Aslında altı içmişti. “Tamam. Anladım.”

“Anlıyorsun ama yine de bana kötü mü davranıyorsun?”

“Yemeğe çıktım, Steven. Bunun nesi seninle ilgili?”

“Şu andaki davranışın benimle ilgili değil mi?”

“Nasıl hissetmemi bekliyorsun? *Onu* yaptım ve sonrasında bana kendimi fahişe gibi hissettirdin!”

“Gitmem lazım dedin! Bu benim hatam mı?”

“Ben herkesle yatmıyorum.” Ağlıyormuş gibi yüzümü kapattım. Gerekli işlemleri yapabiliyordum ama gözlerimi sulandırmakta her zaman başarılı değildim. “Ben iyi bir kızm. Gerçekten. Ve öyle şeyler yaptığımızda... ben... Beni *seviyor* musun?”

“Hadi, yapma. Ağlama. Tabii ki seni seviyorum. Seni babamın kilisesine götürdüm. Çok saçma davranıyorsun. Belki regl dönemindir.”

“Değil! Ben... kendimi kirli hissediyorum.”

“Yapma. Bunu başka sevgililerinle de yaptın.”

“Evet ama... gerçekten sevgilim misin bilmiyorum bile.”

“Tabii ki sevgilisin.”

“Akşamı sende geçirmemi teklif etmedin.”

“Özür dilerim. Etmeliydim.”

Burnumu çekip titrek bir nefes aldım. “Gerçekten mi?”

“Gerçekten. Seni çok seviyorum, Jane. Böyle hissetmeni istemiyorum.” Komikti çünkü sertleştiğini görebiliyordum. Utancım Steven’in hoşuna gidiyordu. Ne iğrenç bir adamdı.

“Orospu olduğumu düşünmüyor musun?” diye fısıldadım.

Steven kıkırdadı. “Orospu olduğunu düşünsem seni babamın partisine götürür müyüm?”

Parmaklarım arasından baktım. “Gidiyor muyuz?”

“Evet. Yarın akşam. Boş musun?” diye sordu beni zorlamak ister gibi. Sanki espri yapıyormuş, benim başka işim varmış gibi.

Kafamı salladım. “Evet.”

“Güzel. Dinle...” Devam etmeden önce arkasına bakıp

koridorda kimsenin olmadığından emin oldu. “Dün gece harikaydı yavrum.”

“Şşş!”

“Umarım sevgilin olduğum için kendini kirli hissetmezsin çünkü...”

“*Kirli!*” Ama biraz kıkırdamaya başlamıştım. “Yapma. İyi, Hristiyan bir kız istediğini söyledin, ben de doğru şekilde yaşamaya çalışıyorum.”

“Önemli olan deniyor olman.”

“Öyle mi?”

“Öyle,” diyerek gülümsedi. “Seni ben ikna ettim, o yüzden kötü hissetmen anlamsız.”

“Yine de günah.”

“Öyle ama erkeğini mutlu ettin, bu da doğru yaşamamanın bir parçası, değil mi?”

“Sanırım.”

Göz kırptı. “Babama sormamı ister misin?”

İnleyip onu ittim. “Çok kötüsün.”

“Belki de ama gülümsetmeyi başardım. Daha iyi misin?”

“Evet.”

“O zaman bu akşam yeni sevgilinle buluşacak zamanın var mı canım?”

Yine espri yapıyordu ama o akşam başka bir adamla seks yapıyor olacaktım. “Olmaz. Daha iyi hissetmek için kuaförden randevu aldım.”

Steven kafasını geri atıp güldü. “Kadınlar,” dedi bıkkın bir biçimde.

Saçımı kestirmediğimi fark etmeyecekti. Luke’un üstü-

me sinen kokusunu da hissetmeyecekti. Yarın daha mutlu görünürsem de bunu resmen sevgili olduğumuzu açıklamasına bağlayacaktı.

Kadınlar. Tatmin etmesi ne kolay varlıklar.

26. BÖLÜM

Kiralık arabayı henüz iade etmemiştim, bunca zaman sonra araba sürmek hoşuma gitmişti. Kontrol bendeydi, Luke'un evine varmadan önce yağmaya başlayan ıslak, yoğun karda bile. Gençliğimi Oklahoma'nın kış fırtınalarında araba sürerek geçirmiştim, sonra da Minnesota kışlarında araba kullanmıştım. Taze kar benim için problem değildi.

Luke beni öperek karşıladı, pizza sipariş edip sözleştiğimiz gibi koltukta battaniye altına girdik. İzlemediğim yeni bir aksiyon filmi indirdi ve ona sokuldum. Diğer kızların sokulduğu kadar sokulmadım ama dizim onun dizine rahat bir şekilde yaslanıyordu, ne zaman hareket etse kolu benimkine değiyordu.

Hoş, neredeyse normal bir histi. Ama aslında nasıl hissetmem gerektiği, normal bir insan gibi davranıp davranmadığımı düşünüp duruyordum. Pizzayı bitirip birkaç bira içtik ama kendimi filmde kaybedemiyordum. Normal olamıyordum. Taklidi bırakmanın tek yolu olduğunu biliyordum.

Filmdeki tren raydan çıkıp bir gökdelene girdiği sırada elimi Luke'un kalçasına götürdüm. Uzun bir süre boyunca

onunla oynamama izin verdikten sonra sonunda inleyerek pes etti ve beni kucağına çekti. Ekranda binalar yıkılırken battaniyenin altında kaybolduk. Sonunda düşünmeyi bıraktım. Büyük oranda.

Film sonunda sustu. Luke, terden ıslanmış saçlarımı yüzümden çekti. Burnumu öptü. "Akşamı burada geçir," diye mırıldandı. "Hâlâ kar yağıyor."

"Olmaz."

"Başka biriyle görüştüğün için mi?"

Cevap vermek yerine kafamı göğsüne bastırıp kalbinin *güm güm* edişini dinledim. İnsan vücudu mekanik parçalardan oluşan tuhaf bir yapboz gibiydi. Çok narin, her an parçalanabilecek bir şeydi. En ufak bir zayıflık bile tüm vücudu yıkmaya yeterliydi ama hepimiz bize hiçbir şey olmayacakmış gibi yaşıyorduk. Tuhaf bir şeydi.

"Şansım var mı bilmek istiyorum o kadar," dedi, kelimeleri yanağımda yankılandı.

"Benim çantada keklim olduğum bariz."

"O anlamda demek istemediğimi biliyorsun."

Kollarımı göğsü üstünde birleştirip kafamı kaldırarak ona baktım. "Bilmiyorum. *Ne* demek istiyorsun?"

"Ciddi bir şey olma ihtimali var mı onu bilmek istiyorum."

"Burada geçici kalıyorum."

"Yani sonra kesinlikle Malezya'ya mı döneceksin?"

"Evet."

Tek kaşını kaldırdı. "Daha yeni kedi sahiplendin. Onu yurtdışına çıkarabilecek misin?"

"Muhtemelen."

“Kontrol bile etmediysen gelecekti planlarından bu kadar emin misin bilemiyorum.”

Haklı mıydı? Sanmıyordum.

“Bak, birbirimize söz verip gelecek planlayalım demiyorum. Birkaç kez görüştük. Bilmek istediğim tek şey bu diğer adamla nişanlanıp beni engelleyecek misin, o kadar.”

Steven’ı seçip Luke’u reddetme fikrine burnumu çektim. Bunun üstüne yavaşça gülümsedi, gözlerinin kenarları kıvrıştı.

“Nişanlanıp seni engellemeyeceğim.”

“Tamam, güzel. Ama yine de... karmaşık bir durum mu?”

Beni çok zorlamıyordu, bu da hoşuma gidiyordu. Bir hafta seks yaptıktan sonra beni kendi malı olarak etiketlemeye çalışmıyordu. Ona gerçeği söyleyemezdim ama mantıklı bir yalan uydurabilirdim.

“Patronumla çıkıyorum. Beni bu proje için işe alan adamla.”

“Ciddi mi?”

“Hayır. Ciddi değil. Ama ayrılmak gereksiz bir gerginlik yaratır. Ve biz... daha yeni tanıştık Luke.”

“Teknik olarak eski arkadaşız.”

Dalga geçiyordu. Gözleri hâlâ gülümsüyordu. Kollarını etrafıma gevşekçe sardı, her an kalkıp gideceğimi biliyor ve bunu sorun etmiyor gibiydi.

“Ben ilişki yaşayacak türden bir kadın değilim,” dedim.

“Neden?”

“O konularda iyi değilim.” Bundan ileri nasıl gideceğimi bilmiyordum, bu yüzden kafamı tekrar göğsüne koydum.

“Ailen yüzünden mi?”

Sanırım cevap evetti. Sosyopatlık üzerine yapılan son araştırmalar suçun birazını genlere, birazını da çevreye yüklüyordu. Ebeveynlerimin davranışları patolojik derecede bencil ve umursamaz olduklarını gösteriyordu. Boktan genleriyle birleştğinde çok güçlü bir istismar ve duygusal şiddet yaşamıştım, sonuç da buydu.

“Ailem çok özel bir aile,” diye cevap verdim sonunda.

“Hâlâ başına dert açıyorlar mı?” diye sordu.

“Bu akşam hayır.”

“Güzel.” Kafamın üstünü öptü ve birkaç dakika boyunca birlikte uzandık ama sonra huzursuzlanarak koltuğun bana ait kısmına döndüm.

“Burada kalabilirsin,” dedi tekrar.

Başkalarında kalmayı sevmiyordum. Seks biter bitmez gitmeyi tercih ediyordum ama tuhaf bir şekilde yorgun ve konforluydum, giyinmek istemiyordum. Ama seks yeni bitmişti ve uyumak için çok erkendi. “Ne yapacağız ki?”

“Ne olursa. Bir film daha izleriz? Dondurma yeriz? Konuşuruz?”

Etrafa baktım ve büyük bir kitaplık gördüm. “Kitap okusak?”

“Kitap mı?”

“Evet.”

“Olur. Kitaplarımdan birini seçmek ister misin?”

“Yanımda bir tane var.”

Luke gülümsedi. “O zaman kitap okuyalım.”

“Tamam ama yine de dondurma yiyebiliriz.”

“Tabii ki.”

“Ve...” Tuvalete doğru baktım. “Büyük bir küvetin olduğunu gördüm. Malezya’daki küvetimi çok özlüyorum.”

Elini salladı. “Senindir.”

Onu bana katılmaya davet edebilirdim. Henüz kararımı vermemiştim. Çıplak, seksi bir şekilde suda oynamamı izlemesine izin vermek, sonra da ıslak vücudumu tutup yatağa atana kadar onu heyecanlandırmak zevkli olabilirdi.

Ama şimdilik battaniyenin altında kıvrılıp kitap okuduk. Doğru şeyleri söylemek ya da yapmak için düşünmeme gerek yoktu. Diğer insanları bir sayfa uzaktan izleyebiliyordum. Rahatlayıp kendimi kitapta kaybettim. Arada sırada Luke ayağımı okşuyordu. Kendimi kedim gibi hissettim. Hoşuma gitmişti.

27. BÖLÜM

Erken uyanıp Luke kalkmadan evden kaçtım. Büyü bozulmuştu. Ben gerçek bir kadın değildim ve hissettiğim sıcaklık geçiciydi.

Kiralık arabayı geri götürmem gerekiyordu. İstedikim kadar kullanmaya param yeterdi ama Steven'ın beni arabada görüp soru sorma ihtimali vardı.

Önceki gece saat dokuzda yazmıştı ama mesajı okumamıştım. Evime döner dönmez cevap verdim. Pardon, dün erken yatıım. Eğlence için ekledim: Chicken Soup for the Woman's Soul kitabını dinlerken uyumuşum. Çok güzel.

Hey! Ben de yeni uyandım. Keşke yanımda olsaydın.

Sana kahvaltı hazırlardım!

Benim aklımdan başka bir şey geçiyordu.

Komik suratlı bir emoji attım. Akıldan hep bu mu geçiyor?

Çok seksisin yavrum.

Bence arzularını kontrol etmeyi öğrenmen lazım.

Olur. Bir resim gönder, ben de dayanabilecek miyim bakayım.

Sapık!

Resim gönder.

Resim göndermiyorum! Bu akşam ailenle buluşacağız!!!

Onlara göstermem, söz.

Sus.

Bana üç tane pembe kalp emoji'si gönderdi, herhalde bunun üstüne erimem lazımdı. Neyse. Steven'a dün gece Luke ile banyodan sonra yaptığımızın resmini gönderdiğimi hayal edip o kadar güldüm ki boğazım ağrıdı. Böyle bir şey yaparsam Steven benden ayrılırdı ama doğruya doğru, hoşuna da giderdi.

Ona büyük, kırmızı bir kalp gönderip sonra görüşürüz dedim. Sonra dizüstü bilgisayarımı açıp yatakta mastürbasyon yapmasını izledim.

Telefonuna bakarak şiddetli bir şekilde işini hallediyordu, konuşmamıza bakmadığının da farkındaydım. Ne tür pornolardan hoşlandığını merak etmiştim. Eninde sonunda bana da izleteceğinden şüphem yoktu.

Seteven pijama pantolonunu çektikten sonra akşamki videolara baktım. İlginç bir şey yoktu. Eve gelip şort giymiş ve spor odasına girmişti. Tekrar salona geldiğinde sandviç yapıp uzun bir süre televizyon izlemişti.

Saat 8:30 civarında telefonu çaldı, cemaatten birine öğüt vermesini dinledim, ilgi çekici detaylar yakalayacağımı umuyordum ama İsa'nın yolunda yürümek, İsa'nın finansal

kriz zamanlarında bile güç kaynağı olduğu hakkında konuşup durdu.

Çok sıkıcıydı. Yine de iyi konuşuyordu. Hatta dini inançlarında samimi olduğunu düşünüyordum. Telefonun diğer ucundaki cemaat üyesini gerçekten umursuyor gibiydi. Steven'in problemlili olduğu konu kadınlardı. Ve ikiyüzlülük.

Steven'in telefonu kapatıp ekranda bir şeyler okumasını izledim. Tanrım, yakın zamanda işe yarar bir şeyler öğrenmem gerekiyordu. Planımı nasıl hızlandıracığımdan emin değildim ve kendimden şüphe etmeye alışık değildim.

Çamaşır yıkayıp alışveriş yapmam gerekiyordu ama ev işi yapmak canımı sıkıyordu, Steven'in cilt bakımını izlemekten de sıkılmıştım. Bilgisayarımda dolandım ve Meg'in fotoğraflarıyla dolu bir dosya açtım.

Bana sürekli selfie gönderiyordu ama dosyamda Facebook'ta paylaştığı fotoğraflar da vardı. Kahkaha atarken, gülerken, seksi pozlar verirken. Birlikte fotoğraflarımız da vardı ama Steven'in beni Meg'in sosyal medya hesabından tanıyacağından endişeli değildim. Kendim olduğumda saçım esmer, neredeyse siyahtı, makyajım da öyleydi. Steven bir kadın —ya da kendisi dışındakilere dikkat eden bir adam— olsaydı uçuk pembe makyaja ve rengi açılmış kâküllere rağmen beni tanıyabilirdi. Ne de olsa Luke tanımişti. Ama Steven, karşısındakine aptal pastel elbiseler ve parıltılı makyajlar altındaki kadını görebilecek kadar önem veren biri değildi.

Hepsini ezberlemiş olmama rağmen fotoğraflara tek tek baktım. Meg'in bikiniyle komik bir surat yapan fotoğrafı. Snowboard ekipmanıyla atkısı altından gülümsediği fotoğ-

raf. Biraz üzgün ve kendini kaybetmiş halde uzaklara baktığı profil fotoğrafı.

Ölümünden sonra tüm fotoğrafların kopyasını çıkarmıştım çünkü telefonumu kaybedersem Meg'in sonsuza dek yok olacağından çok korkuyordum.

Gerçekten sonsuza dek gittiğinin farkındaydım. Biliyordum. Artık dünyada değildi, fotoğraflardan başka bir şey kalmamıştı. Yani yalnızdım.

Daha önce de yalnız kalmıştım. İnsanlardan uzaklaşmıştım. Onları geride bırakmıştım. Ama şimdi geride bırakılan bendim.

Kameraya gülümsediği bir fotoğrafı açtım, rüzgâr sarı saçlarını kafası ardında dalgalandırıyordu. Son ziyaretimde göldeyken çekilmişti, sonraki fotoğrafta ise birlikteydik. Ben güneşte bronzlaşmış ve gülümsüyordum, kolumu omzuna atmıştım, o da başını omzuma yaslamıştı. Normalde benim yanımda parlıyordu ama o gün ikimiz de sahte gülümüştük. Ben bildiğim tek gülüş bu olduğu için, Meg ise Steven kalbini kırdığı için.

Rüzgârın yüzüme savurduğu saçlarındaki şampuan kokusu hâlâ burnuma geliyordu. Güzel bir gündü, çok güzeldi ama anlaşılan yeterince güzel değildi.

Tekrar yaşamak istiyordum.

Sevgi dedikleri buysa berbat bir şeydi. İnsanlar bunu neden arıyordu? Neden başkaları gibi olmak istiyordum? Meg, Steven aramalarına cevap vermeyince bunu hissetmişti. Dedesi öldüğünde bunu hissetmişti. Ağlarken ona sarılmıştım ama zayıflığı tamamen kafamı karıştırmıştı.

O zayıflık buydu. Sevgi. Zayıflıktı. Savunmasızlıktı. Kaçınılmaz bir yaranın açılmasını beklemek, sonra da bir gün iyileşeceğini ummaktı.

Ben dua etmiyordum ve beklemekten nefret ediyordum.

Dosyanın sonuna aldığım fotoğrafı açtım. Meg'in selfie fotoğraflarından biriydi. Telefonunu kendine çevirmiş, Steven'ı da kadraja alabilmek için kolunu uzatmıştı. Steven'ı yanağından öpüyordu ve gözleri gülümsemekten kırıışmıştı, Steven ise kameraya gülümsüyordu.

Ben ve Tatlım! Fotoğrafla gönderdiği yazı buydu. Tatlısı. Tıpkı bana yaptığı gibi dengesiz özgüvenini yavaş yavaş yok eden adam. Dış görünüşü, zekâsı, seçimleri, hobileri hakkındaki küçük yorumlar. Cinsel hayatı hakkında iğneleyici sorular. Sonra da yanan canını rahatlatmak için minik onaylar.

Meg onun için seve seve değişmişti. Daha uzun etekler giymiş, sevgilisi olmayan arkadaşlarıyla buluşmayı bırakmıştı. Starbucks'ta çok zaman geçirmemek için kendi soğuk kahvesini yapmıştı. Cumartesi akşamları barda çalışmayı bırakmıştı, hem de en büyük bahşışleri o gün aldığı halde.

Çok fazla sarhoş adam var, diye açıklamıştı bana. *Pek güvenli değil.* Bunu on sekiz yaşından beri şaibeli bir barda çalışan bir kız söylüyordu.

Ve tabii ki kiliseye gitmeye başlamıştı. Tanrı yolunu bulmuş, o zamana kadar günah içinde berbat bir hayat yaşadığını öğrenmişti. Nedense Steven ile günah işlemek sayılmıyordu. Steven'ın bu konuda iyi bir açıklama bulduğuna emindim, özellikle de Meg'i diz çöküp onu mutlu etmeye zorladığı zamanlarda. Meg muhtemelen onu hiç sorgulamamıştı.

Steven'in sırttan yüzüne baktım. Dudaklarındaki kendini beğenmiş kıvrıma. Gözlerindeki sahiplik parıltısına.

Biz Meg ile kulübedeyken Steven ona sesli mesaj göndermişti. Meg telefonunu bırakıp tuvalete ağlamaya gittiğinde mesajı dinlemiştim.

Beni arama. Mesaj atma. Birlikte olmayacağız. Senin gibi aptal bir orospuyla asla evlenmem. Çocuklarımı yetiştirmene asla izin vermem. Bir daha babamı arama yoksa bana attığın orospuluk dolu resimleri gösteririm. Fahişe gibi bacaklarını açtığını gördükten sonra sence senin için üzülmü mü? Yüz karasısın. Sen olmasan dünya daha iyi bir yer olur.

Dizüstü bilgisayarımı açtım ve Steven'in saçına jöle sürmesini izledim. Islık çalıyordu. Saçına kusursuz bir şekil verdikten sonra büyük bir proje bitirmiş gibi ellerini temizledi. Düzenli hayatından çok memnundu.

Tüm hayatını mahvetmek için sabırsızlanıyordum.

Kedim yanıma gelip yanağını bana sürerek onayladığını gösterdi. Beni kesinlikle anlıyordu. Öldürmek zevkliydi ama en iyi kısım avınla oynamaktı.

28. BÖLÜM

“Bu elbise iyi mi?” Açık gri ve dardı. Etek dizboyuydu ama korse biraz dekolte gösteriyordu. Elbisenin üstüne beyaz bir süveter giymiş ve narin bir kolye takmıştım: o sabah aldığım altın kaplamalı bir haç.

“İyi ama süveteri çıkarma.”

“Ah. Bence güzel,” Süveteri çıkarıp çıplak omuzlarımı salladım. Steven kafasını kırmızı ışıktan çevirip göğüslerime baktı.

“Güzel ama pis bir bara gitmiyoruz. İçinde sutyen var mı?”

“Evet!” diye inledim. “Straplez. Sen de.”

“Süveteri çıkarma.”

“İyi,” diye somurttum. “Ben... seversin diye düşünmüştüm o kadar. Partiye gidiyoruz.”

Dizime dokundu, sonra elini kalçama götürdü. “Sevdim de canım. Daha sonra bana modellik yaparsın tamam mı? Süveter olmadan. Ne kadar güzel hissettiğini gösterirsin.”

Kıkırdadım ve elini yukarı çıkarmaya çalışınca ittim. “Çok kötüsün.”

“Evet ama bu akşam iyi olacağız, tamam mı? Çok önemli insanlar olacak.”

“Anladım.”

“İçmek yok.”

“Ha. Peki. Öyle diyorsan.”

“Bunlar bildiğin insanlara benzemezler.”

Malezya’daki Amerikan elçiliğinde tüm dünyadan gelen temsilcilerle partilere katılmamış gibi kafamı salladım. Evet, sadece biracıları ve üniversite partilerini biliyordum. Belediye meclisinden konuşurken uçkuruma sahip olabileceğimi umuyordum.

Steven tüm hafta boyunca iyi davranmıştı, çekici ve çoğunlukla nazikti, bu yüzden işler iyi gidiyordu. O akşam Steven ile seks yapmayı planlıyordum.

Pencereye dönüp dünyanın akıp gidişini izledim.

Güneş batıyordu, sokak lambaları açılmaya başladı. Hafta boyunca yağan kar erimişti ama ağırlığı, sararan yaprakların dökülmesine neden olmuştu. Sonuç olarak şehir kasvetli görünüyordu.

Otoyola çıkıp kasaba dışındaki büyük bahçeli evlere doğru yöneldik. Papaz Hepsworth’ün evi kiliseden biraz ilerideydi ve buradaki evlerin bahçeleri mini arsalara dönüşmüştü, her biri yarım hektar boyutundaydı. “Burada mı büyüdün?” diye sordum.

“Hayır, babam üvey annemle evlendiğinde bu evi satın aldı. Ben yirmi yaşındaydım, üniversiteye giderken ara ara burada kaldım ama kiliseden birkaç blok ötede büyüdüm.”

Kilisenin yanındaki evler 80’li yıllarda inşa edilmiş ara katlı evlerdi, kendisine benzer bir ev almasının nedeninin bu olup olmadığını merak ettim.

“Annen Rochester’da mı?” diye sordum.

“Evet.”

“Onunla hâlâ görüşüyor musun?”

“Pek değil. O seçimini yaptı.

“Yine de annen.”

“Boktan bir anneydi.”

“Olamaz! Bilmiyordum. Yoksa... alkolik falan mıydı?”

“Hayır ama babamı mahvetti, ailemizi yıktı. Artık geri dönüp annelik yapma hakkı yok.”

“Ama İsa affetmeyi öğretiyor.”

“Tanrı da zina yapanları taşılayın diyor. Bence tatillerde eve davet etmemek iyi bir orta yol.”

Aman.

Steven bir an elimi tuttu. “Çocuklarım olduğunda sadakat ya da evlilik hakkında hiçbir şey bilmeyen bir kadının yanında zaman geçirmelerini istemiyorum. Sen ister miydin?”

“Bilmiyorum. Annem birkaç kez boşandı ve iyi biri. Gerçekten iyi bir anneanne olur.”

“Annenin sevgili edinip bekâr hayatı yaşarken sana en iyi dersleri verdiğini mi söylüyorsun?”

“Ben...” Meg’in annesi hakkında da aynısını düşünmüştüm, durum bu kadar basit değildi. Ailemin hayatı cehennem gibiydi ve bildiğim kadarıyla tek geceleri ayrı geçmemiştii.

“İşte,” dedi Steven. “Muhtemelen tacize uğradın, değil mi?”

Bunu kibirli bir şekilde söylüyordu. Evet, sempati duyuyormuş gibi göstermek için sesini yumuşatmıştı ama sesindeki tatmini duyabiliyordum. Çocukluğumdan beri özgüvenim olmaması için eğitildiğimi anlamıştı.

Kafamı eğip cevap vermedim.

“Kimdi?” diye sordu.

“Yapma, Steven. Bunu konuşmak istemiyorum.”

“Neden?”

“Utanç verici.”

“Bana söyleyebilirsin. Geleceğimiz olacaksa birbirimize karşı dürüst olmamız lazım. Tanrı seni çoktan affetti. Bunu zaten biliyorsun.”

“Biliyorum.”

“Annenin bu şekilde yaşaması senin suçun değildi. Sevgililerinden biri miydi?”

“Hayır.”

“Üvey baban mı?”

Güçlkle yutkunup kafamı salladım. “Ama çok... çok kötü değildi. Sadece dokundu. Yani... bir şey yapmadı...”

“Kaç yaşındaydın?”

“On iki.”

“Tanrım.”

Hepsi yalandı. Taciz eden üvey babam değildi, dokunmaktan fazlasını yapmıştı ve on iki yaşında değildim. Yedi yaşındaydım, taciz eden de o sene karavanımızda oda kiralayan iğrenç herifti. Annem, babamla birlikte gittiklerinde o adamın bana bakacağını söylediğinde içim rahatlamıştı. Çok rahatlamıştım. Günlerce ortadan kaybolmalarından nefret ediyordum. Fakat evde başka bir yetişkinin bulunmasının verdiği rahatlama bir ay kadar sürmüştü.

Yani on iki yaşına geldiğimde cinselliği erkeklere karşı kullanabileceğimi çoktan öğrenmiştim. Ben onlara karşı kullanabilirdim ya da onlar bana karşı kullanabilirdi.

Ya onlar yenilecekti ya da ben ve ben bir daha asla yenilmeyecektim.

“Kiliseye o zaman gitmeye başladım,” diye yalan söyledim. “Bir şeylerin ters olduğunu biliyordum. Birinin beni korumasını istedim ve Tanrı... Yani, okul arkadaşlarımdan biriyle kiliseye gitmeye başladım ve Tanrı’nın hayatımdaki tek iyi şey olduğunu hissettim. Tüm gücümle dua ettim. Üvey babam sonunda bizi bıraktı.”

Steven elimi okşadı. Uzun bir yola dönüp yepyeni arabaların arkasına park etti. Bana döndü, elimi kaldırıp parmaklarımı öptü. “Ben insanları korumakta başarılıyım, Jane.”

Kafamı sallayıp gözlerim dolmasın diye uğraşıyormuş gibi dudaklarımı kapattım.

“Ve iyi biriyim.”

“Biliyorum.”

“Belki de Tanrı sana bakayım diye bizi tanıştırmıştır.”

“Ah, Steven,” diye iç çektim. Kafamı indirip burnumu çektim, nefesimi titreyerek bıraktım. “Çok, çok güzel olurdu.”

“Sadece birkaç haftadır çıktığımızın farkındayım, Jane ama seni korumak kaderimmiş gibi hissediyorum. Sana rehberlik etmek. Diğer sevgililerin gibi değilim. Bağlanmaya inanıyorum. Sevgiye ve saygıya inanıyorum.”

Titrek nefesler alıp kafamı salladım, ellerimi yüzümden çekmedim. “Bu yanını çok seviyorum.”

“Babam da seni şimdiden seviyor. Bu benim için çok önemli.”

“Ben de onu seviyorum.”

“Bu akşam beni gururlandır, yavrum,” dedi ve sarılıp yanağımdan öptü.

“Elimden geleni yaparım.”

“Aferin sana.”

Meg'in tek isteği buydu. Onu koruyacak iyi bir erkek. Ailesine ve evine göz kulak olacak iyi bir eş. Çocukluğundan beri hayali buydu. Küçükken yazdığı defterleri görmüş-tüm, gelinlikler, Viktoryen evler ve tatlı dekore edilmiş çocuk odalarıyla doluydu. Onunla dalga geçtiğimde gülmüş-tü ama bu defterleri hayatı boyunca saklamıştı.

Steven da onunla bu hayalleri kurmuştu. Evlilikten, kaç çocuk yapacaklarından bahsetmişlerdi. Steven, Meg'e kendi babası gibi bir baba olmayı çok istediğini söylemişti. İlk çocuklarını kilisede vaftiz ettiklerini, dedesinin torunu günahattan arındırdığını bile hayal etmişti.

Bu rüyalara inanıyor muydu yoksa Meg ile oyun mu oynuyordu bilmiyordum. Umurumda değildi. Sonuç olarak iyi günlerde Meg'i heveslendirmiş, kızdığında ise bu hayalleri onu mahvetmek için kullanmıştı. Meg'in ne istediğini biliyordu ve onu çocukluk hayaliyle dehşete düşürüyordu.

Benim de ne istediğimi bildiğini sanıyordu. Bu hayal için her şeyi yaparım sanıyordu.

Batan güneşin altında büyük verandalı, beyaz bir eve doğru yürüdük. Işıklar sıcaklık ve karşılama ile parlıyordu. İçeriden hafif kahkaha sesleri geliyordu.

"Steven," diye fısıldadım durması için çekerek. En ufak sevgi kırıntısı için bile ne kadar hevesli olduğumu açıkça göstermenin vakti gelmişti. Bana döndü ve parıl parıl gözlerle "Seni seviyorum," dedim.

Gülümsedi ve yanağını eline aldı, beni bir saniye içtenlikle kollarına aldıktan sonra nazikçe öptü. Cevap vermemişti ama bana uzun bir süre sevgiyle baktıktan sonra kolunu belime sarıp beni veranda basamaklarına doğru götürdü.

Tatmin olmuş görünüyordu, öyle de olmalıydı. Ben zayıftım, güç ondaydı.

Parti tam da beklediğim gibiydi. Konuşma uğultusunun altında yumuşak, belirsiz bir müzik çalıyordu. Girişte herkesin ceketini bıraktığı bir oda vardı. Orta yaşlı beyazlarla dolu birçok metrekarelik bir oda önümüzde uzanıyordu. Yetişkinlerin arasında koşuşturan birkaç çocuk gördüm.

Konukların arasından yürüyen Steven'in peşinden gittim. Çoğunun elinde şarap kadehi vardı ama benim şaraba dokunma iznim yoktu. Bir saat bile olmadan tuvalette içki içeceğim garantiydi. Başkalarının yapmak istediğim şeyleri yapmasını izlemek konusunda iyi değildim.

Gerçekten Özgüvensiz Jane olsaydım bu parti büyülü bir olay gibi gelirdi. Hepsworth ailesi muhtemelen ortalama sınıfın üstünde olduğunu düşünüyordu ama bu ülkedeki diğer insanların gözünden ortalama değil, zengin oldukları açıktı. Arka pencerelerden birine havuzun parıltısı yansıyor, muhtemelen yılda sadece birkaç ay kullanıyorlardı, belki de hiç kullanmıyorlardı. Zemin kaliteli parkeydi ve düğün pastasındaki süsler gibi küfle kaplıydı. Yemek odası, çalışma odası ve sinema odası vardı, tabii ki mutfakları devasaydı, iki farklı muslukları ve dolaplarla karışan bir buzdolapları vardı.

Steven'in olmamı istediği kişi olursam geleceğimde bekleyebileceğim hayat buydu. Onu tatmin edebilirsem, onu kızdırmazsam, *doğru* yaşarsam.

Steven, babasını gördü ve uzun süredir görüşmemiş üniversite arkadaşı gibi odanın diğer tarafından selam vermek için elini kaldırdı. Bildiğim kadarıyla daha çarşamba günü İncil çalışmasında görüşmüşlerdi. Birbirlerini fazlasıyla se-

viyorlardı ve Steven'ı mahvetmek için ilişkilerini kullanabileceğimi düşünmeye başlamıştım.

“Baba!” Kalabalığın arasından Papaz Hepsworth'ün yanına ulaşmayı başarmıştık, her zamanki gibi baba ve oğul birbirinin sırtına vurdu. Ben çekinerek uzakta durdum.

“Demek güzel arkadaşını da getirmişsin,” dedi papaz sonunda.

Utanarak gülümsedim. “Davetiniz için teşekkür ederim Papaz Hepsworth.”

“Rica ederim tatlım. Gelebildiğine çok sevindim.”

“Çok güzel bir eviniz var. Steven bana burada büyümediğini ama üniversitede birkaç kez kaldığını söyledi.”

“Evet, Steven küçükken daha alçakgönüllü bir hayatımız vardı ama Tanrı çalışanı kutsuyor.”

“Gerçekten de öyle. Steven sizi öve öve bitiremiyor, efendim. Keşke benim de sizin gibi bir babam olsaydı.”

İçtenlikle kafasını salladı. “Dünya eskisi gibi değil maalesef.”

“Gerçekten öyle.” Biraz daha yaklaşıp elimi koluna koydum. “Ama küçükken kilisenin bana sığınak olduğunu bilmenizi istiyorum, sizi baba figürü olarak gören birçok genç kadın olmalı. Ben olsam görürdüm,” diyerek samimiyetle kafamı salladım ve elimi kolunda gezdirdim. “Çok teşekkür ederim.”

Gözleri ciddi anlamda yaşlanmış gibiydi. Elimi iki eli arasına alıp sıktı. “Çok anlamlıydı. Steven, bu kız harika biri.”

“Öyle,” diye katıldı Steven.

“Yapmayın ama,” diye kızdım. “Utaniyorum,” Utandır-

mıyorlardı ama sadece söylemem bile bunu gerçek yapıyordu. Boş elimi bir anlığına onun eline sardım, elimi bırakmadan önce bir saniye parmaklarını okşadım.

Steven gururla gülümsedi.

Kilise işleri hakkında konuşmaya başladılar ve ben dinlemiyormuş gibi boş boş gülümsedim. Dinliyordum.

Minneapolis'e gelmeden önce Steven'ı hortumculukla suçlayıp hapse gönderebileceğimi düşünmüştüm ama artık bunu yapabileceğimi sanmıyordum. İşyeri standart, orta seviye bir sağlık sigortası firmasıydı, birçok parçası ve gereksiz koruması vardı. Muhasebe merkezi New Jersey'deydi, tüm ödemeler orada yapılıyordu ve süreç neredeyse doğum yapmak kadar uğraştırıcıydı. Steven'ın şirket hesabı yoktu. Çalışanlara ödeme yapmıyordu. Departmanlar arası para geçişini bile kontrol etmiyordu.

Ama kilise... kilisenin muhasebe standartlarının daha rahat olduğu kesindi, muhtemelen Hepsworth ailesinin giderlerini karşılayan örtülü bir ödeneği olabilirdi. Bu paranın birazını Steven'ın kişisel hesabına geçirmenin bir yolunu bulabilirdim. Belki de onların hesabından Steven adına birkaç çek yazardım. Sahtecilik konusunda fena değildim.

"İstersen Daniel'in kulübesi haftaya boş," dedi Steven'ın babası ve Steven heyecanlandı.

"Şaka mı bu? Gitmeyi çok isterim."

"Nereye gitmek?" diye sordum.

"Geyik avı," dedi kısaca, önemli bir konuşmayı bölmüşüm gibi.

"Hayır!" diye bağırdım. "Geyikleri vurmuyorsunuz değil mi?"

İki adam da aşağılayıcı bir biçimde güldü. “Tabii ki vuruyoruz,” dedi Steven.

“Ama çok tatlılar!”

“Ayrıca sorun çıkarıyorlar. Her yıl kaç araba kazasına neden oluyorlar biliyor musun?”

“Ama...”

“Sence yiyeceklerimiz nereden geliyor?” diye sordu Steven. “Süpermarketten mi? İnsanların öldürdüğü hayvanlardan geliyor.”

“Biliyorum,” Biraz somurttum ve Papaz Hepsworth uzanıp koluma dokundu.

“Bu yüzden erkekler ava çıkıyor ve kadınlar çıkmıyor.”

Steven göz kırptı. “Belki de ona avlanmayı öğretip biraz sertleştirmem lazım.”

“Olmaz,” diye karşı çıktım ama elde ettiğim fırsatı fark ettim. “Gerçi... hep silah kullanmayı öğrenmek istemişimdir.”

“Oh ho!” Papaz Hepsworth güldü. “Bu kız gittikçe daha da iyi çıkıyor! Belki ders verebilirsin.”

“Hafta sonu seninle kulübeye gelebilirim!” diye önerdim.

Steven boğazını temizledi. “Uygun olmaz, Jane.”

Tüh. Kendimi çıktığı erkekle gece geçirecek bir kadın olarak göstermişim. “Tabii ki. Demek istediğim...”

“Belki başlangıç olarak poligona gidebilirsiniz,” Papaz Hepsworth önerdi. “Ya da balığa.”

“Evet, belki.” Tuhaf bir sessizlik oldu. “Peki,” diye mırıldandım. “Ben eşinizi bulup doğum gününü kutlayayım.”

“İyi fikir,” dedi Steven ve tekrar babasıyla konuşmaya döndü. Yanlışım nedeniyle kovulmuştum. Hızla cezalandırılmışım.

Uzaklaşırken gülümsedim. Steven, babasının onu kusursuz Hristiyan oğul olarak görmesine çok önem veriyordu. Meg'in evine taşınmasına izin verdiğine bile şaşırmıştım ama Meg, Steven'in ailesinin haberi olmadığını hemen söylemişti. Muhtemelen babası gelirse diye Meg'in eşyalarını bir depoda tutmuştu.

Steven'in bir süre boyunca babasının yanında olacağını biliyordum, bu yüzden bardan bir kadeh beyaz şarap alıp evin geri kalanını turladım. Büyük bir salon ve başka bir ofis daha gördüm, bu ofis koridorun sonunda, çamaşır odasının yanındaydı.

İçeri girdim, kapıyı kapatıp kilitledim ve ışığı açtım.

Şarabımı yudumlayarak masanın çekmecelerini tek tek kontrol ettim ama belgelerin çoğu en az beş yıllıktı. Ama ilginç bir şey bulmayı başarmıştım. Kısırlık uzmanına yapılan ödemelerin faturaları. Yaşlı bir adamın genç eşini hamile bırakmaya çalışırken böyle bir durumun yaşanması şaşırtıcı değildi. Yine de işime yarayabilirdi. İhtiyacım olursa diye faturaları çantama koydum.

Koridora çıktığımda arka kapıdan giren görevlilerden biriyle neredeyse çarpışıyordum. "Spanx marka iç çamaşırı," diye şikâyet ettim. "Sürekli düşüyorlar."

Güldü. "Evet, en sonunda bıkip kullanmayı bıraktım," Çak yaptık.

Boş kadehimi bıraktıktan sonra kalabalığa karıştım ve doğum günü kızı Rhonda'yı gördüm.

Kiliseye giderken zırh giyer gibi giyiniyor olmalıydı çünkü bu akşam daha rahat görünüyordu. Ve daha genç. Ger-

çekten de Steven'dan birkaç yaş büyüktü, Steven'ın üvey annesi olduğunu söylediğimde kasılması doğaldı.

Üstündeki zümrüt yeşili elbise biçimli figürünü gösteriyordu, makyajı daha doğaldı ama dudaklarına kıpkırmızı bir ruj sürmüştü. Gülümsemesinde bir zorlama yoktu, elindeki içkinin ilk bardağı olmadığını tahmin ediyordum.

Rhonda'nın konuştuğu gri saçlı kadının uzaklaşmasını bekledim, sonra da yaklaştım. "Mutlu yıllar, Bayan Hepsworth," dedim. Boş bir gülümsemeyle bana döndü. "Ben Jane," diye hatırlattım. "Steven'ın arkadaşı."

"Ah, evet. Jane. Teşekkür ederim."

"Çok güzel bir eviniz var. Davetiniz için teşekkür ederim. Onur duydum."

Omzunu kaldırdı çünkü beni davet eden o değildi. "Gelebildiğine sevindim. Sana içki alalım," kalabalık arasında gezen görevlilerden birine işaret edip bir kadeh kırmızı şarap aldı.

"İçmesem daha iyi gibi, Bayan Hepsworth."

"Tanrı aşkına bana Rhonda de. Buradaki en genç kadınlar biziz."

Kafamı sallayıp şarabı aldım. Tabii ki haklıydı. Doğum günüydü ama herkes Robert Hepsworth'ün yaşındaydı, gördüğüm birkaç çocuk dışında. Eşi onu izole etmiş, güzel bir kafeste güzel bir kuşa mı çevirmişti? İlk evliliğinden sonra böyle yapmış olabilirdi. Genç eşinin özgürce ve rahatça gezmesine izin vermeyecek, ona güvenmeyecekti.

"Demek Steven ile çıkıyorsun?" diye sordu.

"Evet," İçmeye alışık değilmiş gibi şarabımı dikkatle yudumladım.

Bir süre beni süzdü, üvey oğlunu övmedi.

“Bu devirde iyi, onurlu erkek bulmak çok zor,” diye ona yol açtım.

“Ah, evet,” dedi ve gülümsemesi büyüdü. “Çok zor.” Kadehin kalanını kafasına dikip geçen tepsilerden birine uzandı. Görevli, boş kadehini dolu olanlar değiştirebilsin diye yavaşladı ve Rhonda kadehini hafifçe kaldırdı. “Hepsworth erkeklerine,” dedi ağır ağır. “Çok onurlular.”

Sarhoş olduğu belliydi, eşinden yüzde yüz mutlu olmadığı da öyle. Kadeh teklifini şarabımın yarısını içmek için kullandım. O da aynısını yaptı.

“Steven uzun süredir bizi kimseyle tanıştırmamıştı. Özel biri olmalısın.”

“Eh, emin değilim ama... öyle düşünmek...”

“Savunmasızsın,” dedi. “Yolunu kaybetmişsin.”

“Ne?”

Tekrar gülüp kadehini salladı. “Bir şey yok.”

Steven’ın tipini anlamıştı. Steven onu neden pek sevmiyordu anlamıştı. “Bayan Hepsworth...”

“Rhonda,” diye çıkıştı.

“Rhonda. Evet, ben...”

“*Jane*,” Steven arkamdan ismimi emir gibi söylemişti. Hazır ol konumuna geçmem gerekiyordu, ben de öyle yaptım.

Elindeki biraya rağmen benim elimdeki kadehe baktı. “Rhonda’nın doğum günü için kadeh kaldırıyordum,” dedim hızla.

Öfkeli bakışları ikimiz arasında gidip geldi. “Mutlu yıllar, Rhonda,” dedi zorla.

“Teşekkürler Steven. Çok düşüncelisin,” Şarabın kalanını içip boş kadehi ona verdi. “Ben eşime bakayım.”

“Çok iyi biri,” dedim gider gitmez.

Steven, Rhonda’nın kadehini masaya bırakıp öfkeyle bana döndü. “Senden içmemeni istedim.”

“Rhonda bana kadeh verip onunla içmemi istedi, ben de kabalık etmek istemedim.”

“Ona kabalık etmek istemedin ama içerek bana kabalık etmen ne olacak?”

“Çok az içtim. Gördün mü?” Kadehi biraz hızlı kaldırdım ve kırmızı şarabın birazı beyaz süveterime döküldü. “Olamaz. Süveterim!”

“Şimdi de sarhoş olmuştun. Babamın evindi. Harika. Biri görmeden süveteri çıkar.”

“Sarhoş değilim,” dedim. “Birkaç yudum aldım o kadar,” Süveterin düğmesini açmaya uğraştım, öfkeli hayal kırıklığından dolayı gergin bir ifade takınmışım. “Özür dilerim,” dedim. “Doğum gününde kabalık etmek istemedim o kadar.”

Süveteri çıkardıktan sonra gözleri elbisemi süzdü. “Harika. Şişman bir orospuya benziyorsun. Seni eve de götüremem, daha yeni geldik.”

Of. Orta beden giyiyordum. Bu adamın kendine gelmesi gerekiyordu. “Lütfen öyle deme,” diye fısıldadım.

“Sana süveterini giymeni ve içmemeni söyledim. O kadar. İki tane basit şey.”

“Belki Rhonda’nın süveterlerinden birini ödünç alabilirim.”

“Onun süveterine sığabilirmişsin gibi.”

“Steven, lütfen kabalık etme.”

Bu lafı daha önce duymuş gibi bir anda bana baktı. Meg muhtemelen bu lafı binlerce kez söylemişti. “Asıl *sen* bana kabalık ediyorsun,” diye hırladı.

“Özür dilerim,” artık yalvarıyordum. Eline uzandım. “Özür dilerim. Şarap olayı kazaydı. Lütfen kızma. Güzel bir parti, baban çok tatlı ve çok güzel bir gece.”

Omuzları biraz yumuşadı. Doğru şeyleri söylüyor, beni affetmesi için yalvarıyor, babasına iltifat ediyor, sorumluluğunu kabul ediyordum.

“Kasım ayındayız,” diye mırıldandı. “Neden bu elbiseyi giydin?”

“Senin için giydim. Güzel olduğunu düşündüm. O kadar.”

Kafasını salladı ve biraz sakinleşti. “En azından kıcının yarısını göstermiyor.”

Biraz yaklaştım. “Kadeh kaldırıyorduk.”

“Kim?”

“Ben ve Rhonda.” Bunun üstüne şaşırdı. Rhonda’nın arkasından bakıp somurttu. “Hepsworth erkeklerine kadeh kaldırıyorduk.”

Dudaklarını sıkıca kapatıp dışarıya baktı. Beklediğim tepkiyi vermemişti.

“Kilise cemaatinden miydi? Babanla böyle mi tanıştılar?”

“Evet. Üniversiteden mezun olunca kilise ofisinde çalışmaya başladı.” Ah. Klasik Mayıs-Aralık patron ve sekreter romantizmi. Ne kadar tatlı ve eski moda. Steven şişeyi dudaklarına götürdü ama şişe boştu.

“Sana bir bira daha getireyim, tatlım,” diye mırıldandım. Boş şişesini alıp erkeğime bira bulmak için mutfığa gittim. Doğum günü pastası adanın üstünde duruyordu. Otuz beş mum saydım. Steven otuz iki yaşındaydı. Bu da, Steven yirmi yaşındayken babasının yirmi üç yaşında bir kızla evlendiğini ve bu kızın evde otorite konumuna geldiği anlamına

geliyordu. Steven'in Rhonda'ya aç gözlü bir kaşar gözüyle baktığı belliydi, Rhonda ise Steven'in şerefsiz olduğunu düşünüyordu. İkisi de haklı olabilirdi.

Geceyi Steven'in evinde geçirecektim ama o işi batırmıştım. Lanet olsun. İlişkiyi ilerletecektim ama beni dış görünüşüm ve davranışım için azarlayarak zevk almayı başarmıştı. Çok kolay bir hedef olamazdım yoksa sıkıcı olurdum. Kadın nefretinden oluşan bir halat üstünde yürüyordum.

Steven'ı motive eden şeyler seks ve aşağılamaydı ama babasının onayını almak en büyük motivasyon kaynağıydı, bunu da kullanabilirdim. Papazı devasa bir şöminenin önünde gördüm, harlayan alevin başında duruyordu. Hava serindi ama içeride çok fazla insan olduğu için terliyordu.

"Papaz Hepsworth, Steven'a bira alacaktım. Siz de içecek bir şey ister misiniz?"

Gözleri omuzlarıma gitti, giysimin değişmiş olduğunu fark etti ama pis bir bakış atmadı. Hatta eliyle alnını silerken nazikçe gülümsedi. "Ne hoş bir teklif. Viski soda olsa çok iyi olur."

"Hemen getiriyorum!"

Steven'ın yanına gidip neşeyle gülerek birasını verdim. "Babana da içki getireceğimi söyledim, bir saniye bekle canım."

Gözlerini kırptı. "Babam mı?"

Aceleyle uzaklaşarak yemek odasının sonundaki eğreti bara gidip viskisi bol bir viski soda istedim. Beklerden Steven'ın babasına doğru ilerlediğini gördüm ama birkaç metrede bir durup bazı konukları selamlaması gerekiyordu.

Yine çekici olmuştu, Birleşmiş İsa Kilisesi'nin çok

önemli papaz yardımcısı rolünü oynuyordu. Papazın yanına Steven'dan önce vardım.

"Sizin için kendim karıştırdım," dedim göz kırparak.

"Teşekkür ederim tatlım." Bir yudum aldı ve kaşları kalktı ama yine de hızla içti, sıcaktan hâlâ ter içindeydi.

"İşiniz hakkında bir şey sorabilir miyim?" dedim fal taşı gibi gözlerle.

"Tabii ki."

"Tüm hafta vaazlarınız üstünde mi çalışıyorsunuz? Yoksa aklınıza birden gelmesini mi bekliyorsunuz?"

Göğsünü şişirip Tanrı'nın sözü için aracı olmak hakkında minik bir vaaz verdi. Her kelimesini dinledim, ne kadar önemli olduğunu hissetmesine izin verdim. Kafamı sallayıp kocaman gözlerle yüzüne baktım. Her söz öbeğine odaklanıyordu. Bu kelimelerin onun için bir anlamı vardı. Sahtekâr değildi; en azından bu anlamda.

"Tanrım, ne kadar korkutucu," dedim nefes nefese.

"Kesinlikle değil."

"Çok önemlisiniz. Yaptığınız iş de öyle."

"Kalbini Tanrı'ya açarsan içini doldurur. Ben sadece aracıyım, tatlım. Yarınki vaaza gelecek misin?"

"Bir araç bulmam gerekecek." Dudaklarımı ısırıp ellerimi birleştirdim. Hareketim göğüslerimi oynattı ve gözleri oraya odaklandı, başka yöne bakmadan önce hafifçe gülümsedi. "Ama konuşmanızı çok seviyorum, o yüzden gelmek için elimden geleni yapacağım."

Elime dokundu. "Steven'ın seni tekrar getireceğinden eminim."

“Umarım, efendim. Bir içki daha?” Ellerimi parmaklarını doladığı bardağa uzattım.

“Gerek yoktu...,” dedi ama bardağı almama izin verdi. Yine aynısını sipariş ettim ve döndüğümde Steven babasının yanındaydı.

Onlara doğru geldiğimi gören Papaz neşelendi. “Steven, umarım yarın Bayan Jane’i kiliseye getiriyorsundur.”

“Yani, emin değildim...”

“Tanrı’nın sözünü duymak için bu kadar hevesli birine hayır denmez.”

“Çok doğru,” diye katıldı Steven.

Utanarak gülümsedim ve içkiyi verdim. “Papaz, bana karşı çok kibarsınız. Steven’in zamanı var mı...”

“Tabii ki var,” Steven kolunu belime sarıp beni kendine çekti. “Tabii ki var.”

Babası göz kırpıp bir yudum daha aldı. Oğluna sokuldum. “Artık beni koruyan iki koruyucu meleğim varmış gibi hissediyorum.”

“İyi bir kız bulmuşsun, Steven.”

“Çok tatlı,” dedi, iltifattan sesi boğuklaşmıştı.

Ben şişko orospu olduğum için konuşmadım ve her şey unutulmuş gibi gülümsedim. Zayıflığı buydu, babasına olan sevgisiydi, bunu paramparça etmenin bir yolunu bulacaktım.

29. BÖLÜM

Steven'in geceyi onda geçirmemi beklediğinden emindim ama sıyrılması kolay olmuştu. Regl olduğumu söyledim. Nokta.

Ertesi gün erkenden uyanıp kilise için en parlak elbisemi giydim. VIP değildim, bu yüzden Steven ile ön sırada oturmıyordum ama bu sefer ön sıraya daha yakın oturdum, tüm vaaz boyunca Papaz Hepsworth'e baktım. Bugün cömertlik ve hayırseverlikten bahsediyordu... tabii ki içinde biraz da homofobi vardı. Nazik ve cömert olun ama önce Birleşmiş İsa Kilisesi'ne ve eşcinsellere ayırım yapmayan liberal kurumlara asla.

Hiçbir zaman anlamadığım önyargılardan biriydi bu. Anlaşılan seks zevk için değil üreme için yapılıyordu, eşcinsel seks de bu yüzden yanlıştı ama yattığım adamlardan hiçbiri bebek yapmak istememişti. Tuhaftı.

Tabii ki Steven vaaz boyunca kafasını sallıyordu, her ne kadar oral seks favorilerinden biri olsa da. Genel kitle hakkındaki uzun süreli incelemelerimden yola çıkarak babasının da sevdiğini tahmin ediyordum.

Meg'in bunlara inanmaya başlayıp başlamadığını merak

ediyordum. Aklım almıyordu. Meg biraz hippiydi, herkesi ve her şeyi seviyordu. Aslında bu açıdan biraz İsa'ya benziyordu, herkesi kabul ediyordu. Kıkırdayıp Papaz Hepsworth'e gülümsedim.

Bana karşı bariz bir şehvet göstermemiştii ama konuyu tüm detaylarıyla incelemeye gerek yoktu. Şu anda baba figürüydü ve bu onu tatmin edici bir onurla dolduruyordu. Hayatımdaki liderlik rolü sayesinde ondan yardım istemem kolaylaşacaktı. Tavsiye ve rehberlik, o tür şeylerden. Suçlarımı ona itiraf edecek ve ne söyleyeceğine bakacaktım.

Niyeti iyi olsa bile bu günahın bu adama heyecan verdiği belliydi. Ve genç kadınların. Ne de olsa yaşı, evlendiği kadının iki katıydı. Şimdi sadece eşi olmuştu, evde eş olmak ofiste baba figürü olmak kadar heyecan verici değildi.

Papaz Hepsworth, Meg'e iyi mi davranmıştı kötü mü davranmıştı bilmiyordum. Umurumda değildi. Cemaat üyelerine kadınların şeytani fahişeler olduklarını, erkekleri baştan çıkartarak günaha sürüklediklerini söylüyordu. Oğluna bunu öğretmişti. Steven'ı canavar yapmıştı ve oğlunun zalimliğine rağmen onunla hâlâ gurur duyuyordu.

Sempati hissedebiliyor olsam bile Papaz Hepsworth sempatimi hak etmezdi. Her Pazar günü çıkıp başka insanların günahkâr olduğunu söyleyen bir adam hiçbir şekilde baştan çıkarılamaz olmalıdır. Su testisi su yolunda kırılır.

Papaz Hepsworth'ün dinsiz liberaller ve sosyalistlere yağdırdığı lanetler daha da yükseldi, ben de hızla nefes alıp dudaklarımı yalamaya başladım. Enerjik konuşmasından yaşadığım heyecandan nefes nefese kalmıştım. Gözleri bir

anlığına benimle kesişti. Hayranlıkla ona baktım. Papazın istediği tek şey buydu. Genç bir kadının ona tapınması.

Konuşması bittikten sonra ayağa fırlayıp alkışladım, son ilahilere eşlik ettim ve iki yanımda oturan kadınlara sarıldım. Çok güzel bir vaazdı. Herkes çok mutluydu.

Kalabalıktan uzakta durmak yerine bu sefer doğrudan Rhonda'nın yanına gittim. Yanında iki küçük çocuğu olan esmer bir kadınla konuşuyordu.

Eğildim. "Merhaba! Dün gece sizi doğum günü partisinde görmedim mi?" İkisi de biraz utanarak kafalarını sallayıp annelerinin bacaklarına yapıştı. "Ben Jane."

Anneleri ikisini de dürttü. "Tanıştığımıza sevindim, Jane," dediler birlikte.

"Partide eğlendiniz mi?"

Kız gülümsedi ve erkek kafasını salladı. "Pasta yedik," dediler.

"Vay be, doğum günü pastası en güzel pasta! İçindeki pembe krema benim favorimdi." Sırıtmaya başlamışlardı, kız annesinin doğum günü pastasını seçerlerken nasıl yardım ettiğini heyecanla anlatmaya başladı. Ben de hayretle dinleyip tüm detaylarda kafa salladım.

Ne söyleyebilirdim ki? Kendim olmadıgımda çocuklar bana bayılırdı. Yetişkinlerin nasıl olması gerektiğini hayal ediyorlarsa öyle davranıyordum çünkü çocukları seven bir yetişkin numarası yapıyordum. Onlara istediklerini düşündükleri şeyi veriyordum, tıpkı ebeveynlerine yaptığım gibi.

"Çok tatlılar," dedim annelerine ve kadın ikisini de alıp dışarı çıkardı.

Kadın gittikten sonra sesimi alçalttım. “Rhonda, sana bir şey sorabilir miyim?”

“Tabii.”

“Steven’in eski sevgilisini tanıyor muydun?”

Kaşları kalktı, gözleri parladı. “Yani, ben...”

“Bana ondan bahsetti,” diye temin ettim onu. “Kendini... Yani, olanlardan haberim var.”

“Trajik,” diye mırıldandı Rhonda.

“Endişeleniyorum, anlarsın ya? Steven onu hâlâ seviyor gibi hissediyorum. Birbirlerine karşı çok yoğun hisleri olduğu belli.”

Rhonda güldü. Gerçek anlamda güldü. “*Yoğun* güzel bir nitelendirme oldu.”

“Sence onu hâlâ seviyor mu?”

“O konuda endişelenmene gerek yok.” Ağzının bir kenarı kalkarak hafifçe gülümsedi, bu konu komiğine gidiyor gibiydi. “Zavallı kız,” diye mırıldandı. Benden mi bahsediyordu Meg’den mi emin olamadım.

“Onu iyi tanıyor muydun?” diye zorladım.

Omuzlarından biri kalktı. “Pek iyi değil. Eşim, kavgaları konusunda ona öğüt veriyordu ama biz pek zaman geçir-medik.”

Ah, Meg. Sevgilinin istismarı için babasından mı öğüt aldın? Papaz ona ne söylemişti?

Steven bize doğru yürümeye başladı ve Rhonda bir bahaneyle uzaklaştı. Aynı odada olmaktan hiç hoşlanmadıkları belliydi. Steven muhtemelen sarhoş olup ona açgözlü orospu falan demişti. Hikâyeyi duymak için sabırsızlanıyordum.

Steven'a kiliseyi ve babasını övdüm, ev boşalmaya başladıktan sonra tüm işler burada mı yürüyor diye sordum.

"Evet. Babamın ofisi arka tarafta. Tabii ki muhasebe ve iletişim ofisi de var, gönüllü koordinatörler de çalışıyor."

"Görebilir miyim?" Heyecanla ellerimi çırpıyordum.

"Yani aslında..."

Babası bize doğru geliyordu, sorgulayıcı bir şekilde kaşlarını kaldırmıştı.

"Jane ofisleri görmek istedi ama ben..."

"Tabii ki!" diye gürledi. "Tüm odaları göster."

"Çok teşekkür ederim, Papaz Hepsworth. Tam bir ilham kaynağısınız," Ona doğru atılıp hızla sarıldım, sonra geri çekilip özür diledim. "Çok özür dilerim."

Kıkırdıyordu, enerji dolu bir vaaz vermekten yanakları hâlâ kırmızıydı. "Lafı bile olmaz, tatlım. Turun tadını çıkar."

Kilisenin büyük koridorunu geçtiğimiz sırada arkama baktım ve bize gururla gülümsediğini gördüm. Ona elimi salladım, o da karşılık verdi.

"Böyle büyüdüğüne inanamıyorum," diye fısıldadım iç koridora açılan çift kapıdan geçtiğimiz sırada. "Çok güven-de hissetmiş olmalısın."

"Babam harikadır. Gerçekten mükemmel bir çocukluğum oldu," Yumuşak gülümsemesi aniden dondu. "Yani, annem..."

"Ama o zamana kadar güzeldi değil mi?"

"Evet. Kusursuzdu." Sesi kederle biraz boğuklaştı.

Steven herhalde dayanıklı biri değildi. Acı ve hayal kırıklığının ne olduğunu ancak on beş yaşında öğrenmişti. Artık her türlü hayal kırıklığı onun için bir tehdide dönüşmüştü.

Her zayıflık yaklaşan bir ihanetin işaretiydi. Ben kedi sahiplenmiştim, bu yüzden cezalandırılmam lazımdı. Meg başka bir erkekle konuşmuştu, bu yüzden paramparça edilmesi gerekmişti. En ufak hata bile aşağılanıp terk edilmek üzere olduğu anlamına gelebilirdi.

Steven çok narin bir çiçektir.

Meg'i öldürmediğini biliyordum. Meg'in intihar ettiğini biliyordum. Peki tamamen onu suçluyor olmam adil miydi?

Öncelikle, hayat adil değildi ve Steven, Meg'den çok daha şanslıydı. Annesi on beş yıldan sonra doğru yoldan çıktığı için kızgındı. Benim ailem doğru yola bir kez bile adım atmamıştı, hatta çabalamamışlardı bile. Meg'in babası ise Meg doğduğu günden Meg üç yaşındayken onları terk ettiği güne kadar ahlaki zayıflık abidesi olmuştu. Meg, kaybı hissedebilecek kadar büyümüştü.

Bu yüzden Steven'in daha şanslı olduğunu düşündüğüm için hatalı değildim.

Sempati yoksunluğum bir yana, Meg'i teknik olarak öldürmemiş olsa bile ona bu kadar işkence etmeseydi Meg asla ama asla intihar etmezdi. Ve gerçekten işkence etmişti. Sevgi ve istismar arasında sürekli gidip gelmişti. *Seni istiyorum, senden nefret ediyorum, seni seviyorum, sen bir hiçsin.* Sürekli başa dönmüştü.

Bunu ben de yaşamıştım. Derinden bildiğim bir histi. Ailem, istismar konusunda oldukça rahattı. Düşünmeden yapıyorlardı. Ama Steven, Meg'in onun onayına ihtiyacı olmasını istemişti, böylece ceza olarak onayını çekebilirdi. Bir anlık korku hissettiğinde onun canını yakmak, hem de kötü yakmak istemişti.

Meg'i döve döve öldürse herkes için daha kolay olurdu. Ama benim için hâlâ kolaydı. Meg'in ölüm metodu intihar-
dı ama *nedeni* bu adamdı. Meg hayatı boyunca gerginlikle
baş etmişti ama hiçbir zaman depresyona girmemişti. Hepsi
Steven ile başlamıştı.

Steven bana ofisleri gösterdi, ben de etrafı incelerken
hayretler içindeymişim gibi yaptım. Çok bilgi edindiğim
söylenemezdi ama haber bülteni listesini alabilirsem işime
yarardı. İletişim ofisinin kapısı ardına kadar açıktı ve içeride
kimse yoktu, her zaman böyle olduğunu tahmin ettim.

Muhasebe ofisi kilitliydi. Bağışların bir günlük burada
saklanıyor olabileceğini düşündüm. Kiliseler de insanlara
ancak diğer ticari kurumlar kadar güveniyordu, yani bir kasa
olması gerekiyordu. Kasa muhtemelen ya muhasebe ofisin-
deydi ya da papazın kişisel ofisindeydi. Ben filmlerdeki
sosyopatlardan değildim, sıradan bir sosyopattım yani kasa
soyma konusunda doğuştan yetenekli değildim. Kilitler in-
sanlar gibi manipüle edilemiyordu.

Turun son durağı Papaz Hepsworth'ün kişisel ofisiydi ve
ofis beklediğim kadar görkemliydi. Göz kamaştırıcı değildi
ama koyu renkli, ahşap kaplı ve kitaplıklarla doluydu. Ste-
ven kapıyı açtı ama eşikten geçmedi.

Ofisin ortasında cevizden büyük bir masa vardı, arkasın-
daki yüksek, deri sandalye ise papazın kışını bekliyordu.
Masanın önüne konmuş iki sandalye tabii ki daha küçüktü.
Papaz, konuklarına öğüt verirken onlara tepeden bakmalıy-
dı. Peki. Buranın patronu oydu.

Hayretle fısıldadım, "Gözümün önüne çocukken bu ma-
sanın altında oynaman geliyor."

Steven güldü. “Bu masa değildi ve bina çok daha küçük-tü ama onun dışında doğru.”

“Noel burada harika geçiyordur.”

Steven kapıyı kapatıp bana gülümsedi. “Umarım sen de görebilirsin.”

Kafamı geri atıp iç geçirdim. “Ben de.” Beni öpünce göz-lerimi kapattım. Eridim. Ama alçakgönüllü bir şekilde. Ona doğru değil, arkamdaki kapı koluna doğru. Dudaklarımı ki-barca öptükten sonra çekildi ama yanağımı içtenlikle okşadı.

“Bugün beni çok gururlandırdın,” diye mırıldandı.

“Bana çok iyi davranıyorsun.”

“Peki şey ne zaman bitecek... anlarsın ya?”

Kadınlık lanetim mi? “Birkaç gün içinde.”

“Güzel. Salı günü bana gelmek ister misin?”

Utanarak kafamı eğdim. İkimiz de ne demek istediğini biliyorduk. “Çok güzel olur,” diye fısıldadım. “Yani, senin için uygunsa.”

“Bence kesinlikle uygun.”

Ben regl olmuyordum. Sürekli olarak doğum kontrol hapi kullanıyordum, bu yüzden hormonlarımı kontrol edebiliyordum. Ama istemediğim zaman Steven’a hayır demek için iyi bir yöntemdi. Onun bildiği kadarıyla yirmi günde bir yaralı domuz gibi kanıyordum. Regl kanımla temasa girme riskini alacak değildi. Tabii ki.

Steven beni eve bıraktı ve tüm öğleden sonra boştum. Kedimle oynadım, sonra da erken bir akşam yemeği için o küçük İtalyan restoranına gittim. Tek başıma bir karaf şarap içtim. Cennetteydim.

30. BÖLÜM

Galiba son baharın son sıcak günü.

Veri girme işime ara verip Luke'un mesajını okudum. Birkaç saniye sonra bir mesaj daha belirdi. Bu akşam hayvanat bahçesine gitmek ister misin?

Hayvanat bahçesi mi? Tuhaf soruya bakıp somurttum ve ellerim klavyenin üstünde durdu. Neden hayvanat bahçesine gitmek isteyeyim? Ben çocuk değilim.

Gerçi çocukken de hayvanat bahçesine gitmemiştim. Sınıra yakın bölgelerde pek hayvanat bahçesi yoktu.

Üç soru işareti yazdım.

Hayvanat bahçesi Kasım ayından itibaren gece aydınlatılıyor. Bu akşam 10 derece olacakmış. Gitmek ister misin?

Belki de normal insanlar böyle şeyler yapıyordu? Omuzlarımı silkip evet dedim ve 6:30'da evimin önünde buluşmak üzere sözleştik.

Luke, karşı koymakta zorlandığım dürtülerden biriydi.

Onunla zaman geçirmek buradaki görevimi ilerletmiyordu. Hatta görevimi tehlikeye sokuyordu. Maalesef biraz tehlikeye hoşlanıyordum. Tıpkı seks gibi nabzımı hızlandırıyordu. Yoksa dünya benim için çok sıradandı. Sıkıcıydı. Belki de birçok sosyopatın insanlara zarar vermeyi alışkanlık edinmesinin, hatta katil olmasının nedeni buydu. Olay insanlar değildi; olay tehlikeydi.

Ve Luke'un zarar görme ihtimali çok yüksekti. Burada işim bittiğinde aniden yok olacaktım ve birçok suç işleyebilirdim. Kimse Luke ile ilişki içinde olduğumu bilmiyordu. Olaylara adı karışmazdı. Fakat ne kadar yakın olduğumuzu öğrenince canı yanabilir ya da korkabilirdi. Belki de umurunda olmazdı. Emin değildim.

Daha önce söylediğim gibi, iyi insanların nasıl işlediğini anlamak zordu. Luke'u seks ile manipüle edebilirdim ama anlaşılan iyi bir erkek bundan fazlasını istiyordu. Öğle yemeğine ve... *hayvanat bahçelerine* gitmek istiyordu.

Ofiste sonunda doğum günü pastası vardı, herkesin ofisin uç köşesine doğru ilerlediğini görünce ayağa fırladım. Karen'in doğum günüydü. Karen'i tanıımıyordum ama kalabalıkla birlikte şarkıyı söyledim ve mumları üflediğinde alkışladım. Birisi bana pasta vermeye çalıştı ama o dilimi başkasına verip daha büyük bir dilim bekledim. Beyaz kremalı çikolatalı pastaydı, en sevdiğim türden. Ağzıma büyük bir lokma attığım sırada Steven asansörden indi. Kaşları kalktı, sonra da kaşlarını çatarak somurttu. Keşke süt de olsaydı. Çikolata ve soğuk süt gibisi yoktu.

Kalabalığa katıldı ve benim yanımda durup kendi dili-

mini aldı. “Mutlu yıllar, Karen!” diye seslendi; sonra beni dürtüp sesini alçalttı. “Öğle yemeği yemeyecek misin?”

“Yiyeceğim, neden?”

“Ciddi misin?” Manidar bir şekilde pastama baktı.

“Öğle yemeğine bir saat var.”

“Biliyorum ama daha Cumartesi günü pasta yedin.”

“Sen de.”

Gözlerini devirdi. “Neyse.”

Sıradaki lokmamı çiğnerken somurtmaya çalıştım. “Ben şişman değilim, bana kendimi kötü hissettiriyorsun.”

“Şişman olmadığını biliyorum, canım ama çok rahat da olma.”

Pastayı masama götürdüm. Steven ofisine girdikten sonra mesaj attım. Eski sevgilin benden zayıf mıydı?

Ofiste iç çektiğini duydum.

Sana deli olduğunu söylemiştim.

Evet ama seksiydi öyle mi?

Evet.

Birkaç dakika bekledi ve cevap vermediğimi görünce Somurtma. Seksi olduğunu düşünüyorum, biliyorsun diye mesaj attı.

Cevap olarak kalp atıp pastamı bitirdim. Bunu düşündüğüme inanamıyordum ama hayvanat bahçesine gitmek için sabırsızlanıyordum.

31. BÖLÜM

Luke ile buluşmak için aşağı inmeden önce birkaç dakikam vardı, bu yüzden Cumartesi günü Hepsworth ailesinden çalıştığım belgeleri okudum. Tabii ki önceki gün göz gezdirmiştim ama kedimle oynamak, çamaşır yıkamak ve alışveriş yapmakla meşguldüm ve dikkati kolay dağılan biriydim.

Yaşlı Papaz Hepsworth'ün sperm sayısı ve hareketliliği düşüktü. Ayrıca ejeküle olacak kadar uzun süre sertleşemiyordu. Viagra reçete edilmişti ve pozitif etki göstermişti. Hastaya sperm donörü kullanılırsa babanın yaşından dolayı kaynaklanabilecek doğum komplikasyonları ve düşüklerden kaçılabilceği söylenmişti. Hastanın bu tavsiyeyi uygulayıp uygulamadığı yazmıyordu.

Rhonda'nın evliliğinden memnun olup olmadığını merak ediyordum. Yani, bana göre insanların çoğu evliliğin şu ya da bu yanından memnun değildi ama Rhonda açık açık bir ticaret yapmıştı: genç bir eş yerine zenginlik ve prestij seçmişti. Peki. Papaz Hepsworth'de başka bir ticaret yapmıştı: tatmin olup onunla kalacak bir eş yerine genç ve güzel bir eş. Bu anlaşmanın sözsüz bir anlaşma olduğundan emindim ama ikisi de bu anlaşmayı kabul etmişti.

Kaçırdığım bir detay olmadığından emin olmak için kayıtları bir kez daha okudum, sonra belgeleri dolabın en üst rafına kaldırıp montumu aldım. Güneşte hava çok güzeldi ama kararmaya başlamıştı bile.

Kaldırımda beklerken Luke'un benden ne istediğini düşündüm.

Sonuçta daha önce ilişkilerim olmuştu. Birkaç kez ilgilendiğim insanlar olmuştu ama sevgililerimin hiçbirini sevmemiştım. Bu mantıklı bir söylem miydi? Onların yanında mutlu hissediyordum ama onlara güvenmiyordum. Bir erkekle yaşamak ya da kontrolümü teslim etmek istemiyordum. Neden kontrolümü başkasına vereyim? Erkekler yalancıydı. İnsanın yüzüne yalan söylüyorlardı ve yalanlarını anlamak hiç zor değildi. Biz anlamıyoruz mu sanıyorlardı?

Kadınlar da yalan söylüyordu. Herkes söylüyordu ve yalanları hepimiz anlıyorduk; soru şuydu, hangimiz başka insanlara fırsat verecek kadar kendimizi kaybetmeye razıydık? Ben kendimi kaybedemezdim. Hayali körükleyecek ya da uyarıları görmezden gelecek kadar duygum yoktu.

Son ilişki mi Malezya'da, Lübnanlı bir yöneticinin metresi olarak yaşamıştım. Yalanları çocuksu ve zayıftı, beni seks yapacak kadar kendine yaklaştırmaya, sonra da mükemmel mesafede tutmaya çalışıyordu. *İnanılmazsın, Jane ama sana âşık olamam. Eşimi çok seviyorum. O benim her şeyim.*

Gülünçtü. Asıl kendini çok seviyordu. Ama beni deli gibi tahrik ediyordu, o yüzden gülümsüyor, daha fazlası için her şeyi yapıyordum. Benim için rahat hayatını bırakmıyordu, ben de bırakmasını istemiyordum. Bu yüzden bir yıl boyunca sorunsuz ilerlemiştik.

Gerçi hiç hayvanat bahçesine gitmek istememişti.

Meg öldükten sonra ona olan ilgim yok olmuştu. Her şeye olan ilgim yok olmuştu.

O zaman beni sevdiğini söylemişti. Sonunda. Beni yatağa atmak için son çaresi buydu. Ona eşini sevdiğini hatırlattım. Belki de seviyordu. Diğer insanların sevme biçimleri bana mantıklı gelmiyordu.

Başkalarıyla yatmak istiyorlarsa neden evleniyorlardı? Eşinin aldattığından şüpheleniyorlarsa ve bu duygularını incitiyorsa neden ayrılmıyorlardı? Diğer kişi gitmek istediğine karar verdiyse bağırmanın, kavga etmenin ne anlamı vardı? Diğer insan ayrılmak istiyorsa yapılacak tek şey hayata devam etmektir. Başka birini bulmaktır. Biraz gurur sahibi olmak gerekiyordu.

Gerçi konu Meg olunca kendi tavsiyeme uyamıyordum. Gitmek istemişti ve ben onun burada olmasını istiyordum, gitmesine izin veremiyordum. Belki de diğer insanlardan düşündüğüm kadar farklı değildim. Belki de onlar bana daha çok benziyordu.

Luke sonunda siyah Prius arabasıyla geldi —devasa bir arazi aracı kullanmıyordu— ve kendi kendime güldüm çünkü penisi Steven'dan daha büyüktü.

Aslında iyi bir tampon çıkartması olurdu. *Diğer arabam büyük bir penis.* Yaratıcı yeteneklerim hukukta harcanıyordu.

“Hey, selam,” dedi arabaya bindiğimde. Arabanın içi elma ve tarçın gibi kokuyordu. Kafa karışıklığıyla etrafıma baktığımı görünce bardak tutacağından köpük bir bardak aldı. “Sıcak elma suyu aldım.”

“Ah. Ne kadar tatlısın.”

Bir yudum aldım. İdeal sıcaklıktaydı. Amerikan rüyası gibi bir randevuydum.

Sosyal bir sessizlik içinde yola çıktık. En azından benim için sosyaldi, Luke rahatsız olabilirdi. İpucu bulmak için onu izledim ama rahat görünüyordu.

“Geçen gece çok hoştu,” dedi uzun bir süreden sonra. “Birlikte kitap okumak.”

“Ah!” diye cevap verdim. “Sana bir hediyem var!”

Çantamı aldım ve içinden ciltli bir roman çıkardım. “Kitapçının vitrininde gördüm, rafında diğer kitapları vardı, ben de dedim ki...”

“Vay, Jane!”

“İmzası da var.”

“Çok güzel! Teşekkür ederim. Bunu daha almamıştım.” Dikkatini yol ile kitap arasında değiştirerek kapağa baktı. “Bir şey almana gerek yoktu.”

Belki de ama Meg’e de çok hediye alırdım. Bir ilişkiye başka nasıl katkıda bulunabilirdim bilmiyordum. Meg için öğüt. Luke için seks. Meg ilgilense ona da seks verirdim. Vermeyi bildiğim tek şey buydu. O yüzden hediye satın alıyordum. Herkes hediye almayı seviyordu.

“Teşekkür ederim.” Elimi kısaca sıkıp bıraktı. “Müzik iyi mi?”

“Harika.” Müzik umurumda değildi. Hangi tür olduğunu bile bilmiyordum. Müzik duygu üstüne kuruluydu. Benim gibi insanlar için değildi.

Hayvanat bahçesinin tabelalarını görmeye başladığımız-

da Hepsworth ailesinin kilisesine yakın olduğumuzu fark ettim. Gerçi endişelenmiyordum, hava karardıktan sonra onlarla hayvanat bahçesinde karşılaşacağımı sanmıyordum. Papazı ya da eşini görürsem de Luke'u kuzenim olarak tanıyacaktım. Yabancıların önünde bana ters düşmeyeceğinden emindim.

"Galiba annem olayını çözdüm," dedim neden söylediğimi bilmeden. Pek düşündüğümü söylemezdim ama sabah Meg'in eski e-postalarını okurken birden aklıma gelmişti.

"Ne olayını?" diye sordu Luke.

"İstemediğim halde neden telefonlarını açtığım."

"Evet?"

"Çünkü Meg öyle istiyordu. Annemi hayatımdan çıkarmamı söylediğimde üzülmüyordu. Ben de ailemi hayatımdan çıkarmadım. Çünkü Meg istedi."

"Ah, Jane," dedi sessizce. "Onu kaybettiğine çok üzıldüm. Daha önce de söylediğimi biliyorum ama... gitmiş olduğuna inanamıyorum, onu neredeyse on yıldır görmemiştim."

"Teşekkür ederim."

"Yani annenle bağlantını Meg için mi koparmadın?"

"Evet. Sanırım." Ama Meg artık ölmüştü.

Yine elimi sıktı. "Mezarına çiçek gönderdim. Gördün mü?"

Kafamı salladım. Meg'in mezarına hiç gitmemiştim.

"Papatya gönderdim. Mutlu bir şey olsun diye düşündüm, anlarsın ya?"

"Bence papatya harika karar."

Gerçekten çiçek gönderdiğine şaşırmışım. Göndereceğini söylemişti ama insanlar bu tür şeyleri sürekli söylüyordu.

Benim gördüğüm kadarıyla da söylediklerini nadiren yapıyorlardı. Döndüm ve bana bakana kadar yüzünü inceledim. “Ne?” diye sordu hafif bir gülümsemeyle.

“Hiç.”

Hiç demiştim çünkü onunla ne yapacağımdan emin değildim.

Hayvanat bahçesine geldiğimizde hava tamamen kararmıştı. Otoparkta durduğumuz yerden çıplak ağaç dalları arasından parıldayan ışıkları görebiliyordum.

Meg bunu yapmış mıydı acaba? Onun seveceği türden bir şeye benziyordu.

İçeceğim soğumuştum ama girişe yürüdüğümüz sırada bitirdim. Luke ikimizin de giriş ücretini ödedi ve insan kalabalığını takip ettik, herkes üşümemek için kalın montlar giymişti. Elma suyu ağzıma sonbaharın tadını yaymıştı. Bu gece olduğum yere ait hissediyordum.

Parka girdiğimde Noel dekorasyonları görmeyi bekliyordum. Işıkların hayvan şekillerinde düzenlenmiş olduğunu gördüm. Kuyruğunu sallayan mavi-turuncu maymuna baktım.

“Önce nereye?” diye sordu Luke, üç farklı yönü gösteren bir tabelayı işaret ediyordu.

“Büyük kediler,” diye cevapladım hemen.

O yönde ilerledik ve SİYAH AYI yazan bir bölmenin yanından geçtik. Görünürde ayı yoktu, ya da ışıkların aydınlatamadığı bir köşede saklanıyordu. İçerinin kayalar ve akarsulardan oluşan küçük bir kanyon gibi düzenlendiğini görünce şaşırdım.

“Beklediğim gibi değilmiş,” dedim BOZ AYI yazan benzer bir bölmeye yaklaştığımız sırada.

“Işıklar mı?”

“Hayır, hayvanat bahçesi. Ben tüm hayvanlar küçük kafeslerde sanıyordum. Parmaklıklar ardında.”

Luke dönüp bana baktı. “Hiç hayvanat bahçesine gitmedin mi?”

“Hayır. İlk defa geldim.”

“Jane, inanamıyorum!”

Omuzlarımı silktim. “Büyüdüğüm yerde pek hayvanat bahçesi yoktu.”

“O zaman özel bir gündeyiz. Her şeyi yapmamız lazım. Atlıkarınca. Balmumundan hayvan makinesi. Kremalı pasta.”

“Hey, daha önce kremalı pasta yedim!”

“Ama *hayvanat bahçesinde* yemedin.”

“Doğru.”

“Hadi. Tüm tabelaları okuman lazım.” Beni boz ayının açıklamasına doğru çekti ama hâlâ hayat belirtisi görememiştim. Luke’un istediğini yapıp tüm hayvanların açıklamalarını okudum. Ayılar, tilkiler, kurtlar. Kurt, gördüğüm ilk hayvan oldu. Çarpık bir çalının arkasından bana bakıyordu. Daha açık renkli bir kurt gelip diğeriyle uzaklaşana kadar ona baktım.

“Çok havalı,” dedim.

“Büyük kediler ileride.”

Kurtları hemen bırakıp kaplanlar ve aslanlarla süslenmiş eşiğe doğru ilerledim. Yine suni alanlar yapılmıştı ama bu bölmelerin önü kalın camla kapalıydı, üstleri ise kedilerin gece kafesten kaçmalarını engelleyen sert tellerle örtülmüştü.

Bengal kaplanı uyanıktı ve etrafta geziyordu. Onu görünce hayretle donu kaldım. Tıpkı benim kedim gibi yürüyordu. Gözleri etrafını tararken tüyleri altında kasılan kaslarını görebiliyordum. Pürüzsüz, çekici, güçlü; güzel ve ölümcüldü.

Gözleri ışığı yakaladığında göz bebekleri bir anlığına gümüş oluyordu.

Patilerinin boyu ve devasa kafası beni şaşkına çevirmişti. Tam bir katildi. Benim olabileceğimden çok daha tehlikeliydi.

İki ağaç gövdesi arasından geçti ve kayalıkların üstüne hiç zorlanmadan sıçradı. Tanrım.

Bakıcılarının onu sevdiğine emindim. Her gün onunla zaman geçiriyor, yemek veriyor ve rahatsızlıklarıyla ilgileniyorlardı. Onunla konuşup ödül veriyorlardı. Yine de delici bakışları, fırsatı olsa herhangi birini seve seve öldüreceğini gösteriyordu. Hayır, herhangi birini değil. Hepsini.

Bu tür özellikler insanlarda değerli değildi ama akıl almaz güzelliğini burada, bir kafeste, bize zarar veremeyeceği yerde görüyorduk.

Ben hiçbir zaman bu hayvan kadar tehlikeli olmayacaktım ama insanların arasında rahatlıkla gezebiliyordum ve dikkat çekmiyordum.

Kaplan oturup gözlerini kapattı. Leopara, sonra pumaya sonra ilkinden biraz daha küçük başka bir kaplana geçtik. Hepsi çok güzel ve büyüleyiciydi.

Luke'un arkamda huzursuzlanmaya başladığını hissedene kadar izledim. Bana pamuk şeker alıp atlıkarıncaya doğru götürdü. Döndüğümüzde zevkten başım dönüyordu.

Luke, içimdeki boşluğu biraz dolduruyordu ve dünyayı onun gözlerinden görüyordum, tıpkı Meg ile olduğu gibi.

32. BÖLÜM

Anlaşılan ben Luke ile randevudayken Steven başka işlerle meşguldü. Piç kurusu beni aldatıyordu.

Daha doğrusu aldatmaya çalışıyordu ama telefonun diğer ucundaki kadın onunla yatmaya sıcak bakmıyordu. Başka kimi aradığını görmek için videoyu akşamın başına sardım.

İşten dönüp doğruca spor odasına gitmişti. Kırk beş dakika sonra salona gelip ocakta su kaynatmaya başladı sonra içeri kayboldu ve muhtemelen bir duş aldı çünkü döndüğünde üstünde farklı bir tişört ve pantolon vardı. Sonra da kaynayan tencerenin içine bir paket makarna döktü. Şimdiye kadar başka kadın aramamıştı. Erkeğim hâlâ sadıktı.

Futbol maçı açtı ve mutfak masasında oturup yemeğini yemeğe başladı ama yemeğini bitiremeden irkilerek kafasını kaldırdı. Televizyonun sesini kapattı. O zaman duydum. Kapı çalıyordu.

Aman Tanrım, Bay ve Bayan Hepsworth gelmişti!

Çifti görmeden Steven'in büyük bir sevinçle "Baba!" diye bağırdığını duydum. Sırtlarına vurduklarını duydum ve Steven babasıyla birlikte salona girdi. Rhonda arkalarından geldi. Onun sırtına vurulmamıştı.

“Burada ne arıyorsunuz?” diye sordu Steven.

“Brooklyn Park Christian’daki yeni papazla erken bir akşam yemeği yedik. Senin çıkışından geçiyorduk ki aylardır uğramadığımızı fark ettim. Gelip yeni çite bir bakayım dedim.”

Bunun üstüne Steven’in göğsü gururla kapardı ve babasını verandaya çıkardı. Kapının önündeki konuşmaların mırıltısını duyabiliyordum. Rhonda içeride kaldı ve telefonuna bakı. Zaman geçirmek için internetten seksi bir sevgili bulduğunu umuyordum ama bir papaz eşi için riskli bir hareketti.

Steven ile babası salona döndü ve bir süre yeni papazı konuştular. Rhonda onlardan uzağa bakıyordu, kameraya doğru dönmüştü, dudağının nefretle kıvrıldığını gördüm ama nedeninden emin olamadım. Eşi mi? Oğlu mu? Yaşadığı hayat mı?

Rahip tuvalete gitmek için izin aldı ve gider gitmez Steven’in bakışları Rhonda’ya odaklandı. Rhonda uzun bir süre karşılık verdi ve Steven sonunda konuştu; “Jane’den uzak dur,” dedi ve neşeyle yerimde sıçradım. Ne oluyordu?

Rhonda gözlerini devirdikten sonra ona döndü. “Ne diyorsun?”

“Ne zaman arkamı dönsem ikiniz dedikodu yapıyorsunuz. Onu etkilemeni istemiyorum.”

“Ne için etkileyecekmişim? Beynini kullansın diye mi? Son bulduğundan bile salak.”

“Ona yaklaşma.”

“Sence kiminle çıktığın umurumda mı? Bana yalakalık yapıp babanın huyuna gitmeye çalışan o. Acıması bir şey.”

“Yapmamasını söylemedin.”

“Evet çünkü umurumda değil.”

“Bana bulaşma,” diye uyardı Steven.

“Öf, aklını kaçırmışsın farkında mısın?” Tekrar kameraya doğru dönüp telefonunu kaldırarak Steven’ı susturdu. Kadraj dışında bir kapı açıldı ve Steven uzaklaştı. Rhoda’nın gözlerinin etrafını incelediğini gördüm, hâlâ Steven’dan çekiniyor gibiydi. Eşi geri döndüğünde Rhonda doğrudan dış kapıya ilerledi.

“Gitsek iyi olur canım,” dedi. Eşinin katılmasını beklemeden dışarı çıktı.

O da neydi öyle? Tekrar zıplayıp ellerimi çırttım, daha dikkatli bakmak için videoyu başa sardım.

Steven, Rhonda’nın bana bilmemem gereken bir şey söyleyeceğini mi düşünüyordu? Meg’in istismarı hakkında mıydı? Kulağa mantıklı geliyordu. Rhonda ondan nefret ediyordu; yeni ilişkisini sabote etmek istememesi için bir neden yoktu. Onu tek başına kokteyle çıkarmaya çalışabiliydim. Ama bu Jane kızlarla içki içen türden biri değildi. Belki de kahve. Ya da çay.

Steven, misafirleri gittikten sonra sinirliydi, mutfakta volta atıyor, ellerini saçında gezdiriyordu. Arka arkaya iki bira içti. Sonra telefonunu çıkardı.

Birini aradı ve cevap alamadı. Çantamdan telefonumu çıkardım ve 8:30’da ondan cevapsız arama geldiğini gördüm. Muhtemelen sokakta hızlı bir okşatma seansı için aramıştı.

Telefonu masaya koyup maçı tekrar açtı ama birkaç dakika sonra telefonu alıp kısa bir mesaj gönderdi. Bana gön-

dermemişti. Telefonu titredi. Tekrar mesaj ayazdı. Kasıntı bir şekilde gülümsedikten sonra televizyonun sesini kapatıp birini aradı.

“Hey,” dedi. “Uzun zamandır görüşemedik.”

Yatak odası ile salon arasında volta atıyordu, bu birkaç dakika önce gördüğüm videoydu, telefonu kulağına bastırıyordu, çekici bir biçimde gülümsüyordu. “Yapma, öyle değildi. İşler yoğunlaştı o kadar.”

Ah, bu çok hızlı verdiğı için ikinci randevuya çıkarılmayan kız olmalıydı.

“Vanessa,” diye öttü. Sesini tatlı çıkarmaya çalışmıştı ama yakınıyor gibi çıkmıştı. “Öyle değil. Kabalık etme. Çok tatlı bir kızsın.”

Tekrar sırttı. “Tamam. Anladım. İyi haber çünkü bu akşam meşgul müsün diye aramıştım... Hayır, saat o kadar geç değil. Bir yerlerde bir şeyler içebiliriz. O bar nasıl?”

Kadın her ne dediyse Steven’in gülümsemesini yok etti. Steven gözlerini yuvarladı. “Tamam. Peki. Anladım. Bir dahaki sefere. Tamam, ararım.”

Küfrederek telefonu yatağı attı. Amma sinirlenmişti. Bunun nedeni Rhonda’ya bağıırıp küfretmek istemesi ama yapamaması mıydı? şimdi aşağılamak için başka bir kadın mı gerekiyordu?

“Orospu,” diye mırıldandı ama Vanessa’dan mı Rhonda’dan mı yoksa hepimizden mi bahsediyordu anlayamamıştım. Muhtemelen hepimizden bahsediyordu.

Birkaç dakikalığına odadan çıktı ama kamera uyku moduna geçmeden döndü. Işıkları söndürüp telefonuyla yatağı

girdi. Ekran açıldı. Japonca konuşan bir kadın sesi duydum, sonra da şaplak ve ağlama sesleri yükseldi. Porno seksinin sedalı tonları yayılıyordu, kadının sesi tiz ve çaresizdi, erkeğinki ise boğuk ve kontrol sahibi.

İşini bitirene kadar izledim, sonra kedimin en sevdiği tüylü oyuncakçı çıkarıp odada kovalamasına izin verdim. Her atlayışı, kafasını her çevirişi bana o kaplanı hatırlatıyordu. Ve kendimi.

Sonunda esneyerek çizikli parkeye yattı, ben de aynını koltukta yaptım. Uzun bir gün olmuştu ama üç gün içinde Steven'in özel kadını olacaktım ve sabırsızlanıyordum.

33. BÖLÜM

Annem yine aradı. Engelledim. İyi olmuştu.

Bu sefer Minneapolis sorunlarımı çözmeme yardımcı oluyordu. Duygularımı daha iyi kavradığımı hissediyordum. Şaka yaptım.

34. BÖLÜM

Perşembe günüydü ve düğününe hazırlanan bir kız gibi hissediyordum. Tabii ki beyaz yerine siyah giymiştim. Steven'in en sevdiği siyah sutyeni ve transparan külotumu giydim. Narin elbisemin düğmelerini yine fazladan açtım ama ofiste ne zaman Steven ile göz göze gelsem utanarak başımı eğiyordum, utançtan kızaran bir gelin gibiydim.

Gün boyunca mutluluktan uçuyordu. Gece olduğunda kadınlık hediyemi kabul edecekti. İş arkadaşıyla ilişki yaşıyor olmasa sokaklarda bağırabilirdi.

Benden birkaç dakika önce çıktı ama aşağı indiğimden cipin önünde beklediğini gördüm. "Akşam yemeğine hazır mısın?" diye sordu göz kırparak.

Kafamı evet anlamında salladım ve kapımı açtı. Gözlerine bakamıyordum.

"Hamburger yapacağım," dedi. "İyi mi?" Sessizce "Evet," demem üstüne kapıyı kapattı.

Otoparktan çıktık ve elimi tuttu. Parmaklarımı öptükten sonra parmaklarını benimkilerle birleştirerek elimi kalçasına koydu. Ben de kolumu çekmeyerek üstüme düşen rolü oynadım.

Birkaç dakika sonra boğazımı temizledim. “Çok iyi değilim,” dedim aceleci bir fısıltıyla.

“Hangi konuda?” Steven kafası karışmış biçimde baktı.

“Yani... seksten bahsediyorum. Çok iyi değilim... rahatlamam zor oluyor.”

Kahkaha atıp kafasını salladı. “Harika olacak.”

“Bilmiyorum.”

“Dinle, Jane.” Uzun bir kırmızı ışıktaki sıra bekliyorduk. Bana döndü, elimi tekrar öpmek için kaldırdı. “Sana aşığım.”

“Tanrım. Steven! Tanrım! Ben de seni seviyorum. Sadece birkaç hafta olduğunun farkındayım ama...”

“Ama özel bir ilişkimiz var. Önceki ilişkilerin gibi tek gecelik bir şey değil. Bir anlamı olacak. Tamam mı?”

Vay be. Benim gibi bir orospuyla özel bir şey yaşanabilir miydi? Takipte kalın.

Ama Meg’in istediği buydu. Bunu biliyordum. Sevgili aramaktan bıkmıştı. Sürekli olarak çabalamaktan bıkmıştı. Kendisine onun özel olduğunu söyleyecek biri arıyordu. Sabah sarılabileceği biri. Arabada el ele tutuşabileceği biri.

Elim terlemeye başlamıştı ve çekmek istiyordum ama Steven’in elini tutmaya devam ettim.

“Rahatla, yavrum,” diye mırıldandı. “Çok güzel olacak.”

Gergin bir şekilde gülümsedim ama kafamı evet anlamında salladım çünkü onu tatmin etmek istiyordum.

Göğsüme doğru baktı. “Sevdiğin sutyeni giymişsin.”

Bu sefer gülümsemem geniş ve kendinden emindi. “Seni mutlu etmek istedim.”

“Şimdiden mutluyum, yavrum. Gel.” Yaklaşıp onu öp-

tüm ama ışık yeşile döndü ve arkamızdaki araba korna çaldı. Genç âşıklar gibi kıkırdayıp şehirden çıktık.

Eve geldiğimizde Steven doğrudan barbeküye gitti. Veranda kapısından çıkar çıkmaz buzdolabından iki bira aldım, biri filtreliydi, biri filtresiz. İkisinin de kapağını açtıktan sonra filtreli biraya dört hap atıp karıştırdım. Bira acı olduğundan farkı anlamayacaktı.

Tekrar içeri girdiğinde uzun, derin bir öpücük verdim, inleyene kadar dilini hafifçe emdim. “Al, canım. Sana bira çıkardım.”

“İnanılmazsın.”

Keyfi çok yerindeydi, hiç davranmadığı kadar iyi davranıyordu. “Bir dahaki sefere *ben* yemek yapayım,” dedim.

“Öyle mi? Ne yapacaksın?”

“Biftek stroganoff?”

“İy. Mantar.”

“Tamam o zaman... kızarmış tavuk.”

“Harika olur.”

Tavuk yapmak hakkında hiçbir şey bilmiyordum. “En sevdiğin yemekleri yapacağıma söz veriyorum. Sabırsızlanıyorum.”

Birasını benimkiyle tokuşturdu. “İç bakalım. Bu akşam gergin hissedersen olmaz, değil mi?”

Kıkırdayıp kafamı salladım, memnun bir gülümsemeyle bana bakarken biradan uzun bir yudum aldım. “Aferin sana.”

“Bana çok iyi göz kulak oluyorsun,” diye mırıldadım.

“Bunun değerini bilen bir kadın bulmak çok güzel.”

“Biliyorum. Çok hoşuma gidiyor. Benimle ilgileniyorsun.”

Tekrar öpmek için ona yaklaştım, beni tezgâha doğru itti ve birkaç saniye boyunca kasıklarını benimkine bastırdı.

“Tanrım, çok seksisin.”

Buzdolabına gitmek için beni bırakınca biramdan bir yudum daha aldım. “Peynir?” diye sordu. Peyniri ve köfteleri tezgâha koydu, sonra arkasına yaslanıp ilk birasını bitirdi. Son yudumunda tüm hapları yuttuğunu umuyordum.

İkimize de bir bira daha çıkardı ve ben ilkin bitirmemiş olduğum halde benimkini tezgâhtan bana doğru itti.

“Belki ben yemek yapardım, sen de baban ve Rhonda’yı çağırırsın.”

“Kulağa güzel geliyor ama babamın aynı evde kaldığımızı düşünmesini istemem.”

“Ah, evet. Pardon.”

“Hoş bir düşünce. Bir gün çok hoş bir eş olacaksın.”

“Yapma. Benimle dalga geçme.”

“Dalga geçmiyorum, canım. Yakında evlenmek istiyorum ve kadın gibi bir kadınla evlenmek istiyorum.”

“Bence kadın olmak güzel olurdu. Ve anne. Annem benimle hiç kalmazdı.”

“Evet, muhtemelen seni anaokuluna bırakıyordu değil mi?”

“İşe gitmesi gerekiyordu.”

“Evet. Ama sen benim gibi iyi, düzen sahibi bir erkeğe sahip olsaydın doğrusunu yapmak isterdin değil mi? Çocuklarımızı bakardın. Evime bakardın.”

Onun evi. Tabii ki. “Çok hoşuma giderdi,” diye fısıldadım.

Birasını bırakıp yüzümü elleri arasına aldı, sol yanağıma

dokunan parmakları soğuk ve ıslaktı. Hayallere dalmış görünmek için elimden geleni yaptım. “Bunu hak ediyorsun, Jane. Sadece doğru erkeğe ihtiyacın var.”

“O sen misin?” diye sordum sessizce.

“Bence olabilir. Sen doğru kadın mısın?”

İç çektim. “Umarım.”

“Ağırbaşlılık,” dedi ve beni nazıkçe öptü. “Çok tatlı.” Yine öptü. “Dindarca.”

Sertleşmiş penisini midemde hissederken böyle bir şey duymak tuhaftı ama herkesin seksi bulduğu şeyler farklıydı.

“Seni seviyorum,” diye mırıldandım dudaklarına doğru.

Beni tekrar öptükten sonra kırmızı et pişirmeye gitti.

İkinci biramı koltuğa götürüp ayaklarımı kaldırdım. Çakır keyif olursam ikimiz de daha çok zevk alırdık. O beni suiistimal ediyor gibi hissedirdi, ben de zevk alacak kadar sarhoş olabilirdim.

İlaçlar bir saat boyunca etkisini göstermeyecekti. Aşkımızı taçlandırmak için zamanımız vardı.

Hamburgerlerimizi on beş dakika içinde bitirdik ve Steven bana evi gezdirmeye başladı. Son durağın yatak odası olduğu çok belliydi. Judo eşyalarını görünce hayretle nida-lar attım ve bir ara antrenmanını izleyebilir miyim diye sordum. “Çok seksi olmalı,” diye mırladım, “başka bir adamla kavga ettiğini izlemek.”

“O zaman kesinlikle izleyebilirsin.”

Beni yatak odasına götürdü ve öperek yatağa doğru itmeye başladı. Elleri, elbisemin narin düğmelerine yöneldi ve geçen sefer kopardığı düğme yerine yeni bir düğme bulmak

zorunda kaldığımı hatırladım. “Sana bir bakayım, yavrum,” diye fısıldadı. Yatağın kenarına oturup iki düğme daha açtı.

Elbisemi omuzlarımdan çıkardım ama utanıyormuş gibi tutmaya devam ettim.

“Evet. Çıkar hadi.”

Elbiseyi yere bıraktım.

“İşte böyle. Vücuda bak.” Steven hâlâ giyinikti ve taklit ettiğim gibi utanıyor olsaydım şu anda kendimi zayıf hissederdim, bedenimi beğenecek mi diye ona sunuyordum. “Tanrım, külotu bak.” Elini sırtıma doladı külotumdan geçirdi ve kıcımı mıncıkladı. “Çok seksi,” diye fısıldadı.

“Beğendin mi?”

“Çok beğendim. Benim için mi aldın?”

Kafamı salladım.

“Erkeğin için şehvetli bir sır demek?”

“Evet.”

“Sutyenini çıkar.”

Arkama uzanıp sutyenin kopçasını açtım, sonra kumaşı ellerimle tutup ellerimi ayırmasını bekledim. Ayırdı. Göğüslerime iltifat etmedi; bir süreliğine mıncıkladı o kadar. Tam istediği gibi olmadığının farkındaydım ama hiç yoktan iyiydi, o yüzden kabul ediyordu.

Ön sevişme olmamasına hiç şaşırmaııştım. Yorganın altına girip seks yaptık. Çekingen bir sıcaklık yaratmaya çalıştım, utandığım halde onu tatmin etmek için hevesli gibi göründüm.

Gördüğüm en kötü seks partneri değildi ama alt sıralardaydı. Seks anlamında kabul edilebilirdi, sevişme anlamın-

da berbattı. Bana oral seks yapmak için gönülsüz bir teklifte bile bulunmadı.

Sonrasında ona sokulup dokunmaya doyamıyormuş gibi göğsündeki seyrek kılları okşadım. Bir dakika sonra horlamaya başladı.

İlaçlar nedeniyle mi uyudu yoksa erkeklerin seksten sonrakı uyuklaması mıydı emin olamadığım için birkaç kez adını fısıldadım. Cevap vermeye çalışıyor ama uyanamıyormuş gibi birkaç kez homurdandı. Dürttüm. Homurdanıp tekrar derin bir uykuya daldı.

Ona sadece antihistamin vermiştim ama alerji karşıtı ilaçlar alkolle karıştırıldığında şaşırtıcı derecede etkili bir sakinleştirici oluyordu. Kutuda bu konuda uyarılar vardı ama ne zaman huzursuz hissetsem bu karışımı kullanıyordum. Gerçi ben sadece iki tane alıyor ve hapları bira içine atmak yerine arkasından kokteyl içiyordum. Muhtemelen sekiz saat boyunca yorgun bir çocuk gibi uyuyup tazelenmiş halde uyanacaktı. Tabii kalp rahatsızlığı yoksa.

Kalktım ve çıplak halde evinde dolanıp salondan telefonunu aldım. Bu videonun keyfini daha sonra çıkaracak, odalarında bir kedi gibi özgür ve tembelce gezinmemi izleyecektim. Telefonla yatağa dönüp Steven'in uyuklayan parmağını kullanarak parmak izi kilidini açtım. Bu oda sıcaktı, yorganın altına girip yanımda uyurken hayatını keşfetmeye başladım.

Önce mesajlar.

Babasıyla birkaç haftalık konuşmalarına baktım ama hepsi çok erdemliydi. Burada kullanabileceğim bir şey yoktu, ba-

basının telefon numarası dışında. Numarayı kendi telefonuma aktardım.

Steven ile kendi konuşmalarına bakmanın anlamı yoktu, bu yüzden "Ted" yazan kişiye geçtim. Anlaşılan Ted küçük kardeşiydi. Adını duyduğumu hatırlamıyordum ama konuşmaların çoğu babaları hakkındaydı, Steven, Ted'e çocuklarını kiliseye yeterince sık getirmedeği için kızılıyordu. Ted, çocukları getirmek istiyordu ama arabayla neredeyse bir saatlik mesafedeydi ve doğumun üstünden on ay geçmiş olmasına rağmen Bethenny hâlâ sıkıntı yaşıyordu.

Steven, babasıyla birlikte dua etmenin Bethenny'e dayanma gücü vereceğini söylemişti. Ne kadar anlayışlıydı.

Bir de yatağa atmaya çalışıp başaramadığı Vanessa vardı. Görüştikleri zaman gönderdikleri mesajları silmişti, sadece Pazartesi günü atılan "Uyanık mısın?" mesajı vardı.

Bunun dışında mesajların çoğu doğrulama ya da hatırlatma mesajlarıydı. Arkasında iz bırakmıyordu.

E-postasına baktım ama yalnızca işle ilgili şeyler vardı. Önemli belgelerden birkaç tanesini kendi anonim e-posta adresime yönlendirdim ve gönderilenler dosyasındaki kanıt sildim. Belki de onu bir şeyle suçlayabilirdim.

Sonrasında Steven'in tüm rehberini kendime gönderdim. Menünün ikinci sayfasındaki Tinder uygulamasını buldum. İşte!

Profil fotoğrafında yüzü görünmüyordu. Ne de olsa papaz yardımcısıydı. Standard bir resim koymuştu, çıplak bir şekilde aynanın önünde duruyordu ve gülümsemesinin alt kısmı görünüyordu. Göğsünün birkaç fotoğrafı daha vardı,

daha bronz ve daha biçimli olduğu zamanlardan kalma fotoğraflardı. Peki o zaman.

Profil tuşuna bastım ve eşleştiğı birkaç kadını buldum ama birçoğunu listeler halinde düzenlemişti. En üstteki listenin adı *Güzel Memeler* idi. Ayrıca *Çıkılabilir, Orospu* ve *Vur Buna* vardı.

Vur Buna listesinde dört kadın vardı. Hepsi beyazdı ve saçları sarı ile kumral arasında değişiyordu. Hepsine konuşurken “yavrum” diyordu, tıpkı bana yaptığı gibi. Artık özel hissetmiyordum.

Hepsiyle en son Nisan ayında konuşmuştu. Tüm bu kadınlarla Meg’in ölümünden neredeyse hemen sonra yatmıştı, sanki suçluluğundan seksle kurtulmak ister gibiydi. Güzel. Umarım suçluluk ve pişmanlıktan yanıp tutuşuyordur.

Konuşmaların fotoğrafını çekip kendime gönderdim. Diğer listeler Steven’in tipik asılmaları ve kadınlardan gelmiş birkaç çıplak resimden ibaretti. Bu konuşmaları da kendime gönderdim. Bulunmasının ne zararı vardı?

Steven yanımda horlamaya başlamıştı.

Ona öfkeli bir bakış attıktan sonra Tinder uygulamasını kapatıp fotoğraf galerisini açtım. Pek fotoğraf yoktu. Steven dünyaya sanatçı gözüyle bakmıyordu. Üstsüz selfieler vardı, geçen yaz gittiğı Minnesota Twins maçından kareler vardı, babasıyla birlikte gittiğı bir Hristiyan konferansından fotoğraflar ve evinin temelindeki çatlağın resmi. Sertleşmiş penisinin de resmi vardı ve tabii ki olduğundan daha büyük görünmesi için açılı çekilmişti. Genel anlamda şaşırtıcı bir şey yoktu.

Sonra Meg ile çektiği bir selfie olduğunu gördüm, Meg'in bana gönderdiği fotoğrafa benziyordu ama farklı bir açıdan çekilmişti. Ayrıca Meg'in kısa şort ve küçük, kolsuz bir bluz giydiği, elini uzatıp güldüğü bir fotoğraf da vardı. Sonraki fotoğrafta ise Meg küçük bir teknedeydi, bir elinde light bira vardı, bir elinde ise olta.

Geri okuna bastığımda genel dosyanın altında başka bir dosya daha olduğunu gördüm. Bu dosyayı açtığımda öfke-den her şeyi kıpkırmızı görmeye başladım. Kırmızı Meg. Kırmızı çıplaklık. Kırmızı göğüs ve kalçalar. Steven'ı içine alırken arkadan çekilmiş kırmızı fotoğraflar.

Steven muhtemelen bu fotoğrafları çekmek için yalvarmış, pohpohlamış ve birçok söz vermişti, sonra da bu fotoğraflarla onu tehdit etmişti. Bu fotoğrafları çekmek istemişti, sonra da ona istediğini verdiği için Meg'e orospu demişti. Bu fotoğraflar, Steven'ın yaşamaya bile değmeyen biri olduğunun kanıtıydı.

Bir bıçak alıp her şeye nokta koymak için karşı konulmaz bir güdü hissettim. Çıplak, savunmasız ve baygındı, onu yapboza çevirebilirdim. Karşı koyacak kadar kendine geldiği zaman kan kaybediyor olurdu, boğazı ya da taşakları eksik olurdu, önemli bir organının yerinde kanlı, açık bir yara kalmış olurdu.

Ayağa kalkıp yorganı açtım, savunmasız ve çıplak vücuduna baktım. Hızla nefes alıp verdiğimi duyabiliyordum.

Sevgi buydu. Bu *benim* sevgimdi. Karanlık, acımasız ve açgözlü olabilirdi ama gerçektir. Hissediyordum. Meg'i seviyordum ve onun için öldürmeye razıydım. Onun için

bu adamı öldürmeliydim. Bu uzun dans, onunla oynadığım oyunlar... hepsinin sona ermesi gerekiyordu.

Kendime izin vermeden mutfakta olduğumu fark ettim, bıçakların içinden orta boy bir bıçak çektim. İnsanlar büyük şef bıçaklarından ya da kasap bıçaklarından korkuyorlar, bunların cinayet aleti olduğunu düşünüyorlardı ama bana hassas bir şey gerekiyordu. Kestiğim her parçayı hissetmek istiyordum.

Başında durup vücudunun boş yerlerini, kemik ya da kasların deriye dayanmadığı yerleri tarttım. İşte, boğazında vardı. Gözlerinin altında. Göğüs kemiğinin altı. Kasıkların hemen üstündeki bel girintileri. Ya da kasıkların kendisi, yumuşacıktı ve benim yarattığım tehlikeye karşı tamamen savunmasızdı. Kalçalarının iç kısmı...

Bıçağı bacağına dayadım. Kıpırdamadı.

Bıçağı yukarı kaldırıp kollarının üstünde gezdirdim. Testisleri gevşemiş, tatmin ve uykudan ağırlaşmıştı. Onları nazikçe tutup metal bir öpücük için kaldırırsam uyanır mıydı?

Gülümseyerek bıçağı doğrulttum, testisleri ve penisi üstüne doğru kaldırdım. Penisi, metali hissedince kıpırdadı. Biraz titredi o kadar. Sonra hafifçe sertleşti. Steven'in nefesi aynıydı ama çükü her türlü ilgiye açıktı, uykuda bile.

Dokun bana, diyordu. Bıçakla dokun bana.

Bıçağı tekrar üstünden geçirdim, aptal savunmasızlığına güldüm. Hepsi aptaldı. Aptal ve değersiz.

Uyku ilaçları çok güçlü değildi. Her an uyanabilirdi ama umurumda mıydı? Karşı çıktığı anda bıçağı dibine kadar batırırdım ve işi biterdi.

Ama tadını çıkarmayı tercih ederdim, bu yüzden bıçağı yükseltip daha yukarı götürdüm.

Midesi, kurbağa boğazı gibi yavaş bir ritimle yükselip alçalıyordu. Yukarı ve aşağı. Yukarı ve aşağı. Neredeyse vıraklamasını duyabiliyordum.

Bıçağı kaburgasının alt kısmındaki kıvrımlara doğru çevirdim. Aort damarı buradaydı, kemik ya da kas tarafından korunmuyordu. Damarını balon gibi patlatabilir, kanın etki-leyici bir basınçla dışarı fışkırmasını izleyebilirdim. Baştan aşağı kırmızıya boyanırdım ama zaten çıplaktım. Hızlı bir duşla tertemiz olurdum.

Bıçağı alçalttım ve sonraki nefesi derinin bıçağa batması-na neden oldu. Nefesini verdiğinde küçük bir kesik belirdi. Bir nefes daha, bir yara daha. Beş tane yara açtım. İlk yara parlak kırmızı olmuştu. Başparmağımı bastırıp derisine incecik bir kan tabakası bulaştırdım. Parmak boyası gibiydi.

Neresini almak istiyordum? Daha önce kimseyi bıçaklamamıştım, seçenekler çok fazlaydı. Bencil vücudunu Meg'e yamadığı için cinsel organını alabilirdim. İsteddiği, sakladığı ve kullandığı fotoğraflar için gözlerini alabilirdim. Meg'i döven aptal kelimeleri için dilini alabilirdim. Hain, ikiyüzlü, çirkin, tanrının cezası kalbini alabilirdim.

Hepsini alabilirdim.

Bıçağı tekrar penisi üstünden geçirdim. Ve tekrar. Derisine değen metal hoş bir hışırtı sesi çıkarıyordu, penisi hafifçe şişti.

Buradan başlayacaktım. Böylece uyandığında evreninin merkezini kaybettiğini açık açık görebilecekti.

Bıçağı ayarladım. Bıçağın ucunu penisini baştan sona ikiye yaracak şekilde doğrulttum.

Ama... yapmadım. Bıçağı saplamadım.

Bunu iliklerime kadar istiyordum ama kalp atışlarım yavaşlamıştı ve yapamayacağımı anlamıştım. Her yerde kanıt bırakmıştım. İş yerinde, telefonunda, evinde ve arabasında. DNA örneklerim vücudu ve yatağının her yerindeydi. Çöpteki boş bira şişelerinde ve buruşuk peçetelerdeydi.

Onu eşyalarını işaretleyen bir kedi gibi işaretlemiştim ve şimdi öldürürsem asla kurtulamazdım. Polislerden muhtemelen kaçabilirdim ama eski, konforlu hayatıma dönemezdim.

Kasabaya gelir gelmez öldürmem gerekirdi ama hayatına girip onunla oynamanın, onu aptala çevirmenin eğlencesi dikkatimi dağıtmıştı.

En zayıf noktam kibrimdi. Bunu biliyordum. Bu yüzden mesafeli durmak yerine kendimi onun dünyasına sokmuştum. Çünkü tuzacağıma düştüğünü *hissetmesini* istiyordum.

Bu yüzden tamamen sahte bir isim yerine gerçek ilk ismimi kullanmıştım. Bunu *benim* yaptığımı bilmesini istiyordum. Parçaları yerine koyamasa bile *benim* yaptığımı görmeliydi. *Ben Jane*, eski Tarzan filmlerinde olduğu kadar ilkel olsa da.

Güzel zamanlardı ama bedelini ödüyordum. İstedigimi yapamıyordum.

Lanet olsun. Yaptıklarımın bir sonucu olmasından nefret ediyordum.

Ama kendimi telkin ettim: bu anlık bir fedakârlıktı. Baş-

ka bir yol bulacaktım. Ölmeyi hak ediyordu. Bunu anlamıştım. Kendi hayatımı riske atmadan onun değersiz canını almanın bir yolunu bulacaktım. Bulacaktım. Yüksek sesle fısıldadım: “Başka bir yolunu bulacağım, Meg.”

Ama Meg’in evrende beni duyabilecek bir parçası kaldığına inanmıyordum, ayrıca üzücü gerçek şuydu; duysa da Steven’in canını yakmamı istemezdi. Ama bu bana engel olmayacaktı. Bu olay Meg’in isteklerini yerine getirmekle ilgili değildi. Bu konuda söz sahibi olmak istese intihar etmezdi.

Ona bir dakika daha baktım, kalbimin onu hâlâ öldürebileceğime inanmasına izin verdim. Sonra bıçağı yerine koyup ışıkları kapattım. Fotoğraflara tekrar bakmak istemiyordum çünkü öfkelenme riskini alamazdım. Ama onun da bu fotoğraflara tekrar bakmasına izin veremezdim. Steven, Meg’i öldürmüştü ve bu fotoğraflara mastürbasyon yapmaktan zevk aldığı halde onları cinayet aleti olarak kullanmıştı.

Tüm dosyayı sildim. Sonra Steven’in yanına yattım. Benim yaptığımı asla bilemeyecekti. Şüphelense bile kışkırdığımı düşünecekti.

Yatağa yerleşmeye çalıştım fakat intikama bu kadar yaklaşmanın beni azdırdığını fark ettim. Bu yüzden mastürbasyon yaptım, canını yakma fikrinden, kameradan, cinayet işlememe ramak kaldığını göreceğim videodan zevk alıyordum.

İşim bittikten sonra ikimizin de üstünü örttüm ve hızla uykuya daldım.

35. BÖLÜM

Sabah ondan önce kalkmışım çünkü içkimle ilaç almamıştım. Duş aldım, giyindim ve ocağa yumurta ile pastırma koyduktan sonra yatak odasına döndüm.

“Günaydın, uykucu!”

Yavaş yavaş gözlerini açtı. “Ah. Hey.”

“Uyanmayacaksın sandım. İyi uyudun mu?”

“Galiba evet.” Tüm gücüyle esnedi.

“Kahvaltı hazırlıyorum. İki dakikaya hazır olur.”

Yemek yapma konusunda iyi değildim ama en azından kahvaltıyı hazırlayabilirdim; gerçi erkeklere pek kahvaltı hazırlandığım söylenemezdi. Erkekler evimde kalsalar bile onları değerli hissettirme girişiminde bulunmuyordum.

Steven, eşofmanıyla masaya oturdu ve elleri karışmış saçlarına gitti. Ben tabakları ve yemek takımlarını bulurken bekledi. Kahve makinesinin zamanlayıcısı devreye girdi ve makine kahve yapmaya başladı, ben de sevgilime tabağını servis ettim. İki yumurta, üç pastırma ve tatlılık olsun diye küçük bir öpücük.

“Teşekkürler yavrum.”

“Bir şey değil.” Bu sabah pasif, bihaber sevgili rolü yapmak kolaydı çünkü uyandığımda aklımda bir plan vardı. Bence iyi bir plandı.

“Tanrım, çok iyi uyumuşum,” dedi. “Beni yormuşsun.”

Kıkırdadım ve kendime bir yumurta ile iki pastırma koydum, tıpkı alçakgönüllü bir kadın gibi. “Halinden memnun görünüyordun.”

Tekrar esnedi ve çıplak karnını kaşıdı. Tırnaklarının derisini çizdiğini duydum, sonra yüzünü ekşitti. “Ah.”

“Ne oldu?”

“Bir şey ısırılmış.” Eğilmiş, bedeninde açtığım küçük kesiklere bakmaya çalışıyordu.

Yaklaşıp eğildim. “Bir bakayım.” Küçük yaraları gösterişli bir şekilde inceledim. “Emin olamadım. Galiba bir şey ısırılmış, sen de uyurken kaşımışsın.”

Omuzlarını silkip avcunu yaraları üstünde gezdirdi.

“Belki de şey seni biraz zorlamıştır... anladın işte.”

Sırıttı. “Süper seks mi?”

Süper seks için standardı neydi emin değildim ama düşük olduğu barizdi. Yine de kıkırdayıp sandalyeme oturdum ve kahvaltı ettim. Kahve makinesi durduktan sonra ikimize de birer kupa kahve koydum. Onunla ilgilenmekten mutlu olduğumu göstermek için biraz şarkı mırıldandım.

Kupasını verdikten sonra uzaklaşmadan Steven beni belimden tutup kucağına çekti. “Evet,” diye mırıldandı kulağıma, “görüyorum ki rahatlamışsın.”

Boynumu öptü ve neşeyle kıkırdadım. “Belki.”

“Hoşuna gitti mi yavrum?”

“Evet. Eski sevgilimden çok daha iyiydi.”

“Tabii ki öyleydi.”

Yapmamam gerektiğini biliyordum. Gerçekten yapmamam gerekiyordu ama dün gece onu parçalayamadığım için biraz eğlenerek telafi etmem gerekiyordu. “Onunla yaptığım... yani, o kadar büyüktü ki bazen canım yanıyordu. Hiç hoşuma gitmiyordu.”

Steven geri çekilerek bana sert bir bakış attı ve öfkesi neredeyse kahkaha atmama neden olacaktı.

“Seninle çok hoştu.” Hayallere dalmış gibi iç geçirerek onu rahatlamaya çalıştım ama işe yaramamıştı. Beni kucağından itti ve dudaklarını kıvrarak somurttu.

“Ne kadar orospuca bir laf.”

“Ne? Neden?”

“Bana başka bir adamın sikinden bahsediyorsun? *Dalga* mı geçiyorsun?”

“Ama seninkini daha çok sevdiğimi söyledim! İltifattı!”

“Farkı anlamaman gerekir! Ama unuttum. İçine yarım düzine erkek aldın. Orospuluk araştırması yapıyorsun.”

“Steven!” çenemi titrettim. “Kötü şeyler söyleme! Hoşuma gitti, her zaman gitmiyor o yüzden...”

“Ben mi kötü şeyler söylüyorum? Daha dün gece seks yaptık ve başka bir erkekten bahsediyorsun. Sence bunu bilmek istiyor muyum?”

“Hayır. Ben...”

“Benim eski sevgililerimi anlatmamı ister misin? Çünkü eski sevgilimin harika göğüsleri vardı. Seninkilerden çok daha büyüktü. Ve evet, senden zayıftı da. Çok seksiydi.”

“Özür dilerim,” dedim hızla. “Özür dilerim, tamam mı? Öyle dememeliydim.”

“Neyse ne.” Tabagını itip duş almak için yatak odasına gitti.

Masaya yaslandım, o kadar gülüyordum ki ayakta duracak halim kalmamıştı. Umarım eski sevgilimin penisini günlerce düşünürdü. Haftalarca.

Kahvaltımı bitirdim ve pastırmasını çaldıktan sonra yumurtasından kalanları çöpe döktüm. Daha sonra kızacak bir bahanesi daha olsun diye bulaşıkları lavaboya koydum.

İşten önce giysilerimi değiştirip makyaj yapabileyim diye beni eve bırakacaktı ama duşa kalmaya devam etti, beni geciktirmeyi amaçladığını düşündüm. Neyse. Otuz günlük performans değerlendirmem konusunda pek endişeli değildim. Hatta bugün işe gitmek çok zor olacaktı çünkü yapmak istediğim tek şey dün geceki videomu tekrar tekrar izlemektir.

Ama yapmamalıydım. Her izleyişimde farklı bir son olmasını dileyecektim. Kan revan görmek, intikamın neşesini tatmak isteyecektim ama hayal kırıklığına uğrayacaktım.

Steven sonunda geldiğinde, dolapta bulduğum matarayı ona uzattım. “Kahveni içmedin.”

“Teşekkürler.” Organının büyüklüğü hakkında hâlâ incinmiş görünüyordu ama kahveyi aldı ve yola çıktık.

Yoldayken mahallenin çıkışında küçük bir göl gördüm ve planımın ilk adımını hayata geçirmek için çok iyi bir fırsat olduğunu fark ettim. “Hava balık tutmak için çok mu soğuk?” diye sordum.

“Balık tutmanın soğukla alakası yok. Göl buz tutmuşsa delik açarsın.”

“Bir ara gitmeyi çok istiyorum. Baban balığa çıkabileceğimizi söylemişti.”

“Evet. Yapabiliriz.”

Bir anlığına ona baktım, sonra uzanıp omzuna dokundum. “Steven? Babana söylememeye söz veririm bu hafta sonu beni kulübeye götürür müsün?”

Gözleri şaşkınlıkla açıldı. “Gitmeyi o kadar istiyor musun?”

“Seninle olmak istiyorum. Ayrıca bence romantik olur. Kimsenin bilmesine gerek yok.”

“Seni götürürsem avcılık için partnerim olmaz.”

“Ben seninle avlanabilirim. Ses falan çıkarmam, söz veriyorum.”

“Kötü bir fikir gibi. Tüm gün ormanda oluruz. Nereye işeyeceksin?”

Gözlerimi yuvarladım. “Çalılara. O kadar zor değil.”

“Bilmiyorum.”

“Lütfeen? İstemiyorsan ava çıkarken gelmem. Kulübede seni beklerim.” Ellerimle kol kaslarını okşayıp boynunu öptüm. “Seni seviyorum ve sevdiğin her şeyi sevmek istiyorum. Beni götürdüğüne pişman olmazsın, söz.”

Bunun üstüne kıkırdadı. “Öyle mi?”

“Evet. Çok memnun olacaksın. İzci sözü.” Hareketi yaptığımda gözleri göğüslerime gitti.

“Yani, buna nasıl hayır diyebilirim ki?”

“Heey!” Yanağını birkaç kez öptüm. “Geliyor muyum?”

“Cumartesi sabahı erkenden hazır olabilir misin?”

“Evet.”

“Eşyalarını da bavula koymuş olman lazım.”

“Tamam. Hazır olacağım. Söz.”

“Seksi iç çamaşırı da al.”

“Çok kötüsün.”

Daha iyi hissediyordum. Planımı yapmıştım ve oldukça basitti. Ormanda kulübeye gidecektik. Onu ormanda öldürecektim. Sonra da saklayacaktım.

Nasıl yapacağım konusunda birkaç seçeneğim bile vardı. Beni kulübede bırakıp avlanmaya çıkmış ve yanlışlıkla kendini vurmuş süsü verebilirdim. Bana atış yapmayı öğretirken yanlışlıkla silahı ateşleyip onu vurmuşum süsü verebilirdim. Bıçakla öldürüp cesedini ormana gömebilir, sonra şehre dönüp kulübeye hiç gitmemiş gibi davranabilirdim.

Gereğinden fazla seçenek var bile denebilirdi. Olasılıklar çok fazlaydı.

Her şeyi anlamıştım. Kendimi fazla tehlikeye sokmadan dünyasını başına yıkmak istemiştım. Ama ölmesi gerekiyordu. Kibirli hayatına devam etmesine izin veremezdim. Meg bundan fazlasını hak ediyordu.

Kararımı vermiştim. Böylece önceki gecenin videosunu izlerken pişmanlık duymayacaktım.

Ama iş çıkışına kadar bekleyecektim. Muhtemelen.

36. BÖLÜM

Luke'un kardeşi spontane bir yemek partisi veriyordu, Luke da benim gelmemi istedi. Zamanım yoktu. İkinci el dükkânlarında avcılık malzemesi aramam gerekiyordu. Sıfır alacak param vardı fakat bu kadar aptal bir şey için çok para harcamayı kabullenemiyordum. Ayrıca, satın alım yaparak arkamda iz bırakmamalıyım. Salvation Army'e* gidip nakit ödemek daha iyiydi.

Partiye gitmemin anlamı da yoktu. Luke ile eğlencem bitmişti. Bu hafta sonundan sonra birkaç hafta boyunca endişeli ya da kederli kız arkadaş rolü yapacak, sonra da yoluma gidecektim. Bir ay içinde Malezya'ya dönmüş olmam gerekiyordu.

Luke'u seviyordum. Hem de çok. Yatakta harikaydı ve onunla olduğumda çoğunlukla normal hissediyordum. Onu bırakmaya hazır değildim ama bırakmak zorundaydım.

Bu partiye gitmemem için birçok sebebim olduğu halde yine de evet demiştim. Dürtülerime karşı çıkmakta kötü olduğumu söylemiş miydim?

* Uluslararası bir yardım kuruluşu. (ç.n.)

Ofisin koridorunda Steven'a bu akşam görüşemeyeceğimizi çünkü mont ve bot almam gerektiğini fısıldadım. Kadınlar ve alışveriş hakkında bir espri yaptı. 5:30'da ofisten çıkıp doğrudan dükkâna gittim.

Seçenekler harika değildi ama neredeyse ayağıma uyan bir çift bot ve büyük olsa da Kasım ayı için oldukça sıcak bir mont bulmayı başarmıştım. Yeterince iyiydi.

Dar kot pantolon ve neredeyse tamamen gri bir tişört giydim, saçımı topuz yaptım ve kıpkırmızı rujum ve elmas küpelerimle taçlandırımdım. Luke'a 7:30'da orada olacağımı söylemiştim, telefonda taksii çağırıp aşağı indim.

Partiye vardığımda Luke'un en azından yarım saattir orada olduğunu biliyordum ama arabadan iner inmez eve tek başıma yürümeyeyim diye verandada belirdi. Gerçekten iyi biriydi. Aslında mantıklıydı. Bu yüzden benim ne kadar kötü biri olduğumu görebiliyordu.

Ona bir hediye daha bulacak zamanım olmamıştı, bu yüzden kardeşine getirdiğim şampanyadan fazlasını getirmiş olmayı diledim. Hediye vermediğim halde beni gördüğüne mutlu olmuş gibiydi.

"Demek geldin," dedi ve kapıyı açmadan önce beni hızlı, seksi bir şekilde öptü.

"Beni düşündüğün için teşekkür ederim."

"Ha. Dürüst olmak gerekirse seni gereğinden fazla düşünüyorum."

Bana gösterdiği özen üstüne gülümsedim ve ödül olarak bir öpücük daha verdim.

"Çok güzel görünüyorsun," dedi.

“Dudağında ruj kaldı.”

Gülüp ağzını koyu mavi gömleğinin koluna sürdü.
“Değdi.”

Belki de gittiğimde beni özleyecekti. Steril bir apartman-
da yalnız başıma otururken hayal etmesi güzel olurdu. Meg
gittiğinden beri hayatımda beni düşünen, nasıl olduğumu
merak eden kimse yoktu.

Çünkü iyiydim. Her zaman iyiydim. Heyecanlı, endişe-
li, mutlu ya da hayal kırıklığına uğramış değildim. Sadece
iyiydim. Hayatımda hiç bu kadar keder yaşamamıştım ve
bir gün geçecekti, tekrar iyi olacaktım ve kimse endişelen-
meyecekti. Ama belki Luke bir yerlerde beni özleyecekti ve
birkaç saniyeliğine gerçek biri olacaktım.

İçeri girerken gerçek bir kız gibi Luke’un elini tutacaktım.

Luke’un kardeşi ona benziyordu, birkaç santimetre daha
kısaydı ve biraz daha iriydi o kadar. İsmi Johnny idi, koca-
sının ismi ise Isaiah idi. Aynı adamın iki farklı versiyonuna
benziyorlardı, biri beyazdı, biri ise siyahi. İkisinin de kısa
saçları yanlardan kazınmıştı ve ikisi de kemik gözlük takı-
yordu. Düşün fotoğrafları tatlı olmalıydı.

Herkesle tanıştım ve çekici ifademi takındım. Kararsız-
lığa alışkın değildim fakat yemek servis edildiği sırada Joh-
nny ile Isaiah’ın benim hakkımda ne düşündüklerini merak
ettim.

Eşcinsel erkeklerin benim normal olmadığımı anlama ih-
timali çok daha yüksekti. Bazen flört ederek onları yumuşat-
maya çalışırken o maskenin uygun olmadığını fark ediyor-
dum. Maskeyi yüzümde tutan ipleri görebiliyorlardı.

Yine de herkes pohpohlanmayı severdi, bu yüzden evlerine, kokteyllerine ve köpeklerine iltifat ettim.

Sonra da bunların önemi olmadığını hatırladım. Bu, Luke ile son görüşmemdi. Rahatlayıp gözlemde bulunmanın tadını çıkarmaya başladım. Yemek partileri kitap gibiydi: insanlar hikâye anlatıyordu ve dinleyiciler anlatılanları zihinlerinde canlandırıyordu, ben de partinin edebiyatından ve performansından zevk almaya baktım.

Masanın diğer tarafında yaşlı bir eşcinsel çift vardı ve çok uzun süredir evli olan iki insanın karikatürü gibiydiler. Birbirlerinin cümlelerini tamamlıyor ve yemeklerini paylaşıyorlardı. Bir tanesi karbonhidrat yemiyordu, diğeri de ıspanak seviyordu, bu yüzden yemeklerini değiştiriyor, birbirlerinin yemek seçimleri hakkında konuşuyorlardı.

Yanımdaki heteroseksüel çift ise diğer herkesle samimi olmalarına rağmen benimle hiç konuşmadılar. Neden birlikteydiler onu bile anlayamamıştım. Kolları kazara bile birbirine değmiyordu. Ama birbirlerine komik hikâyeler ve yerli tiyatrodaki çalışmaları hakkında olaylar anlatıyorlardı ve ikisini de beni eğlendirdikleri için sevmiştim. Neredeyse Noel yemeği gibiydi, karanlık tarafıma dönmeden önce küçük bir tatil gibiydi.

“Bu akşam sessizsin,” diye fısıldadı Luke tatlıdan önce.

“Tadını çıkarıyorum. Kardeşini sevdim.”

“Teşekkürler. Çok iyidir. Senin kardeşin yok mu?”

“Var. Ve hiç iyi biri değil.”

Luke güldü ve konuyu orada bıraktı, bundan memnun olmuşum. Kardeşim bana hiçbir zaman kardeşlik yapmamıştı.

Boktan, zorba arkadaşları olan bir zorbaydı. Ebeveynlerimiz ortadan kaybolduğunda benimle ilgilenmemişti; beni telkin bile etmemişti. Bunun yerine “Belki senin gibi çirkin bir ucubeye bakmaktan bıkmışlardır,” gibi şeyler söylemiş, sonra da yokluklarından faydalanarak sabahlara kadar dışarıda kalıp terk edilmiş evlere saldırmıştı.

Kardeşim böyle biriydi. Ama Luke ile Johnny yakın gibi görünüyordu. Ailelerinin yaşadığı olay iki kardeşin bağını güçlendirmiş olmalıydı. Luke, kardeşiyle gurur duyuyormuş gibi gülümsedi. Hoş bir şeydi.

Keşke bu son gecemiz olmasaydı. Ama Meg, intikamının alınmasını hak ediyordu ve intikamını almak için fedakârlıklarda bulunmalıydım.

Tatlı servis edildiği sırada —rom soslu elmalı ekmek: nefis— Johnny ayağa kalkıp kadehine vurdu. Luke’a baktım ama Luke abartılı bir şekilde omuzlarını silkti.

“Tamam, bunun son dakika düzenlenmiş bir yemek partisi olmadığını itiraf ediyorum. Bir haber vermek için sizleri davet ettik.” Johnny, Isaiah’ı da kaldırmak için elinden tuttu ve ikisinin de eli diğerinin beline gitti, normal duruşları buymuş gibi. “Bir yıl önce, düğünden hemen sonra bir bebek evlat edinmek için süreci başlatmıştık...”

Luke’un hızla aldığı nefes, şaşkınlıkla mırıldanan diğer insanların sesini bastırdı.

“Uzun bir yolculuk oldu ama... bizi çok seven bir anne bulduk, biz de onu çok seviyoruz ve... bebeğimiz Şubat ayında doğacak.”

Luke’un tepkisini görmek için ona döndüm. “Hasiktir,”

diye fısıldadı. Rengi soldu ve gözleri kocaman oldu. Mutlu olduğundan emin değildim. Ama sonra gülümsedi ve ışık saçmaya başladı. Gözlerinde yaşlar parlıyordu. “Tanrım,” dedi. “İnanılmaz.”

Ayağa fırladı ve masanın etrafında dolaşıp iki erkeğe de kocaman sarıldı. “Amca olacağım!”

Herkes güldü ve Luke’u tebrik ettikten sonra çifte sarıldı. Johnny açık açık ağlıyordu. Odadaki mutluluğu ben bile görebiliyordum.

Meg’i kaybettiğimde bu tür bir geleceği kaybetmişim. Bu sevgi bana ait olmasa bile içime çekmeye çalıştım. Cildimi ısıttı ve biraz daha derine de indi, bir anlığına içimde sıcaklık tıttı.

Luke yanıma döndüğümde ona sarıldım ve akciğerlerimdeki nefesi boşaltacak kadar güçlü sıkıldığında ben de onu sıktım.

“Amca olacağım! Gerçekten!”

“Harika. Bilmiyor muydun?”

“Hayır. Sır saklamakta başarılı herhalde. Yani... vay be. Acaba beyzbol takımı koçu olabilir miyim? Güzel olurdu, değil mi? Kız da olsa erkek de olsa beyzbolu sever değil mi?”

Hayretine gülmeye başladım. “Hiçbir fikrim yok.”

“Evet, kesin sever. Belki de daha büyük bir ev almalıyım, böylece çocuk istediği zaman gelip kalabilir.”

“Bence bir oda daha gerekene kadar birkaç yıl geçer. Çocukları bu kadar sevdiğini bilmiyordum.”

“Değilim! Yani, çocuk sahibi olmayı hiç düşünmedim ve onlar da eşcinsel olduğu için çocuk sahibi olacakları aklıma

gelmedi ama... Tanrım, Johnny harika bir baba olur, Isaiah da büyük bir ailede büyüdü yani... evet. Çocukları için harika bir dünya yaratacaklar.”

“Çok hoş bir söz.”

Tekrar oturduk, Luke farkında olmadan elimden tutuyor, milyonlarca sahneyi aynı anda izliyormuş gibi tatlısına bakıyordu.

“Çocuk istemiyor musun?” diye sordum.

Kafasını salladı ve dalgın halinden kurtuldu. Gözlerini kaldırıp bana baktı. “Yani, birlikte olduğum kadın gerçekten çocuk isterse ciddi anlamda düşünürüm.”

O kadar bariz konuşuyordu ki tekrar güldüm. Çocuk istemediğimi anlatmama gerek yoktu. Ortadan kaybolduğumda mesajı alırdı.

Belki de dünyada beni düşünen tek kişi olmayacaktı. Luke’un yeni yeğeninin evreni fazlasıyla dolduracağından emindim.

Isaiah ve Johnny oturdular ve herkes tatlılarını yemeye başladıktan sonra annenin bebeğin cinsiyetini bildiğini ama sürpriz olmasını istediklerini söyledi. “Anne harika bir kadın,” dedi Isaiah. “Ailesinde üniversiteye giden ilk kişi. Ceza kanunu okumak istiyor, belki de hukuka girer.”

Partideki herkes heyecanla titriyordu. Herkes bebekleri seviyordu. Ben bekleme ya da doğum deneyimini yaşayamayacaktım ama Luke yaşayacağı için mutluydum. Gerçek bir aile. Noel’de gidecek bir yeri olacaktı.

Onun için iyi bir şeydi. Benim için de iyi olurdu. Ama o, bu konuda daha iyi olacaktı. Ailesiyle daha çok ilgilenecekti,

deneyimi daha çok sevecekti. Kendi duyguları olmadığı için başka insanların duygularından beslenmeyecekti.

Tatlıdan bir lokma aldım, çok güzeldi. Bu zevk ile yetinmek zorundaydım.

37. BÖLÜM

Sabahın altısında Steven'ı arayıp doğaya geri dönmeye hazırlanmak için telefonumu kapattığımı söyledim. Güldü ve saat yedide beni alacağını, yolun üç saat süreceğini söyledi.

Tabii ki doğaya dönmek umurumda değildi ama mesajlar ve cep telefonu sinyallerinden elektronik bir iz bırakmak istemiyordum. İhtiyacım olan son şey Steven'ın bana attığı mesajlardan birinin soruşturmada gerçeği ortaya çıkarmak için kullanılmasıydı.

Telefonu açık bırakıp çekmeceye sakladım çünkü kasabadan hiç çıkmadığıma dair bir kanıt gerekiyordu. Sonra, kullan at telefonun aynısından bir tane daha çıkardım. Ormana telefonsuz asla gitmeyecektim. Çok ikna edici bir 911 araması yapmam gerekebilirdi.

Bunları incelemiştim. İnsanlar suçlarını gizlemeye çalıştığında, gerçek acil durumlarda söylediklerinden farklı şeyler söylüyorlardı. Hepsini incelemiştim. Tüm endişem ve korkum Steven'a odaklanmış olacaktı. Bahane yaratmayacak, olmuş olabilecekler hakkında teori üretmeyecektim. Kafam karışık ve işbirliğine açık olacak, Steven için kor-

kuyor olacaktım. Operatör bana ne söylüyorsa onu yapacak ama yardımcı olmam için daha fazla bilgi versin diye yalvaracaktım.

Yine de bundan tamamen kaçınmayı umuyordum. En iyisi durumu olabildiğince basit tutmaktı.

Yeni aldığım bot ve ceketı bavula koydum, yanına bir şapka ve bir çift eldiven de ekledim. İki farklı giysi, kalın pijama ve Steven'in dikkatini dağıtmam ya da uyutmak için sevişmem gerekirse diye transparan bir gecelik aldım. Sonra da çantama birkaç bir şey daha ekledim: lateks eldivenler, çakım, bant, plastik kelepçe, küçük bir fener ve avcılık malzemeleriyle birlikte aldığım katlanabilir bir kürek. Silahı Steven getirecekti ki bu çok düşünceli bir davranıştı.

Çiçekli elbise kostümüm artık işe yaramazdı, bu yüzden üzerime dar kot pantolon ve bir kazak, altına ise bilek boyunda bot giydim, böylece pratik olmadığım gerekçesiyle benimle alay edebilecekti.

Kedime iki gün yetecek kadar büyüklükte bir su kabı ve kuru mama çıkardım. Onunla oynamak için eğildiğim sırada daha büyük bir problem olduğunu fark ettim: polisten kaçmak zorunda kalırsam kedim burada tek başına kalacaktı. Endişeli ya da suçlu hissedermiydim emin değildim ama bunu düşünmek hoşuma gitmezdi. Siktir.

Kısa bir süre boyunca onu çantama sokup yanımda götürebilirim diye düşündün. Kasabadan çıkana kadar, bir saat civarı sessiz kalabilirdi ama Steven'in kedilere duyduğu nefret o kadar güçlüydü ki öfkeden bizi yolun kenarında bırakabilirdi. Onu kulübeye götürüp silahla vurmaya bile ka-

rar verebilirdi. Tabii ki onu hemen öldürürdüm ama kedim geri gelmiş olmazdı.

Ne yapacaktım?

Gözlerimi kapatıp seçeneklerimi düşündüm. Durum kötüye giderse ve ortadan kaybolmam gerekirse iyi bir nedeni olurdu. Şüpheli konumunda olacaktım ve polisler nasıl olsa daireme gelecekti. Yani en kötü durumda burada bir hafta kalmış olacaktı. Acele edip polisler beni aramadan bile kaybolsam Luke beni aramak için evime gelirdi. Kedinin miyavladığını duyardı.

Kararımı verdikten sonra kalktım ve kediye daha ikinci, daha büyük bir kap kuru mama çıkardım ve kek kalıbına su doldurdum. Böylece evde bulunana kadar idare edebilirdi. Bu kadar bencil olmasam kaçabilsin diye pencerelerden birini açardım ama onu kaybetme riskini almak istemiyordum. O benimdi, ayrıca saklandığım ve endişeli sevgili rolünü oynadığım sırada beni eğlendirecek bir şeye ihtiyacım olacaktı.

Koltuğa döndüğümde kedimin en sevdiği tüylü oyuncuğa baktığını gördüm, benim çubuğu alıp tüyleri hareket ettirmemi bekliyordu. Bana boğuk bir şekilde miyavlayarak sabırsızlığını belli etti ve bana doğru döndüğünde gözleri gümüş renginde parladı. Döndüğümde koltuk tek parça olacak mı diye merak ettim. Onun yerinde olsam yok edeceğim ilk şey olurdu.

Onunla on beş dakika boyunca oynadım, kıvrılan, uzanan bedeninin acımasız çevikliğine hayret ettim. Keşke ben de böyle hareket edebilseydim. Keşke parmaklarımdaki küçük,

pembe patilerin üstünden aniden kıvrımlı pençeler çıkara-bilseydim. Çok büyük bir lütuftu.

Sonunda benden sıkıldı ve kahvaltı edip yıkanmak için uzaklaştı.

“Görüşürüz, kedi,” dedim beni terk ettiği sırada.

Hâlâ on beş dakikam vardı. Fazladan ilham olsun diye mektubu okudum. İşe yaradı.

38. BÖLÜM

Jane, benim. Çok ama çok özür dilerim.

Seni çok seviyorum. Sen ve annem bırakmak istemediğim tek insanlarsınız ama artık gücün kalmadı.

Steven benim ruh ikizim ve tüm problemlerimize rağmen onsuz ne yaparım bilmiyorum. Bir hayat kuracaktık, evimiz, ailemiz olacaktı. Artık hiçbir şeyim yok.

Belki de hak ettiğim budur. Steven, bir hiç olduğum için hiçbir şeyim olmadığını söylüyor. Haklıymış gibi hissediyorum. Tüm hayatımı düşerek geçirdim, artık ayağa kalkıp tekrar deneyecek gücüm bile yok. Sevecek biri olmadan yapmaya korkuyorum.

Lütfen kızma bana, Jane. Çok yorgunum. Bütün hafta boyunca ağladım. Artık ağlamak istemiyorum. Bunu anlamayacağını biliyorum. Sen hep benden güçlü oldun. Hiç sahip olmadığım ve hep ihtiyacım olan ablam oldun.

Lütfen benim için güçlü ol.

Beni hayatına aldığın için teşekkür ederim. Birçok konuda seni dinlemeliydim.

Seni çok seviyorum, Jane. Hep seveceğim. Lütfen affet beni.

Ebediyen dostun,

Meg

39. BÖLÜM

“İçeri gelip süslü botlarını göstermek istemez misin?” diye sordu Steven aşağılayıcı bir gülümsemeyle.

Dükkâna başka bir araba yaklaşır diye koltuğuma gömüldüm. “Geldiğimi kimsenin bilmemesi lazım. Kimseye söylemedin, değil mi?”

“Hayır.”

“Ya dükkân sahibi arkadaşını tanıyorsa ve kulübesine kadın getirdiğini söylerse? Babana söyleyebilir.”

“Güzel nokta. Ben yiyecek bir şeyler alıp hemen dönerim.”

“Biraz dondurma da al!” diye seslendim kapıyı kapattığı sırada.

Bana hayal kırıklığıyla bakıp kafasını salladı. Herhalde dondurma sadece sıfır beden kızlar içindi. Ben hak etmiyordum. Cipun arka tarafı çoktan atıştırılmalık ve birayla doluydu ama Steven akşam yemeği için pastırma, yumurta ve sosisli almak istiyordu. Hepsini ateşte pişirecektik. Pişmiş sosiscik dediğimde siniri bozulmuştu, bu yüzden en az üç kez daha söylemiştim.

“Pişmiş sosiscik,” dedim tekrar ve kıkırdadım.

Üç saatlik yola rağmen onu tam olarak nasıl öldüreceğime karar vermemiştim. Beni tehlikeye sokmayacak müthiş bir yol yoktu, beynim kendimi feda etme fikri karşısında isyan ediyordu. Bir plan seçemiyordu.

Belki de gizliden gizliye ahlak sahibiydim! Hayır, doğru olduğunu düşünmüyordum. Steven’ın ölmesini istiyordum.

En az şüphe yaratacak durum onu ormana gömüp kulübeye hiç gitmemiş gibi yapmaktı. En korumalı yöntem buydu. Steven avlanırken trajik bir şekilde ortadan kaybolacaktı ve polisler beni neredeyse sorgulamayacaktı. Tüm olay Steven’ın ailesine numara yapmak olacaktı ki onları kandırmak zor olmazdı.

Ama bu planın büyük birkaç sorunu vardı. Öncelikle evde kanıt bırakmamanın bir yolunu bulmam gerekiyordu. İkinci olarak, kimsenin beni görmediğini ve görmeyeceğini garanti altına almam mümkün değildi. Polisler burada olduğumu anarlarsa boku yerdim.

Yine de en sevdiğim seçenek buydu çünkü ben büyük oranda olayın dışında kalıyordum.

İyi alternatiflerden biri de Steven’ı öldürüp ormana gömmek, ertesi gece Steven dönmeyince de polisi aramaktı. Avcılar ve doğa yürüyüşçüleri sürekli kayboluyordu ayrıca Pazar günü kar yağacağı söyleniyordu. Binlerce hektarlık ormanda cesedini asla bulamazlardı.

Bu planda çok fazla oyunculuk yapmam gerekiyordu ve izleyicilerim deneyimli profesyoneller olacaktı. Zor olabilirdi ama bence altından kalkardım. Tüm hayatımı oyunculuk yaparak geçirmiştim.

Yarattığım kimlik hızlı bir kimlik kontrolünden geçerdi. Kendi halinde, kanunla başı derde girmemiş bir kız gibi görünecektim.

Daha derine ineceklerini sanmıyordum. İlk hafta boyunca kayıp olduğu düşünülecek, ormanda yolunu kaybettiği varsayılacaktı, böylece bana odaklanmayacaklardı. Hâlâ kurtarabileceklerini düşünerek onu aramaya odaklanacaklardı.

Ayrıca ben üç hafta önce çıkmaya başladığı bir kadındım. Evli değildik, ölümü bana hiçbir yarar sağlamazdı ve bundan daha karmaşık bir çıkar bulmak için güçlü bir hayal gücü gerekiyordu.

İyi bir plandı.

Steven'ı öldürmek için son seçeneğim üçü arasında en sevmediğimdi ama söz konusu fırsat olabilirdi. Bana avlanmayı öğretirken korkunç bir kaza yaşanacaktı. Silah kullanırken bu tür şeyler oluyordu. Tabii ki bu senaryo beni olayın ortasında bırakıyordu ama sadece birkaç haftadır çıkıyorduk; onu öldürmek için nasıl bir nedenim olabilirdi ki?

Bu acil durum seçeneğimdi. Kimliğimin detaylı incelenmesini istemiyordum. Sırrım ortaya çıkardı. Yine de bunu düşünmekten zevk alıyordum. Onu vurduğumu fark ettiğinde Steven'ın yüzünde oluşacak şok. Korku ve acı. Yanına oturup öldüğü sırada ona tüm gerçeği anlatacaktım. Meg'e yaptıkları için özür diletirecektim. Her şeyden pişman olmasına neden olacaktım.

Sonra da yola koşup yoldan geçen birini durdurmaya çalışırken yaşayacağım histeri! Nazik, yaşlı bir şerif gelecekti ve ben hıçkırıklarla, kekeleyerek her şeyi itiraf edecektim.

Kadın olduğum için muhtemelen söylediklerime hemen inanacaktı, çünkü kadınlar silahlar, avcılık ve sağduyu konusunda aptaldı. Tıpkı benim gibi bir torunu olacaktı. Steven, silahını aptal bir kadına verdiği için bunu hak etmiş bile denebilirdi. Beyni yerine çüküyle düşünüyordu.

Güzel bir dizi bölümü olurdu.

Steven marketten yiyecek dolu bir kese kâğıdıyla çıktı ve neşeyle el salladım.

“Dondurma aldın mı?” diye sordum direksiyonun başına geçtiğinde.

“Kalmamış.”

Amma yalancıydı. “Beni yanında getirdiğin için çok teşekkür ederim. Çok mutluyum.”

“Bunu milyonuncu kez söylüyorsun.”

“Çünkü heyecanlıyım.”

“Biliyorum yavrum.” Kalçama dokundu.

“Bu akşam çok güzel olacak.”

“Öyle mi?”

“Güzel bir gecelik getirdim, bence çok beğenirsin.”

“Nasıl bir şey?”

“Sürpriz.”

Bana seksi bir bakış attıktan sonra otoyoldan toprak yola geçti. “Siyah mı?”

“Evet.”

“Kısa mı?”

“Evet.”

“Mm. Benim için fahişe gibi giyineceksin öyle mi?”

“Sus!” deyip omzuna vurdum.

“Hoşuma gittiğini biliyorsun. Sadece benim için olduğu sürece.”

“Öyle.”

“Modellik yapabilirsin. Ne kadar seksi olduğunu gösterebilirsin. Ben de birkaç fotoğraf çekerim.”

“Olmaz!”

“Bir şişe şampanyadan sonra fikrin değişir.”

“Şampanya mı getirdin?” diye sevinçle inleyip ellerimi çırpıttım.

“İlk defa avcılık yaparken şampanya içeceğim, orası kesin.”

“Çok tatlısın.”

“Harika bir hafta sonu olacak, yavrum.”

Evet, gerçekten öyle olacaktı.

Yolculuğun geri kalanı on beş dakika sürdü ama bir kilometreden fazla yol gittiğimizi düşünmüyordum. Toprak yol son derece engebeliydi, çukurlara düşüp çıkarak ilerledikten sonra daha da dar bir yola saptık. Yanımızda uzanan çam ağaçları tünel görüntüsü yaratıyordu, Steven’in hayatın bağırsaklarında ilerlediğini, onursuz sonuna yaklaştığını düşündüm.

Güzel. Onun gibi bir bok zaten bunu hak ediyordu. Yaratığım hayatı riske atmak istemiyordum ama Meg için güçlü olacaktım. Benden istediği tek şey buydu.

Kulübe sonunda görüş alanına girdi. Beklentiye kesinlikle değmemişti. Sanırım tek odaydı, etrafını saran devasa ağaçların içinde kaybolmuştu. Bir insandan kurtulmak için mükemmel bir yer gibi görünüyordu.

“İçeri girdiğimizde mutfığı temizlemen gerekecek. Tek tezgâh var. Su için pompa var.”

“Tuvalet *dışarıda mı?*”

“Evet, lüks kamplara benzemez,” dedi, şok oluşum onu mutlu etmiş gibiydi. “Avlanmaya gitmek istiyorum dedin.”

“Evet. İstiyorum.”

“Avlanmak böyle bir şey.”

“Harika!” diye yalan söyledim ve güldü. Ne kadar nefret ettiğimi söylememi istiyordu, böylece bana ne kadar dayanıksız olduğumu söyleyebilirdi. Ne kadar aşağılık olduğumu. Topuklu ayakkabılarımla ortalıkta gezmemi ve her örümcek gördüğümde çığlık atmamı istiyordu. Ama buradaki örümcek bendim. Ve hiçbir zaman topuklularla dolaşmamıştım.

Steven, ateş yapmak için hazırlanmış halkanın başındaki çotuklardan birinden bir anahtar çıkardı. Hava toprak gibi kokuyordu, yer ile gök arasında ayırım yokmuş gibiydi. Etrafta ölü ve ölmekte olan o kadar çok bitki ve hayvan vardı ki bir mezarlık doldururdu.

Burada ruhumun olup olmamasının önemi yoktu. Toprak, derimi diğerlerinden ayırt etmeden emerdi. İncil’deki eski atasözünün söylediği gibi, hepimiz tilki yemiydik. Ölüm, insanların yumuşak parçalarını çürütüyordu ve cesetlerin ruhu olmuyordu. Yüz yıl içinde kimse hiçbirimizi hatırlamayacak, kemiklerimizi ayırt edemeyecekti. Bu düşünce hoşuma gitmişti.

Anlaşılan orman beni sapkınlaştırıyordu.

Steven kapıyı açtı ve önden girmeme izin verdi, muh-

temelen korkutucu bulacağını umuyordu. Camların hepsi panjurluydu ve bir kenardan tıkırtılar yükseliyordu.

Taş şöminenin yanında iki koltuk vardı, diğer duvara ise iki yatak konmuştu. Buraya büyük çantalarla gelip erkek erkeğe zaman geçiriyor olmalıydı.

“Ben eşyaları getireyim,” dedi Steven.

Bana söylediği gibi, mutfığı oluşturan ahşap tezgâha gittim. Üstünde birkaç raf vardı, bir de metal bir lavabo. Musluk yerine pompa vardı. Lavabonun altında, geri dönüştürülmüş portakal renkli bir perdenin arkasında temizlik spreyi ve kâğıt havlu buldum.

Tezgâhın üstüne ve tepesindeki rafları sildim.

“Teşekkürler yavrum,” dedi Steven çantaları içeri getirdiği sırada, ben de gururla göğsümü şişirdim. “Soğutucu burada.” Soğutucuyu tezgâhın altına itti. “İçinde bir blok buz var, bütün hafta sonu soğuk tutar. Bugün hava sekiz derece olacakmış, o yüzden biraları dışarıda tutarım. Yeterince soğuk olur.”

Yumurtaları, pastırmaları ve sosisleri soğutucudaki şampanyanın yanına koydum. İçine soslar ve atıştırmalıklar da konmuştu. Steven bir bira açtı. “Eşyaları yerleştirmeyi bitirdikten sonra sana tüfeği göstereyim.”

Yeterince sarhoş olursa belki kendini vururdu. Hayal kurmak yasak değildi.

Eşyaların kalanını yerleştirdiğim sırada Steven şöminede ateş yaktı. Evin hızlı ısınacağını umuyordum. Bu dondurucu soğukta transparan geceliğimle gezme fikri hoşuma gitmemişti.

Bana gerçek botları giydikten sonra dışarı çıkmamı söyledi. Evden çıkar çıkmaz ateşe bir odun daha ekledim ve tatlı botlarımı çıkarıp yerine ikinci el botlarımı giydim, büyük montumu ve örgü şapkamı taktım.

Kapıdan çıktım, ilk defa silah kullanacağım için heyecanlı ve biraz da korku doluydum.

Tabii ki bu da yalandı. Oklahoma'nın kırsal bölgelerinde büyümüştüm. Ailemde avcı yoktu ama karavanın arkasında birçok haşarat vurmştuk. Hayatımda birçok kır köpeği ve tarla faresi öldürmüştüm. Keskin nişancı değildim ama fena da sayılmazdım. Geyik çok daha büyük bir hedefti. Steven da öyle.

Steven sonunun başlangıcındaydı ve tüfeği elinden aldığı sırada öylece veriyor olması beni hayrete düşürdü.

Steven bana oldukça yetersiz bir güvenlik dersi verdi, yarı otomatik tüfeği nasıl boşaltacağımı, çemberin boş olup olmadığını nasıl kontrol edeceğimi gösterdi. Hep doluymuş gibi davran. Silahı asla başkalarına doğrultma. Vıdı vıdı vıdı.

Şarjörü nasıl takacağımı gösterdi ve ilerideki kayanın üstünde duran, mermilerden delik deşik olmuş tenekelere hedef aldı. Formu kötü değildi ama ilk atışı ıskaladı.

Tüfeğin yüksek sesini duyunca sıçradım, sonra ellerimle kulaklarımı kapatıp çığlık attım.

“Yapma. Konsantrasyonumu bozuyorsun.”

“Sesi çok yüksek!”

“Silah bu, Jane. Tabii ki yüksek ses çıkarak.”

Midende de büyük bir delik açacak, diye düşündüm ama

mırıldanarak özür diledim ve ikinci atışından önce kulaklarımı kapadım.

Bu sefer teneke uçtu ve Steven sırttı, tekrar tekrar ateş etti. Tüm tenekeler düştükten sonra hepsini kayanın üstüne dizdi. “Böyle kullanılıyor.”

“Ben de deneyebilir miyim?”

İsteğim üstüne somurttu ama tüfeği uzattı. Tenekelere döndüğüm sırada namlu ona teğet geçti. Bir anlığına hedef alanıma girmişti.

“Hey! Bana doğrultma! En önemli kural bu! Ne kadar aptalsın!”

“Özür dilerim!”

“Tanrım. Parmağın tetikte mi?”

Evet, kesinlikle öyleydi. “Çok üzgünüm canım. Düşünmüyordum.”

“Bir kere o işe yaramaz beynini kullanmaya çalış.”

“Kabalık etme.”

“Kaba mı? Neredeyse beni vuracaktın! Sence bu kaba değil mi? Sana silahlar hakkında üç tanecik kural öğrettim, onları bile aklında tutamıyorsun!”

Sesimi yükselttim, kelimeleri paniklemiş, titrek bir şekilde telaffuz ettim. “Özür dilerim, tamam mı? Çok özür dilerim! Gerçekten bilerek yapmadım!” Onu kulübede vurmazdım ama sırtını bir dahaki dönüşünde sırf eğlence olsun diye silahı ona doğrultacaktım.

Gözlerini yuvarladı. “Tamam. Peki. Bir daha yapma. Avdayken ağlamak da yok, tamam mı?”

Burnumu çekip kafamı salladım. “Tamam. Kızma.”

“Kızmadım. Ama dikkat et. Bunlar saçma kitaplarına benzemez. Gerçek hayatta yaptıklarının sonucu var.”

Doğru söylüyordu.

Kafamı salladım ve bana çocuk muamelesi yapıyor olmasından rahatsız değilmişim gibi davrandım. Meg’in bana sürekli Steven’in söylediği kadar kötü biri olduğunu söylediğini hatırladım. *Ben de kaba konuşuyorum. Tartışma başlatıyorum. Masum değilim.*

Hayır. Kimse masum değildi. Ama Steven, insanın boş anına gelen bir şeyi her seferinde kasti acımasızlığa çeviriyordu. Canı yandığı zaman böyle tepki vermeyi öğrenmişti: *Duygularıma yanlışlıkla dokunursan sana tüm gücümle vururum.* Acısını böyle yeniyordu, belki de. En azından durumdan galip çıktığını hissediyordu ve kazanmaya bayılıyordu. Güvende hissetmek için güçlü olması gerekiyordu. Bunu anlayabiliyordum ama sempati kuramıyordum. Hissedebildiğim bir duygu değildi.

Tüfeği doğrultmama yardımcı olmak için arkamdan yaklaştı. Tabii ki kasıklarını kıcıma yapıştırmıştı. “Kulaklarını kapatamayacaksın, farkındasın değil mi?”

“Biliyorum.”

“Seni korumak için tutacağım,” diye mırıldanarak elini belime doladı.

Dürbünden bakıp bilerek kaçırdım, tüfek geri teptiği sırada dipçiğin omzuma vurmasına izin verdim. “Ah!”

“Dipçiği omzuna yapıştırman lazım yoksa yine geri tepersin. Tekrar dene.”

“Denemek istemiyorum.”

“En azından bir kere daha dene, yavrum. Seni buraya kadar getirdim.”

İç geçirip bir kere daha denedim, silahı omzuma bastırdım ama tenekeyi bilerek ıskaladım. “Steven! Başardım!”

“Yani, bir el ateş ettin, orası kesin.”

“Bence çok yaklaştım.”

“Nasılmış?”

“Eğlenceli.” Doğruyu söylüyordum. Belki Malezya’da bir poligon bulup bunu hobiye dönüştürürdüm.

Eli biraz daha yükseldi, sonunda montun üstünden göğüslerime dokunmaya başladı. “Ateş ettiğini görmek çok seksi.”

“Yapma.” Biraz fazla sert söylemişim ama Steven fark etmedi. Kıkırdadı ve bir kez daha ateş ettim, bu sefer daha yakına hedef almıştım. Dördüncü seferde tenekelerden birini vurup neşeyle bağırdım. “Yaptım! Yaptım!”

“Bravo yavrum. Ama bu hareket eden bir hayvanı vurabilirsin demek değil.”

“Hayır ama hareket etmeyeni vurabilirim!”

“Dördüncü atışını yaptığın sırada çok hızlı hareket ediyor olacak.”

“Pratik yapmam lazım.”

“Tabii.” Tüfeği aldı ve yeni bir şarjör taktı. “Al bakalım. Tekrar dene.”

Sonunda geri çekilip tek başıma ateş etmeme izin verdi. Altı el daha ateş ettim. Son iki atışta gerçekten elimden geleni yapıyordum ve son iki tenekeyi kolaylıkla vurdum. Steven’a ateş edersem muhtemelen çok yakın mesafeden olacaktı. Iskalayacağımı düşünmüyordum.

Tüfeği elimden alıp tenekeleri tekrar dizmeye başladı, anlaşılan kendisi oradayken onu öldürmeyeceğime güvenememişti.

Akıllıcaydı.

Tüfeği bana verdiği an onu vurup işi bitirebilirdim ama burada olmazdı. Ormanda silahı kazara ateşlemek daha iyi olurdu. Deneyimsizdim, hareket görmüş ve Steven'ı geyik sanmıştım.

Bu açıklıkta önümde dururken onu öldürürsem cinayet ya da cezai ihmalle suçlanabilirdim.

Cesedini gömüp yok olmasını sağlayacaksam kanını ve organlarını bahçeye saçamazdım. Ben bile bu işin içinden çıkamazdım.

On kez ateş ettim, tenekeler yerine Steven'ın yüzünü hayal ettim. Sonra Steven ateş etmek istedi. Sırası bir süre boyunca bitmedi. Ben de birkaç el ateş ettim ama tüfeği paylaşmaktan sıkılıp öğlen yemeği yemeyi önerdi. "Neredeyse öğlen oldu bile."

"Evet, pişmiş sosiscik!" diye bağırdım. Yüzü öfkeyle kasıldı ama ben güldüm çünkü komikti.

Steven, yakındaki bir akçaağacın birkaç dalını gösterişli bir şekilde kesip çakısıyla uçlarını sivriltti.

"Sosislerimize ağaç parçaları yapışmaz mı?" diye sordum dalı uzattığı sırada.

Gözlerini yuvarladı. Elimdeki dalı gözüne soktuğumu hayal ettim.

"Zehirli falan değiller, değil mi?"

"Hayır, Jane, *zehirli* değiller. Annenin eve getirdiği erkeklerden hiçbiri seni kampa götürmedi mi?"

Ona pis bir bakış attım ve ellerini kaldırdı. “Ne demek istediğimi anladın.”

“Hayır,” diye homurdandım ve kulübenin kapısına doğru öfkeyle yürüdüm. “Beni kampa götürmediler.”

“Bu yüzden kadınlar evli değilse çocuk yapmamalı. Gerçek baban sana bu tür şeyleri öğretirdi.”

“Belki. Ama erkekler de evlenmediği halde çocuk yapıyor. Sonuçta bir erkek ve bir kadın lazım.”

“Ama kadınlar bu tuzağa düşmemeli. Çocuk onların başına kalır.” Erkekler şanslıydı, kadınlar ise aptal ve sorumsuzdu. Zamanın başından beri aynı şeyi düşünüyorlardı.

Steven çakısıyla işini bitirmişti, bir bira daha alıp ayaklarını koltukların arasında duran kütüğe uzattı. Ben sosisleri, ekmekleri, sosları ve kâğıt tabakları çıkardım. En azından ateş içeriği ısıtmıştı, bu yüzden botlarımı ve kalın montumu çıkardım.

“Cips de var,” diye seslendi. Cipsi aldım ve onları da eğreti masaya koymam için ayaklarını çekti. Bana bir dal uzattı. Ateşin önünde eğilip yemeğimizi pişirdim.

“Çok hoş bir an,” dedi.

“Sana yaptığım ilk akşam yemeği!”

Gülüp birasını içti. Neşeyle gülümsedim ve yanaklarım ateşten kızardı. Küçük bir hareket ilgimi çekti. Bir örümcek, sıcaktan kaçmak için şömine taşlarından inmeye çalışıyordu. Maalesef zemine yaklaştıkça derece artıyordu. Hemen ateşin önüne düştü ve bacaklarının kıvrıldığını, küçük ve kuru bir et parçasına dönüşmesini izledim. Korkudan çığlık atmadım. Gözlerimi bile kırpmadım.

Sosisler piştikten sonra onları ekmek arasına koyup erkeğime bir tane verdim. Hızlı bir şekilde yedi ve ikinciyi istedi fakat kapının önünden bira almak için ayağa kalkmayı başardı. Bana da bir tane getirdi. Yemeğimiz biter bitmez güneş batmadan biraz avlanacağını söyledi.

“Bekle!” diye bağırdım. “Ben de montumu alayım...”

“Hayır. Sen burada kal.”

“Ama Steven...”

“Bugün olmaz. Biraz kafamı dinlemek istiyorum.”

Ben düşünmeden kapıdan çıkmıştı, tüfekte birlikte basamaklardan iniyordu.

Kahretsin. Botlarımı ayaklarıma geçirip hızla montumu giydim ama kapıya koştuğum sırada ayağıma büyük gelen botlardan biri ayağımdan düşüp tökezlememe neden oldu. Ayağımdan çıkmalarını engellemek için durup bağlamam gerekti ve kapıdan çıktığımda Steven ortadan kaybolmuştu.

Açıklıkta mı diye bakmak için kulübenin arkasına koştum ama kaybolmuştu, yerde iz de göremiyordum.

“Siktir!” Belki de yırtıcı bir kedi değildim.

Patikada yürümeye başladım, botlarımdan biri toprak üstünde acınası bir şekilde gıcırdıyordu. Gitmiş olabileceği bariz bir patika arıyordum ama ağaçlar arasında dar açıklıklardan başka bir şey göremiyordum. Doğru tahminde bulunsam bile ormanda silahlı bir avcının peşinden gitmek iyi bir fikir değildi. Beni vursa hayatı bir süre berbat olabilirdi ama benim planım bu değildi.

Tamam, sorun yoktu. Yarın sabah beni de alması için onu ikna edecektim ve ilk fırsatta onu öldürecektim.

Hata yapmaktan nefret ediyordum.

Bizim hakkımızdaki filmlere inanmamak gerekiyordu. Sosyopat olmak insanı cinayet konusunda dahi yapmıyordu. Ben de yaparak öğreniyordum.

Yine de karar vermiş olmam iyiydi. Hızlı bir şekilde hal-letme fırsatımı kaçırmıştım, bu yüzden fark edilmeden şehre dönmek zor olacaktı. Birinci seçenek iptal olmuştu. Üçüncü seçenek —ormanda yanlışlıkla sevgilimi vurmak— beni soruşturmanın merkezine koyar, hüküm giymeme neden olabilirdi.

İkinci seçeneği kullanmam gerekiyordu: Steven'ı öldürecek, cesedini gömecek, sonra da avlanmaya çıkıp dönmediğini söyleyecektim. Pazar akşamı kar yağacaktı. Dükkâna gidip polisleri aramadan önce fırtınanın başlamasını bekleyecektim.

Avcılar ve doğa yürüyüşçüleri sürekli kayboluyordu. Onu nereye gömdüysem polislere tersi yönde gittiğini söyleyecektim. Ormanın yanlış kısmını altüst edecekler ve hiçbir şey bulamayacaklardı. Haftanın yarısı boyunca kar yağacaktı. Steven'ın izini bulmak imkânsız olacaktı. Günler geçecekti. Sonra haftalar. Hepsworth ailesinin hayatından yavaşça kaybolacaktım. Son.

Planımdan memnun bir şekilde kulübeye dönüp aldığım yeni kitabı okumak için koltuğa yerleştim. Romantizm, savaş ve entrika dolu bir bilim kurgu romanıydı. Bayılmışım.

Kafamı tekrar kaldırdığımda zayıflayan güneş ışığı, arka pencerenin zemininden uzanan çitalara düşüyordu. Steven'ın uzun süredir ormanda olduğunu fark ettim. En az dört saat olmuştu.

Belki problemi kendi kendine çözüp asla dönmezdi ama bu düşünce sinirimi bozuyordu. Ondan intikamımı almak istiyordum. Meg'in intikamını aldığımı bilerek uyumak istiyordum. Bu düşünce tıpkı kedim gibi beni sıcak tutacak, mutlu edecekti.

Dışarı çıkıp etrafımdaki ağaçları taradım. Güneş ışığı huzmeleri içinde sinekler dans ediyordu. Kuşlar birbirine bağırıyordu. Yakınlardan tuhaf bir şekilde güvercin sesine benzeyen bir şakıma geliyordu. Ama Steven ortalıkta yoktu.

Tuvalete göz attıktan sonra çalılara yapmanın daha iyi olacağına karar verdim. Erkeklerin nereye hedef aldığını, neyle hedef aldıklarını gördüğü halde hedeflerini vuramamasını aklım almıyordu. Tuvaletteki ahşap sidik kaplıydı.

Ağaçların arasına girip eğildim. İşediğim sırada göz ucuyla bir hareketlilik gördüm. Steven ormanın diğer tarafından çıkmıştı ve kulübeye doğru yürüyordu. Kararan gölgeler içinde beni göremezdi, on metre önümden geçmesini izledim. Aptal savunmasızlığına güldüm ve işemeyi bitirdiğim sırada neredeyse cinsel bir zevk hissettim.

Cebimden çıkardığım mendille temizlendikten sonra ayağa kalktım ama kulübeye doğru gitmedim. Steven'ın içeri girmesini izledim. Oradaymışım gibi konuşmasını dinledim. Gözleri henüz karanlığa alışmamıştı. Kendimi görünmez gibi hissediyordum. Güçlü hissediyordum. Steven, kavrayamadığı bir güç tarafından yaratılan bir labirentteki fare gibiydi.

Birkaç saniye sonra dışarı çıkıp gözlerini kırptı. Somurttu, kafası sola döndü, sonra sağa, sonra tekrar sola. Beni

kaybetmişti. Birini daha kaybetmişti. Ağaçlardan birinden sarktığımı görecektiydi mi korkuyordu?

“Jane?” Nerede olduğunu bilmiyormuş gibi yavaşça basamaklardan indi. “Jane!”

Keşke tüfek elimde olsaydı. Onu burada vuramazdım ama dürbünden izleyebilir, boğazında atan kalbini görebilirdim. Kalbine hedef alıp tetiği çekiyor gibi yapabiliirdim.

Dönüp aceleyle tuvalete ilerledi. “Jane?” Kapıyı açtığında ekşi idrar kokusundan başka bir şey bulamadı.

Gerileyip yavaşça etrafında döndü, bakışları üstünden geçti. Çatılmış kaşları sinir olduğuna işaret ediyordu ama ağzı kafa karışıklığıyla açıktı. Cipi görünce ilerledi ve ellerini gözlerine siper ederek içeri baktı. Cipte değildim.

“Jane?” diye seslendi tekrar, patikaya doğru birkaç adım attı. Yavaşladı ve durdu, ne yapacağını bilmiyordu.

Oyun hoşuma gittiği için gülümsedim, yerden bir taş alıp açıklığın diğer tarafına doğru tüm gücümle fırlattım. Steven dönüp ağaca çarpan taşın çıkardığı ses doğru baktı. Taş yere düşerken çalılar arasında hışırtı yaptı. Steven ormana doğru baktı ama ilerlemedi.

Beni aramasını sağlarsam onu bu gece öldürebilirdim. Tüfeği kulübede bırakmıştı ve bıçağım cebimdeydi. Evet, benden daha iriydi ama tatlı yeni sevgilisinin ormanda karşısına çıkıp boğazını keseceğini beklemezdi.

Ama donmuştu. Korkmuştu. Steven bu oyundan benim kadar zevk almıyordu.

Uzun bir süre ormana baktıktan sonra kulübeye doğru iki geri adım attı. Beni aramayı planlıyordu ise —ki bu şüpheliydi— önce tüfeği alacaktı.

Bir taş daha attım ve kafasını sese doğru çevirdi. “Jane?”

Bir taş daha attım, bu sefer ağaçların arasındaki açıklığa hedef aldım. “Jane!” diye bağırdı, sesindeki korku azalmış, sinir bozukluğu artmıştı. “Neredesin?” Kulübeye doğru bir kez baktıktan sonra patikaya çıktı.

Ağaçların arasından açıklığa çıktım. Montumun cebindeki bıçağı çektim.

Yavaşça hareket ederek, ayaklarımı yere dikkatle basarak, dallardan kaçınarak, botlarımı sadece toprağa koyarak ilerledim. Kulübeden uzaklaşması için ona biraz zaman tanımam gerekiyordu.

Arkasından boğazını kestiğimi hayal ettim ama öyle yaparsam her yere kan sıçrardı, bu da iyi olmazdı. Ayrıca benden uzundu. Yeterince güç alamazdım. Neyse. Arkasından yaklaşıp bıçağı kaburgaları arasına saplayacaktım. Neredeyse boğazını kesmek kadar zevkliydi.

Açıklığın yarısına gelmiştim, ilerideki patikadan gelen sesleri duymak için kulaklarımı dört açmışım. Uzaktan bir hışırtı duydum; sonra yine adımı seslendi. Arkası bana dönmüktü, bu yüzden ağaçların arasında ne kadar ilerlediğini bilemiyordum. Bir taş daha aldım. Onu daha ileri götürmem gerekiyordu.

Taş ona isabet eder korkusuyla biraz soluna hedef aldım.

“Jane?” dediğini duydum. Aptal sesi kulaklarımı tırmalıyordu.

Bıçağımı daha sıkı tutarak ağaçların arasına ilerledim. Açıklığın bu tarafı yapraklar ve dallarla doluydu. Her adımımı dikkatle atıyordum. Yüksek bir çatırtı çıkarsa hemen bana dönerdi.

Rüzgâr aniden şiddetlendi ve bu fırsattan yararlanarak dökülmüş yapraklar üstünde beş hızlı adım attım. Neredeyse ağaçlara ve patikaya ulaşmışım. Rüzgâr sesimi kapatacaktı. Arkasından yaklaşıp...

Aniden açıklıkta, tam önümde durduğunu gördüm. “Jane?” Donup kaldım.

Ona bakıyordum, gözlerinin büyüdüğünü gördüm. Nasıl görüldüğümü bilmiyordum fakat sevgilisine ait tatlı, boyun eğen ifadeyi takınmıyordum. Kedimi düşündüm. Hayvanat bahçesindeki kaplanı. Sakin, zalim gözlerini.

Sonra bakışları elimdeki bıçağa yöneldi.

Şaşkınlığı geçmeden ileri fırlayıp onu bıçaklayabilirdim. Bıçağı doğrudan boğazına saplayabilirdim. Derisine girdiğini neredeyse hissedebiliyordum. Ama kulübeye çok yakındık. Bu riski alamazdım. Ayrıca şok dolu ifadesi yavaş yavaş şüpheye dönüşüyordu.

Maskemi tekrar taktım ve korkmuş bir şekilde ağzımı açtım. “Aman Tanrım!”

“Jane... ne yapıyorsun?” Hayvan beyninin derinlikleri sonunda yarattığım tehlikeyi fark etmişti. Gözleri, parlayan bıçağa şüpheyle bakıyordu. Tüylerinin diken diken olduğunu hayal ettim.

“Ses duydum!” diye bağırdım. “Korktum!” Bıçağı yere atıp ona doğru koştum.

Beni otomatik olarak tuttu ama ellerinin kollarımı tuttuğunu, bana sarılmadığını fark ettim. Aptal değildi. Ama ben avantajlıydım. Bir kadının ondan avantajlı olabileceğine asla inanmazdı. Onun sözü geçiyordu; bunu hatırlatmam yeterliydi.

“Korktum,” diye inledim.

“Neredeydin?” diye sordu.

“Ne?”

“Kulübe boştu. Nereye gittin?”

Sesimi titreterek konuştum. “Kısa bir yürüyüş yapayım dedim.”

“Yürüyüş mü?” Kaslarının biraz yumuşadığını, rahatladığını hissettim. Elleri kollarımdan düştü. “Tanrım, Jane, burada ayılar dolaşıyor.”

“Yanıma bıçak aldım.”

“*Bıçak mı?*” Sonunda beni bıraktı ve ağzı açık bir şekilde bana baktı. “Yani beni ayı sandın ve *bıçakla* peşimden mi geldin?” Aşağılayıcı sözleri ağaç gövdelerinde yankılanıyordu. Eski haline dönmüştü.

“Ayı olduğundan emin değildim. Yürüyüşe çıkmıştım ve birden...”

“Silahın yok, bu bölgeyi bilmiyorsun ama yürüyüşe çıkayım dedin.”

“Çok uzağa gitmedim. Sen o kadar uzun süre gelmeyince sıkıldım.”

Kafasını tiksintiyle salladı. “Tanrım, çok aptalsın.”

“Sen de silahın olmadan ormana girdin.”

“Evet, seni aramak için silahı almaya geliyordum!”

“Yapma canım. Özür dilerim, tamam mı? Seni korkutmak istemedim.”

“Beni korkutmadın; aptallık ettin! Çocuk gibisin.”

“Kaybolmadım, ayı da görmedim. İyiyim.”

“Tamamen şanstır. Tanrım, bira içmem lazım.”

“Şampanya getirdim demiştin.”

“İyi, aç bakalım.”

Beni yalnız bırakıp içeri girerken bir bira aldı. Uzun, gergin bir nefes verip arkasından kapanan kapıya baktım.

Gerilmişti ama ona inanabileceği bir hikâye sunmuştum. Onun için inanması en kolay olan hikâye: ben aptal, çaresiz bir kadındım.

Ama neredeyse ölümcül bir hataydı. Gardımı düşürmüştüm. Gerçek beni görmesine izin vermiştim. Bir anlığına içimdeki avcıyı fark etmişti.

Plandan uzaklaşmamalıydım. “Artık hata yok,” diye mırıldandım yüksek sesle. İntikam uğruna her şeyi kaybetme ihtimalim vardı fakat bu ihtimali olabildiğince az tutmaya çalışacaktım.

Gece rolümü kusursuz oynayacaktım ve ertesi gün yerde kanlar içinde yatana kadar yüzümdeki ifadeyi hatırlamayacaktı. O zaman hayvani beyninin onu kurtarması mümkün olmayacaktı.

Yere düşmüş yapraklar arasından bıçağımı çıkardım, omuzlarımı dikleştirdim ve erkeğimin filizlenen aşkımız dışında hiçbir şey düşünemeyecek hale geldiğinden emin olmak üzere içeri girdim.

40. BÖLÜM

İçeri girdiğimde birasını kafasına dikmişti.

“Geyik gördün mü?” diye sordum aramızı düzeltmeye çalışarak. Olumsuz bir şekilde homurdandı. “Şampanyayı açmama yardım eder misin?” Bu sefer homurtusu olumlu gibi çıkmıştı.

Şampanya şişesini soğutucudan çıkardım, folyoyu çıkardım ve telleri gevşettikten sonra şişeyi Steven’a verdim. Tabii ki aptal, gösterişli bir şekilde açmıştı, mantar fırlayıp tavana çarpana kadar şişeyi zorladı. Yere dökülen köpükte üç yudumluk şampanya ziyan oldu.

“Etrafta bardak göremedim...,” dedim.

Omuzlarını silkti. “Unuttum herhalde. Lavabonun altında fincan olacaktı.”

İğrenç. Onun yerine şişeden bir yudum aldım. Steven’ın dudakları kıvrıldı ama koltuğa vurarak oturmamı işaret etti. “Bana bir bira daha getirir misin?”

Birayı alıp ucuz şaraptan bir yudum daha aldım, alkolün damarlarıma girişi ürpermeme neden oldu. Ona sokulup iç geçirdim.

“Senin için endişelendim yavrum,” dedi.

“Biliyorum. Özür dilerim.”

“Eve geldiğimde seni seksi iç çamaşırınla görmeyi bekliyordum ama evi boş buldum.”

Kıkırdayıp bir yudum daha içtim.

“Şimdi giysene?”

“Hava daha kararmadı bile!”

“Hava kararınca göremem.”

“Steven...”

“Hadi. Uslu bir kız ol.”

“Bilmiyorum. Biraz utanıyorum.”

“Biliyorum. Bu özelliğini seviyorum. Hem utandığında *hem de* çıplak olduğunda daha da seviyorum.” Şampanyayı dudaklarıma doğru götürdü, anlaşılan şişeden içmemin iğrençliğini atlatmıştı. “Biraz daha iç.”

Bir yudum daha aldım, çakır keyifliğin tadını çıkarıyordum. Yanağımı öptü. “Hadi yavrum. Güzel giysini giy.”

“Tamam. Peki. Ama üstümü değiştirirken bakamazsın.”

“Söz.”

Koltuğun arkasına geçip yatakların yanında üstümü değiştirdim, utanmaz bir şekilde tüm giysilerimi çıkarıp geceliği geçirdim. Kaliteli kumaşı neredeyse transparandı. Külot giyme zahmetine bile girmedim. Bayılacaktı.

“Gözlerini kapat,” diye fısıldadım önüne geçmeden önce. Ben söylemeden gözlerini açtı ve görünce yüksek sesle ho-murdandı.

“Aman Tanrım. Çok seksisin.”

“Hoşuna gitti mi?”

“Evet. Arkana bakayım.” Döndüğümde arkama baktım ve kot pantolonunun cebinden telefonu çıkardığını gördüm.

“Ne yapıyorsun?” diye bağırdım vücudumu örterek.

“Fotoğraf çekiyorum.”

“Olmaz!”

“Hadi ama. Ben sevgilimim.”

“Hayır. Fotoğraf olmaz!”

“Daha önce hiç seksi fotoğraf çekmedin mi?”

“Asla.”

“Üvey babanla bile mi?”

“Steven! Tanrım! Böyle bir şey dediğine inanamıyorum!” Özgüvenimi yok etmek için ne kadar alçakça bir girişim yapmıştı.

“Onlar fotoğraflardan hoşlanıyor sanıyordum.”

“Ben... hayır. Kesinlikle hayır.”

Telefonu bıraktı. “Yanıma gel yavrum.”

Yanına oturup somurttum.

“Dinle. Bu özel bir şey. Bunları kimseye göstermeyeceğim. Sadece benim için. Seni sürekli düşünüyorum ve sevdiğim kızı görmek istiyorum.”

Kafamı hayır anlamında salladım.

“Tamam. O zaman hepsini biz şehre dönmeden silerim. Hadi. Lütfen. Çok seksi oluyor.” Tereddüt ettiğimi görünce boynuma sokuldu. “Erkeğini mutlu etmeyi sevmiyor musun?”

“Sevdiğimi biliyorsun.”

“İlk olmak istiyorum,” diye mırıldandı. “Poz verdiğin ilk erkek.”

Meg'e de böyle mi demişti acaba? Çifte ihanetti; bir kadını bu şekilde zayıflatmak, sonra da bunu nefret etmeye bile değmeyecek biri olduğunu kanıtlamak için kullanmak. Ama Meg'i düşünemezdim, öfkemin canlanmasına izin veremezdim. Bu gece tamamen zararsız olmalıydım.

“Benim telefonumla çek,” diye fısıldadım. “Seninkiyle olmaz.”

“Tamam ama birkaç tanesini bana göndersek?”

“Belki.”

“Harika, yavrum. Biraz daha iç. Rahatla.”

Fotoğraf çekmek sorun değildi ama telefonunda kanıt bırakamazdım. Fotoğrafları sildirsem bile polislerin silinen şeyleri ele geçirmeyeceğini nereden bilebilirdim? Bir yudum şampanya daha içtim ve onun telefonunu diğer koltuğa koyduktan sonra kendi telefonumu çıkardım.

Bir dakika telefonumu karıştırdı. “Fotoğraf çekmiyor musun? Selfie bile yok? Tüm kızlar selfie sever sanıyordum.”

Önünde durdum, utanıyor gibi yaptım. “Telefonun pek hafızası yok. Hafızayı korumak için tüm fotoğrafları bilgisayara atmak zorunda kalıyorum.”

“Anladım. Tamam yavrum. Gülümse.”

Poz vermeye, yönergelerine gülmeye başladım. “Belki yüzümü çekmesen daha iyi.”

“Elimden geleni yaparım. Arkanı dön. Kaldır. Evet. Şimdi biraz eğil. Çok iyi.” Fermuarının açıldığını ve nefeslerinin ağırlaştığını duydum. “Kendine dokun.”

“Steven!”

“Hadi. Biraz hareket et. Evet, aferin sana.”

“*Video* mu çekiyorsun?”

“Belki.”

“Steven!”

“Arkanı dön ve üstünü çıkar.” Sesi biraz daha sert geliyordu.

Dediğini yaptım, sarhoşmuş gibi tökezledim. “Güzel,” diye homurdandı. “Çok güzel. Harikası. Kişisel fahişem. Şimdi göğüslerine dokun.”

Göğüslerime dokunup inledim. Kendimi göstermekten hoşlanıyordum ve zevk alıyormuş numarası yapmama gerek yoktu. Videoyu sonra tekrar izleyecektim.

Bir süre mastürbasyon yaptı ve ben söylediği her şeyi yaptım. Kısa bir süre sonra dizlerimin üstüne çökmemi söyledi. “Beni mutlu et yavrum.”

“Kaydetme,” dedim.

“Etmeyeceğim.” Tabii ki edecekti. Yine de ona güveniyor gibi yaptım.

“Seni seviyorum,” dedim kocaman gözlerle ona bakarak.

“Ben de seni seviyorum,” diye mırıldandı. “Seni çok seviyorum yavrum.” Kafamı istediği yere getirdi. “Çok.”

Kontrolün onda olduğunu sanıyordu, eliyle beni itiyor, penisini boğazıma sokuyordu. Beni domine ettiğini sanıyordu. Ama savunmasız olan oydu, en sevdiği organını dişlerimin arasına sokuyordu. Ahşap zemin dizlerimi acıtıyordu ama dişlerimi penisine batırıp organını kökünden kopardığımı hayal ettim ve zaman çabucak geçti.

Sonrasında ona bir bira daha verip yanına sokuldum. O bana bir şey yapmamıştı. Ne kadar şaşırtıcıydı.

Ama önemi yoktu. Tüm şüphesini kaybettiği gerçeğinden tatmin oluyordum. Görevimi başarmıştım.

41. BÖLÜM

“Göğüslerin için estetik yaptırmayı düşündün mü?” diye sordu yalpalayan bir konuşmayla. Saat daha yediydi ama galiba on iki bira içmişti.

Geri çekilip alınmış gibi somurttum. “Ne?”

“Biraz küçükler.”

“Değiller!”

“Yani çok güzeller. Gerçekten. Ama vücut tipine göre biraz daha büyük olabilirler.”

“Bunu söylediğine inanamıyorum!” Kolumla göğüslerimi kapatıp koltuğun sırtına asılı battaniyeye uzandım, vücudumdan utanmış gibi üstümü örttüm. Kumaşta küf ve toz kokusu vardı. “Büyük, sahte göğüsler hoşuna mı gidiyor?”

“Evet. Eski sevgilimde vardı. Harikalardı.”

Meg'den bahsediyordu. Üniversiteden mezun olduktan sonra kendine hediye olarak yaptırmıştı. Reçetelerini ben doldurmuştum ve ameliyattan sonraki üç gün boyunca ona yemek getirmişti. “Hâlâ onunla olmak istiyorsun değil mi?”

“Hayır. Dedim ya, deliydi. Sana da çok yakışır diyorum o kadar.”

“Param yetmez zaten o yüzden aptalca bir konu.” Koltuğa yaslanıp somurttum.

“Belki bir ara destek çıkarım.”

“*Ameliyat* için para mı vereceksin?”

Omuzlarını silkti. “Belki. Yani sonuçta bana ait olacaklar, değil mi? Yeni bir oyuncak gibi.”

“Neyse. Ben göğüslerimden memnunum.” Özgüvenimi yıkmak için elinden geleni yapıyordu, bu yüzden öfkeleniyor gibi yaptım.

Bu konuşmayı kaç kadınla yaptığını merak etmiştim. Meg’e baktığında işini onun için yapmış bir kadın mı görmüştü acaba? İkili kampanya gibi: büyük göğüsler ve görüntüsü konusunda özgüvensizlik!

Meg’i estetik yaptırmaktan vazgeçirmeye çalışmışım ama estetiğe karşı olduğum için değildi. Bu dünyada mümkün olan her türlü avantajı kullanmak gerekiyordu. Ben cerrahlara güvenmiyordum. Birçoğu benim gibiydi. Benim gibi insanlar için harika bir meslekti. Çok güçlü bir pozisyonu ve insanın hata yapmaktan korkmasına gerek kalmıyordu. Neşteri tutan kişi olmak iyiydi, altına yatan kişi olmak ise her zaman iyi değildi.

Yine de nekahet sürecinde ona yardımcı olmuşum, yaşlandığım ve göğüslerim şekillerini kaybetmeye başladığında muhtemelen ben de ameliyat olacaktım. Bu kadar işe yarar araçların paslanmasına izin veremezdim. Erkekler, göğüs karşısında o kadar çaresiz kalıyordu ki komikti.

“Güzel olduğunu düşündüğümü biliyorsun yavrum,” Steven kulağıma mırıldandı.

“Öyle mi?”

“Evet. Sevgilimsin.”

“En sevdiğin yönüm ne?”

“Tatlısın. Ve seksi. İyi, Hristiyan bir kızsın. Ayrıca ailem seni seviyor.”

Hevesle ona döndüm. “Beni gerçekten seviyorlar mı? Çünkü ben de onları çok seviyorum.”

“Babam sürekli seni kaçırmamam gerektiğini söylüyor.”

“Ah! Ne kadar tatlı. Sence... yani... evlenirsek... ona baba diyebilir miyim?”

“Evet. Bence çok hoşuna gider. Benim de.”

“Gerçek bir aile sahibi olmak çok güzel olurdu, Steven.”

“Seni aile sahibi yapmak beni mutlu eder. Gerçek bir evin olur. İyi bir baban.”

“Rhonda da. Çok tatlı bir kadın.”

Aniden kasıldı ve nabzım hızlandı. Ayrıntı verdiği heyecandan Rhonda ile olan tuhaf ilişkisini unutmuştum. Ağzından detay almak için harika bir zamandı. Steven’in telaffuzu bozuluyordu, kelimeleri yuvarlamaya başlıyordu. Onu hiç bu kadar sarhoş görmemiştim. Tüm avantajları değerlendirecektim. Rhonda’nın ona ne yaptığını bilmiyordum ama yarası iltihap kapmıştı ve onu zorlamak istiyordum.

“Aslında,” dedim rahatça, “Rhonda’nın numarasını isteyecektim senden, çay falan içebiliriz. Birbirimizi daha iyi tanırız. Kız kıza bir gün geçiririz.”

“Olmaz.”

“Ama bir gün evlenirsek...”

“Hayır. Onun yanında dolaşmanı istemiyorum. Seni kötü etkiler.”

“Rhonda mı?” Kafa karışıklığıyla yüzümü buruşturdum.
“Ne diyorsun? O senin üvey annen.”

“Orospunun teki.”

Yine mi bu konu? Kadınlar her yerdeydi. “Steven, iyi biri. Ona kötü davranma. İyi bir eşe benziyor...”

Yüksek bir şekilde homurdanarak sözümü kesti. “Altın avcısı bir kaşar! Başka bir şey değil.”

“Anlamadım. Babanı aldattı mı?”

“Evet.”

“Ne?” Sesimdeki heyecanı saklamakta zorlandım ama Steven fark etmemiş gibiydi.

Gırtlığından hırlama sesleri yükseldi. “Evet. Herkes mükemmel bir eş olduğunu düşünüyor ama aslında babamı aldatan orospunun teki.”

“Vay be. Peki... baban onu affetti mi?”

Omuzlarını silkti. “Ayrılmadılar. Babam bilmiyor.”

Gittikçe ilginçleşiyordu. “Ama Steven... baban bilmiyorsa *sen* nereden biliyorsun?”

Dudakları geniş, kendini beğenmiş bir gülümsemeye dönüştü. “Sence nereden biliyorum?”

Gerçekten aklımdan geçeni mi söylüyordu? Bu olasılık iliklerime kadar zevkle ürpermeme neden olmuştu ama anlamamış gibi yaptım. Kafamı sallayıp üzülmüş göründüm. Aile için endişeleniyordum. Belki de biraz korkmuştum.

Steven’in gülümsemesi yok oldu. Şişeden bir yudum aldı ve bir dakika boyunca duvara baktıktan sonra konuştu. “Boşver.”

“Nasıl yani? Ne oldu?”

Göz kapaklarını yavaşça indirip göz kırptı. Kafası sallanıyordu. “Bendim,” dedi kelimeyi yutarak.

“Ne sendin?”

“Babamı benimle aldattı.”

“*Ne?*” diye şaşkınlıkla bağırdım, sesimdeki neşeyi duy-
mayacak kadar sarhoş olduğunu umdum. Olmuştu. Gerçek-
ten olmuştu. Ellerimi çırpıp sevinçten bağırmak istiyordum.

Dudaklarının bir anlığına tekrar gururlu bir gülümseme-
ye dönüşmesini izledim. “Bana yalvardı.”

“Steven... hayır. Doğru olamaz.”

“Doğru.”

“Ama sen...”

Elini salladı. “Konuşmak istemiyorum. Onunla ilişki
kurma. Kötü biri.”

“Ama nasıl? Yani...” Detayları öğrenmek istiyordum.
“Tanrım, ne zaman oldu?”

“Konuşmak istemiyorum dedim! Yatalım.”

“Saat daha sekiz bile değil...”

Beni öptü, koltuğa yatırdı ve azmış olduğunu fark ettim.
Ben bir şey diyemeden bacaklarım arasına girip pantolonu-
nu çıkarmaya başladı. Şiddetli bir şekilde içime girdiği sı-
rada gözlerini kapattı ve Rhonda’yı hayal ettiğini anladım.

Yok artık. *Yok artık.*

Yani... vay be.

Ne kadar istediğim, ne kadar ihtiyacım olduğu hakkında
bir şeyler mırıldandığı sırada tavana baktım. Bana orospu
dedi. Alınmamaya çalıştım çünkü üvey annesiyle konuştu-
ğundan emindim.

Bu anlatılamayacak kadar harikaydı.

Kimseyi öldürmeme gerek kalmayacaktı.

42. BÖLÜM

Pazar günü öğle vakti kulübeden çıktığımız sırada neşeden sarhoş olmuş gibiydim. Avımı hâlâ hevesle kovalıyordum ama Steven mutsuzdu çünkü geyik vuramamıştı.

Önceki gece ona üvey annesiyle olan ilişkisi hakkında milyonlarca soru sormak istemiştim ama seksten sonra sızıp kalmıştı ve bütün gece koltukta horlamıştı. Anlaşılan şansım yaver gitmişti çünkü bunu öğrenmesem sabredemezdim. Sabır çok önemliydi. Sabır her şeydi. Durmadan içiyor olması işime geliyordu.

Sabah saat 7’de tüfeği alıp dışarı çıkmıştı ve öğleden sonra döndüğünde toparlanıp yola çıkmıştık çünkü kar yağmaya başlamıştı. Medeniyete doğru giderken kar taneleri yavaş yavaş patikaya dökülüyordu. Ne kadar huzurlu bir sondu.

Steven kahve içmek istiyordu, bu yüzden dükkânlardan birinde durduk. Ben yine arabaya saklandım, gerçi artık görülmek umurumda değildi. Yine de bana saklanmamı söyledi, ben de gönülsüz bir şekilde koltuğa gömüldüm.

Steven köşeyi dönüp kaybolduğu sırada arkamızda bir araba durdu. Artık gardımı düşürmemem için bir neden yok-

tu, bu yüzden arkamda kapısı kapanan arabaya dikkat etmedim ama adam yanımdan geçtiği sırada onu kesinlikle fark ettim. Kahverengi üniformasını ve geçerken bana bakışını gördüm.

Somurtuyordu, muhtemelen neden saklanmaya çalıştığımı merak ediyordu. Gösterişli bir şekilde esneyerek koltukta uyumak istiyor gibi yaptım; sonra düzelip elimi salladım. Gülümsediğimde kafasını eğerek selamımı aldı ama şüpheli gözleri beş saniye daha beni inceledi, sonra yürümeye devam etti.

Kolundaki armada ŞERİF YARDIMCISI değil ŞERİF yazdığını gördüm. Bu şerif benim hayal ettiğim yaşlı adama hiç benzemiyordu. En fazla kırk beş yaşındaydı ve Steven'in arkasından dükkâna girmeden önce cipin plakasına baktı.

Tanrım. Derin bir nefes verdim. Steven'ı öldürme planımı uygulasaydım kibrim sonumu getirebilirdi. Bu adam tahmin ettiğim gibi köylü bir cahil değildi. Şüpheli bakışları ve güçlü bir merakı vardı.

Steven, içi kahve dolu büyük bir kâğıt bardakla belirdi. Arabayı yola çektiği sırada dikiz aynasına baktım ve şerifin kapı eşiğinde bizi izliyor olduğunu gördüm.

Evet. Başım belaya girerdi. İntikam istiyordum ama müebbet yemek istemiyordum. Otoyola çıktığımız sırada çok şanslı olduğumu hissettim. Hapse girmiyordum ve şimdi planladığım şey Steven için ölümden daha acılı olacaktı. Her anlamda kazanıyordum.

Tüm yol boyunca sessiz kalmayı başardım ki bu hiç kolay olmamıştı. Steven ya bana Rhonda'dan bahsettiğini ha-

tırlamıyordu ya da konuşmaktan kaçınıyordu çünkü o da bir şey söylememiştir.

Şehre yaklaştığımızda o akşam evinde kalabilir miyim diye sordum. Homurdanarak “hayır,” dediğinde gerçekten hayal kırıklığına uğradım. *Hemen* sarhoş olup daha fazla detay vermesini istiyordum.

Ama böylesi daha iyiydi. Biraz plan yapmam gerekiyordu.

Uzaklaştığı sırada kapının önünden el salladım; merdivenleri ikişer ikişer çıkıp eve girdim ve kedime merhaba dedim. Gittiğimi hiç fark etmemiş gibi koltuktan uykulu bir şekilde göz kırptı. Bensiz hiç sıkıntı çekmediği belliydi. Yumuşak tüylerine biraz dokunmam için yaklaşmama izin verdi, sonra göz alıcı bir şekilde uzaklaşarak mutfığa girdi.

Evde bıraktığım telefonumu kontrol ettiğimde Luke’dan üç mesaj geldiğini gördüm ve daha da fazla gülümsedim. Kedim beni özlememiştir ama özleyen biri vardı.

Önceki gün öğlen saatlerinde Akşam yemeğine gidelim mi? Yazmıştı.

Sonra: Mesajımı aldığını kontrol etmek istedim.

Son olarak da: Şimdi sinir bozucu olmaya başladım. Boşsan beni yarı arar mısın?

Saate baktım ama çoktan 8’i geçmişti. Neyse.

Dizüstü bilgisayarımı açıp Rhonda Hepsworth hakkında bulabildiğim her şeyi aradım. Bir anda neredeyse binlerce sonuç çıktı ve hızla bir göz gezdirdikten sonra ilk birkaç sayfadaki her şeyin kiliseyle ilgili olduğunu anladım. Resimler kısmını açıp birkaç tanesine baktım ama kirli çamaşırlarıyla ilgili bir şey göremedim.

Her fotoğrafta aynı abartılı gülümsemeyi takınmıştı. Saçları mükemmeldi, dekoltesi ise alçakgönüllüydü.

Steven ile ne zaman ilişki yaşamıştı? Ve nasıl? Öğrenmek için sabırsızlanıyordum ama Steven birkaç gün boyunca kilisede kalan işlerini halletmekle meşgul olacağını söylemişti. "Belki gelecek hafta sonu takılırız," demişti boğuk bir şekilde.

Gerçekten bağımlı, Steven'a ihtiyaç duyan bir Jane olsaydım endişelenirdim. Moralinin bozuk olduğu ve beni başından atmaya çalıştığı belliydi ama benim sinirimi bozan tek şey bir süre boyunca Rhonda hakkında soru soramayacak olmamdı.

Aslında eve geyik getirerek hava atmadığı için mutsuzdu, başarısızlığına tanık olduğum için bana kızmıştı. Ona yine de onunla gurur duyduğumu söyledim. Bunu duyunca alnında damarlar belirdi.

Beni de yanında götürseydi başarısızlığını doğrudan bana, sesime ya da kadın kokuma falan yükleyebilirdi. İleri görüşlü davranmamıştı.

Ertesi sabah Çarşamba akşamları İncil çalışmasına gitmek için girişimlerde bulunacaktım, sonrasında biraz seks yapacaktım. Beni tekrar eve alması gerekiyordu, böylece onu tekrar sarhoş edebilirdim.

Rhonda Hepsworth hakkındaki aramalara dönüp kilise haberlerini inceledim. Steven, Rhonda'nın papazla evlenmeden önce kilise ofisinde çalıştığını söylemişti. Tüm arşivleri çevrimiçi kaydediliyorsa kızlık soyadını bulma fırsatım olabilirdi. Ama işe yaramamıştı. Arşiv kayıtları iki seneden geriye gitmiyordu.

Yine de büyük bir olay olmalıydı. Anonslar yapılmış olmalıydı. Büyük bir nikâh kıyılmış olmalıydı. “Papaz Robert Hepsworth” ve “Rhonda” ve “evlilik” yazınca aradığımı buldum. Rhonda Entenman ve yeni baba figürünün nikâh fotoğrafı.

Gülümsemesi daha doğaldı ve saçları biraz daha koyuydu. Gerçekten mutlu görünüyordu ve yirmi iki yaşında olmasına rağmen on sekiz gibi gösteriyordu. Papaz Hepsworth mutluluktan ışıl ışıldı. Aldatıldığı halde boşanmasının altından zaferle kalkmıştı! Maalesef hâlâ aldatılıyordu.

Neyse ki Rhonda’nın ismi oldukça benzersizdi, kızlık soyadıyla aradığımda onu bulmayı başarmıştım. Bir üniversitenin mezunlar listesinde ismi geçiyordu, lisede cirit amada bölge şampiyonu olmuştu... ve eski Facebook gönderilerinde birçok kırmızı bira bardağıyla fotoğraf çekilmişti.

Balıkçı teknesinde bikiniyle, iki sarışınla çekildiği bir fotoğrafı vardı. Bir eliyle barış işareti yapıp diğer elinde bira tuttuğu bir resmi vardı. Vücudu bronz ve güçlüydü, yalnızca gençliğin getirdiği sıkılık ve yumuşaklığın birleşimiydi. Papazın onda ne bulduğunu görebiliyordum. Steven’in da öyle.

Başka bir fotoğrafta bir erkeğin kucağında oturuyor, altında kısa bir etek ve üstünde dekolteli bir bluz var. Çocuk dekoltesine bakıp gülümserken Rhonda kahkaha atıyordu. Anlaşılan her zaman olgun erkeklerden hoşlanmamıştı. Son derece normal bir üniversite öğrencisine benziyordu. Nasıl olmuştu da Hepsworth ile evlenecek duruma gelmişti?

Muhtemelen kandırılmamıştı. Ucuz bir üniversitede orta-

lama erkeklerle çıkan ortalama bir kızdı. Papaz ise dünyasının lideriydi, paralı, nüfuz sahibiydi ve büyük bir evi vardı. Rhonda, papazın yükseldiğini anlamış ve hızla yükselmeye karar vermişti.

Belki de Meg gibiydi, ne giyeceğine ve ne söyleyeceğine karar veren güçlü bir adam arıyordu çünkü ayı, güneşi, çapası ya da iyi babalar ne oluyorsa ondan olacak bir babası olmamıştı. O konuda pek bilgili değildim. Bu iyi babalarla çok fazla ilişki yaşamıştım. Onlar da tıpkı diğer erkekler gibi erkeklerdi.

Her nasıl olduysa Rhonda, papazın eşi olmuştu ve bu rolün getirdiği kostümler ile gösteriler beklediğinden farklı olmuş olmalıydı. Belki de hem pastası dursun hem karnı doysun istiyordu. Papaz paralı ve güçlü bir adamdı, oğlu ise genç bir vücuda sahip ve seks hakkında becerikliydi.

Çok heyecanlıydı.

Rhonda üstüne yaptığım araştırmayı bırakıp Steven'in kullan at telefonumdan çektiği fotoğrafları ve videoyu bilgisayarıma attım. Birkaç kez izlemiştim ve açık konuşmak gerekirse estetik olmadan da gayet iyi görünüyordum.

Her şeyi siliyordum ki bir fotoğrafta takıldım. Sadece bedenim vardı, çenemin üstü görünmüyordu. Çıplaktım, tek elim boynumdaydı, diğeri ise ne yapacağımı bilmiyordum gibi yanımda duruyordu. Ben olduğumu belli eden tek şey boynumdaki altın işlemeli haçtı. Kolye dışında tamamen çıplaktım.

Yaramazlık ve adrenalinin etkisinden hâlâ çıkamamıştım, Steven'in telefonundan çaldığım numaralardan birine

resmi gönderdim ve hiçbir şey yazmadım. Sonra fotoğrafları silmeyi bitirip telefonu ve SIM kartı çıkardım, her şeyi çekmeceme koydum. İşim bittiğinde hepsini yok edecektim.

Tamam, güzel fotoğraflardan birkaç tanesini tutabilirdim. Her kadın yaşlı olduğu zaman bakmak için altın yıllarından birkaç fotoğraf bulundurmalıydı. Bunları koleksiyonuma ekleyecektim.

Eski telefonuma döndükten sonra Steven'a Seni seviyorum! Yazıp birkaç tane pembe kalp koydum. Cevap vermedi. Çok kabaydı.

Sonra Luke'a yazdım. Pardon. Kasaba dışındaydım.

Otuz saniye sonra cevap verdi. Eğlence için mi?

Hayır. İş için.

Bana aldığın kitabı okuyorum. Tekrar teşekkürler. Harika.

Beğendiğine çok sevindim. Bir süre mesajıma baktım, ne demem gerektiğini, ne dememi istediğini düşündüm. Biraz daha zamanım olduğu için ilgisini çekecek bir şey söylemem gerekiyordu. Bu akşam büyük küvetini çok özledim.

Sadece büyük küvetimi mi?

Beni güldürmekte başarılıydı. Ona göz kırpan bir emoji gönderdim.

Yann akşam yemeği yemek ister misin? diye sordu.

İstiyordum. Gerçekten istiyordum. Steven beni görmezden geliyordu, bu yüzden sorun çıkmazdı, Steven beni tekrar evine davet edene kadar zaman geçirmenin bir yolunu bulmam gerekiyordu.

Ayrıca Luke'u en az bir kere daha görmek istiyordum.

Gerçek olmadığımı biliyordum. Tam olarak değildim.

Ama Luke ile olduğumda daha gerçek hissediyordum ve onu henüz bırakmam gerekmiyordu. Kucağıma bırakılan hafif bir hediye gibiydi. Hızlı bir mesaj attım. Tekrar kitap okuyabiliriz. Yemek söyleriz.

Harika olur.

Bence de öyle olurdu. Tuhaf bir şekilde sadece seks için sabırsızlanmıyordum. Her şey için sabırsızlanıyordum. Koltuk, kitaplar, espriler. Nedeninden emin değildim ama önemi yoktu. Yakında hepsi bitecekti, Kuala Lumpur'daki yalnız sosyopat hayatıma dönecektim. Ama zamanım olduğu sürece Luke'un olabildiğince tadını çıkarmak istiyordum.

43. BÖLÜM

Luke'un koltuğuna yatmıştım, ayaklarım kucağındaydı. Sıcak eli bileklerimden birini tutuyor, sayfayı her değiştirdiğinde kalkıyor, sonra kemiklerimin kıvrımını seviyormuş gibi cildimin üstünde kayıyordu.

Ev, kitaplarımızın sayfa hışırtısı dışında sessizdi. Masanın üstünde boş Tayvan yemeği kutuları vardı, yaşlı, evli bir çift gibi dinleniyor, uykulu bir şekilde rahatlıyorduk.

“Gelecek hafta gidiyorum,” dedim sessizliği bozarak.

Eli aniden kasılarak bileğimi sıktı. Kitabını bıraktı. “Ne?”

“Proje sonlanıyor.” Bunu neden söylediğimi bilmiyordum. Bir anda yok olmayı planlamıştım. Duygularını incitmekten mi kaçınıyordum yoksa kaybolursam polisi arayacağından mı korkuyordum? İkincisi olmalıydı. Ben başka insanların duyguları konusunda endişelenmiyordum.

“Gidiyor musun?” Olacağını bildiği halde sesi şaşkın çıkıyordu.

“Evet,” diyerek sesime neşeli bir ton ekledim. “Malezya'ya dönüyorum!”

“Ama... peki. Tamam. Anladım.”

Tekrar kitabıma döndüm, görevim bitmişti. Kafamı kaldırdığımda Luke'un çarpılmış gibi ileri baktığını biliyordum. "Proje bitti," dedim bir kez daha, bu sefer daha yumuşak bir sesle.

"Evet. Anladım. Ama... ne bileyim."

Kafamı salladım. "İyi vakit geçirdik."

"Evet."

"Birkaç kez daha yapacak vaktimiz var," ayağımla kalçasını dürttüm ama gülmedi.

"Yalnızca seks olarak bakmadığımı söylemiştim."

Nasıl cevap vereceğimi bilmediğim için sessiz kaldım.

İki elini de saçında gezdirdi. "Seni bir kez elimden kaçırmıştım. Şimdi yine gidiyorsun. Seni özleyeceğim çünkü ilk seferinde de özlemiştim."

Gururum okşanmıştı. Okşanmaması mümkün müydü? Ona bir kitap almıştım o kadar. Ama tabii ki aslında seks yapmayı özleyecekti. "Luke..." diyerek kafamı salladım. "Ben ilişki konusunda iyi değilim. Olmuyor işte."

Dönüp bana baktı. "Ne olmuyor?"

"Ben farklıyım," diye şansımı denedim. "O kadar. Başkalarına benzemiyorum."

"Farklı olduğunu biliyorum."

"Öyle mi?"

"Evet. Biraz... ne bileyim... otistik falan mısın?"

Hiç böyle düşünmemiştim ama neden bu bağlantıyı kurduğunu anlamıştım. Duygularımın yok olmadığını, içimde hapsoldüğünü düşünüyordu. "Benzer bir şey," diye mırıldandım. "Yani... öyle. Benden iyi sevgili olmaz. Beni öz-

lemene gerek yok. Seksi özleyebilirsin ama.” Onu tekrar dürttüm ama sırtıtmaya bile çalışmadı.

“Kulağa hakaret gibi gelecek ama... sorunun neyse hoşuma gidiyor Jane.”

Kafamı salladım, söyleyecek bir şey bulamamam nadirdi. Bedenimin kafası karışmış gibiydi, yüzümün ısındığını hissettim.

Boğazını temizledi ve parmaklarını dağılmış saçlarında gezdirdi. “Sorun değil. Öyle demek istemedim. Farklısın o kadar. Hep çok sakınsın.”

“Herhalde öyle denebilir.”

“Seninle olmak dengeli bir his. Stabil. Huzurlusun gibi.”

“Huzurlu mu?”

“Senin için daha karmaşık olduğunu tahmin edebiliyorum ama durumun neyse, *ben* senin yanında huzurlu hissediyorum.”

Çoğu insan farklı olduğumu fark etmiyordu. İnsanlara uyum sağlamak için elimden geleni yapıyordum. Ama bazı dikkatli insanlar içimdeki soğukluğu fark ediyordu, gerçi hiçbiri huzurlu hissetmemişti. Gergin hissetmişlerdi. Uzaklaşmışlardı. Beni dikkatle izlemişler, saldıracağım anı beklemişlerdi, yapmaları gereken de buydu. Benim rahatlatıcı bir yanımdı yoktu.

“Anlamadım,” dedim.

“Annem...” Luke nefes verip güldü. “Annem fırtına gibiydi. Bir gidip bir geliyordu, hep deli doluydu, hep kaotikti. Küçüklüğümde okuldan bisikletle dönerdim ve eve yaklaştıkça başım gittikçe ağrırdı, evde beni neyin beklediğini

tahmin edemezdim. Bazen ertesi gün sınavım olduğu halde üç düzine kurabiye yapıp film izlemek istiyordu. Bazen de odama girip dağınıklıktan rahatsız olduğu için tüm kitaplarımı ve giysilerimi yırtıyordu. Ne durumda olursa olsun onu görmezden gelemiyorduk çünkü aramıza dâhil olmak için bizi zorluyordu. Tüm dikkatimizi istiyordu. Her zaman. Yorucuydu. O kadar yorucuydu ki.”

“Yani manik miydi, bipolar falan?”

“Bilmiyorum. Anladığım kadarıyla sorunu olduğunu düşünmüyordu, bu yüzden teşhis konulmadı. Hiç doktora gitmedi. Dışarıdan her şey mükemmel görünüyordu. Müthiş Noel süslemeleri, taze pişmiş yemekler, yeni boyanmış mutfak dolapları, müthiş ütülenmiş giysiler. Ama oradan nefret ediyordum. Evde olmaktan nefret ediyordum. Asla rahatlamıyordum.”

“Üzüldüm.”

“Sürekli bir belirsizlik vardı. Sürekli gergindik, bir son-
raki fikrini, patlamasını ya da planını bekliyorduk. Benim
tek istediğim kafamı dinlemekti.”

“Doğrudur.” Ben de kaos içinde yaşamıştım, her ne kadar sürekli bir kaos olmasa da. Hiçbir şey sürekli değildi. İnsan gardını bırakamıyordu. Doğduğun andan itibaren savaş vermek gibiydi.

“Ben üniversitedeyken babam kalp krizi geçirdi. Annemle yaşamamanın stresinden öldüğünü biliyordum. Emindim. Ama cenazede annemin yaptığı tek şey onu yalnız bıraktığını söyleyip öfkelenmekti. Bencil olduğunu söyledi. Öldüğü için *bencil* dedi. Babamızı kaybetmiştik ama her şey onunla ilgiliydi. Her zaman dünya onun etrafında dönüyordu.”

“Sonra eve gitmeyi bıraktın mı?”

“Evet.”

“Peki kardeşin?”

“Hâlâ annemle konuşuyor. Herhalde benden daha iyi biri.”

“Torunu doğduğunda onu görebilirsin.”

“Evet. Artık büyüdüm. Onu duymazdan gelebileceğimi ya da duygusal mesafe koyabileceğimi umuyorum.”

“Belki.” Buna pek inanmıyordum. İnsanlar değişmiyordu.

Eli tekrar ayak bileğimi sardı ve hafifçe sıktı. “Durumun neyse, Jane —seni farklı kılan neyse— hoşuma gidiyor. Sakınsın. Mantıklısın. Bazen biraz soğuk olabiliyorsun ama beni mutlu ediyor. Gidersen seni deli gibi özlerim.”

Bu çok tuhaftı. Ne diyeceğimi bilmiyordum. Sevgililerim bana daha önce romantik şeyler söylemişti. Âşık olduklarını bile söylemişlerdi ama bu farklıydı. Onlara hiç inanmamıştım. Söylediklerinin nedenini biliyor, ne istediklerini görebiliyordum. Bana, belki de kendilerine yalan söylediklerinin farkındaydım.

Ama nedense Luke’a inanıyordum. Ki aşkını bile itiraf etmiyordu; beni *sevdiğini* söylüyordu.

Kimse beni sevmiyordu. Meg gittiğinden beri kimse. Kimse beni *sevmemeliydi*.

Ne yapacağımı bilmiyordum. İnsanlar değişmiyordu, buna ben de dâhildim. İstesem bile bir erkekle hayat kuramazdım. Kurabilir miydim? “İşim var,” dedim. “Hayatım var.” Ama hayatım yoktu, teknik anlamda yoktu. Gerçek hayatım Meg ile ölmüştü.

“Kalamayacağını biliyorum.” İç geçirip kafasını koltuğa bıraktı. “Biliyorum ama keşke, keşke kalabilseydin.”

Onunla olmaktan tıpkı Meg ile olmaktan hoşlandığım gibi hoşlanıyordum. Ben de neredeyse kalmak istiyordum.

“Belki ziyarete gelebilirim,” diye öneride bulundum. Ama tatlı, iyi biriydi. Başka birini bulabilirdi ve ben ziyarete geldiğimde sevgilisini aldatmak istemeyebilirdi. “Bağımızı koparmayız.”

“Olur.”

Tavana bakıyordu, başparmağı cildim üstünde öylesine gidip geliyordu. Gözleri üzgün ve yorgun görünüyordu. Neşelendirmek için başka bir şey söylemeye çalıştım.

“Seks yapmak ister misin?” diye sordum.

“Jane ...sen...” Luke gözlerini kapatıp güldü. “Evet, kahretsin. Evet, seks yapmak isterim.”

Kucağına oturup üzgün görünmeyene kadar onu öptüm. Yapmayı bildiğim tek şey buydu. Ve kısa bir süre işe yaradı.

44. BÖLÜM

Sonunda İncil çalışma günü gelmişti!

Steven beni götürmeyi kabul etmişti ama onu işte köşeye sıkıştırıp ağlamam gerekmişti.

“Seni görmezden gelmiyorum!” diye ısrar etti. “Meşguldüm, o kadar.”

Beni değersiz hissettirmekle meşguldü.

Neyse, yalvarmam işe yaramıştı. Yaptığım hayali hata için özür dilemiştim, artık bana iyi davranabilirdi.

“Sende kalabilir miyim?” diye sordum titrek bir sesle ve yüzünde memnun bir gülümseme belirdi.

“Tabii ki kalabilirsin yavrum. Yolda yemek alınız.”

Eski halimize dönmüştük.

Akşam yemeğimiz aceleyle yenmiş sandviçlerdi ve Steven’in ağzı soğan kokmaya başlamıştı ama cipten inip kilisenin büyük cam kapılarına ilerlerken kendimi prenses gibi hissettim. Yağmur yağıyordu ve hava berbatı ama bunun iyi bir işaret olduğunu düşünüyordum.

İçeri girdiğimizde kalın montumu çıkarıp atkımı astım, altındaki pembe çiçekli elbisem ve dantelli dekoltem ortaya

çıktı. İçeri girerken camda yansımanı görünce boyun boşluğumun hemen altındaki haça dokunup gülümsedim.

Steven bana oturacak bir yer bulmamı söyledi, ben de normalde vaazlar sırasında papaz yardımcılarının oturduğu sırayı seçtim. Bu akşamki olay daha gayri resmiydi. Takım elbiseli erkekler ve hiyerarşik oturma yoktu. Steven kısa bir vaaz olacağını sonra 8:30'a kadar kısa sohbet gruplarına bölüneceğimizi söyledi. Sonra eve gidecektik ve Steven beni sonunda çok ama çok mutlu edecekti.

Babasıyla birlikte koridora çıktığında neşeyle el salladım. Papaz Hepsworth'ün gözleri hemen boynumdaki haça gitti. Dudakları kıvrılarak somurtmaya dönüştü ama toparlanıp elini salladı. Ellerimi kucağımda birleştirip heyecanla mini vaazı bekledim.

Steven ön sırada yanıma geldi. Elime dokundu. "Burada olman çok güzel," diye fısıldadı.

"Getirdiğin için teşekkür ederim," diye fısıldadım. "Seni özledim. Geçen hafta sonu seninle baş başa olmak çok güzeldi."

"Bu akşam baş başa olacağız," dedi göz kırparak.

"Yapma!" diye azarladım ve utanarak yüzümü kapattım. "Burada ondan bahsetme!"

Steven gülümsedi. "Gerçekten kusursuz bir kızsın, Jane."

Olmak istediğinde çok tatlıydı. Meg de hep bunu söylemiyor muydu? *Bana çok iyi davranıyor, Jane. Bazen tartıştığımızın farkındayım ama komik, tatlı ve nazik biri. Ona bir fırsat ver. Göreceksin.*

Papaz Hepsworth podyuma çıktı ve affetmekten bahset-

meye başladı. Kendi söylediklerine uyduğunu umdum çünkü yakında çok ihtiyacı olacaktı.

Konuştğu sırada bakışları cemaat üstünde dolaşıyordu ve ne zaman bana doğru baksa boynumdaki altın haça bakıyordu. Fotoğrafi göndermemeliydim. Anlamsız, sapkın bir dürtüydü. Ama pişmanlık hissetmiyordum, yalnızca heyecanlı bir beklenti hissediyordum.

Papaz Hepsworth'ü baştan çıkarmak istemiyordum ama istesem çıkarabileceğimi bilmek hoşuma gidiyordu. Zayıflığı, pastanın süslemesiydi.

Sadece on beş dakika konuştu, sonra herkes küçük gruplara bölünmeye başladı. Steven, erkeklerin grubunu çalışma odalarından birine yönlendirdi. Ben ise babasına yaklaştım. "Papaz Hepsworth? Bir saniye sizinle konuşabilir miyim? Meşgul olduğunuzu biliyorum."

Bir saniyeliğine beni dikkatle inceledi, bir ipucu aradı. Ama teslim olana kadar ona masum masum baktım ve yüzünde nazik bir gülümseme belirdi. "Tabii ki, tatlım. Gel oturalım." Banklardan birinin sonuna oturduk, insanlar toplantı odalarına dağılıyordu. Papaz aramıza bir metre kadar koymuştu ama gözleri tekrar kolyeme gitti.

"Steven ile aramız çok iyi ama beni rahatsız eden bir şey var... Yani, herhalde sır denemez..."

Kafasını salladı ama alını kafa karışıklığı ile kırıştı. "Bana güvenebilirsin tatlım. Söylediklerini kimseyle paylaşmıyacağım."

"Steven'a anlatmayacak mısınız?"

Papaz boğazını temizledi. "Anlatmamamı istiyorsan hayır."

“Teşekkür ederim,” diye kafamı salladım. “Tamam...” Gerginmiş gibi irkildim. “Ben... eski sevgilisini öğrendim. Nasıl öldüğünü.”

Konuşmak istediğim konunun bu olmasına şaşırılmış gibi gözlerini kırptı ama hızla toparlandı. “Ah, evet. Tam bir trajedi.”

“Bazen başka bir ilişkiye hazır olmadığından endişeleniyorum. Olanlar için kendini suçladığını düşünüyorum.”

Sonunda rahatladı, banka yaslandı, ilahi öğütler vermeye hazırды. “Bu kadar kötü bir olaydan sonra suçlu hissetmesi normal bir şey, bu herkes için geçerli.”

“Evet ama eski sevgilisine iyi davranmadığını söylüyor.”

“Saçmalık! O kıza bizzat rehberlik ettim ve son derece rahatsızdı. Son derece.”

Yalan. Yalan. Yalan. Meg’in hayatındaki rahatsızlık Steven idi. Ama yüzümü ifadesiz tuttum. “Hangi konuda?”

“Kilisemize katılmadan önce günah dolu bir hayat yaşamıştı. Steven ile geçmişi hakkında tartışmışlardı ama Steven ile olan ilişkisi sırasında bile doğru yolda yaşamakta zorlanmıştı.”

“Bazen ona sert davrandığını söylüyor.”

“Erkeğin hayattaki rolü ailesine liderlik etmektir, Jane. Buna inanıyor musun?”

“Evet efendim.”

“Meg kilisede yetişmemişti, erkeğe yardımcı olma rolünü kabullenmekte zorlanıyordu. Evet, evlilikten bahsediyorlardı ama sözüm ona özgürlük ve feminizm fikirlerini bir kenara bırakamıyordu. Sorunları vardı, tatlım. Evet, iblisler

ona işkence etmiş, günahkâr, düşüncesiz davranışlara itmişlerdi.”

Ah, demek günah işleyen Meg idi. Sıkını yalatan, porno izleyen ve Tinder’den tek gecelik ilişki bulan Steven değildi. Ne de olsa erkekti. Babası da öyleydi.

“Ama hepimiz günah işliyoruz, değil mi?” Dudaklarımı aralayıp gözlerimi kaldırarak ona baktım. “Ben de günahkârım, Papaz Hepsworth. Ya ben de iblislerden kaçamazsam? Tanrı yine de beni kabul eder mi? Steven için yeterince iyi miyim?”

Dudaklarıma baktı, sonra da altın haça baktı. “Bana anlatmak istediğin bir şey mi var?” diye sordu.

Kafamı salladım.

Papaz derin bir nefes aldı. Tekrar boğazını temizledi. Dudaklarını yaladı. “Jane... geçen hafta sonu bana mesaj attın mı?”

Kafamı daha şiddetli salladım.

“Belki de yardım istiyordun.”

“Hayır efendim,” diye fısıldadım.

“Jane.”

“Ne demek istediğinizi bilmiyorum.”

Bir süre sert bakışlar attıktan sonra iç geçirdi. “Peki, günah çıkartmak istersen ya da bir konuda yardım gerekirse bana gelebilirsin. Kapım her zaman açık.”

“Gelirim.”

Daha fazla konuşmadığımı gören Papaz Hepsworth elimi dokundu, sonra iki elini uzatıp elimi elleri arasına aldı. “Steven da ben de Meg’e doğru yolu göstermeye çalıştık ama maalesef iblislere karşı koyamadı. Sonunda, Tanrı’nın

ona verdiği canı alarak günahların en büyüğünü işledi.” Oğluna da böyle mi demişti? *Yapabileceğimiz bir şey yoktu.*

Kibar olabiliyorlardı. Steven her fırsatta onu ezmeyebilirdi. Babası, Steven’a nazik ve anlayışlı olması için öğüt verebiliyordu.

Ağzımda biriken acı tükürüğü yuttum ve bir soru sormayı başardım. “Sizce cehenneme gitmemiştir, değil mi?”

“Kızım, intihar Tanrı’nın asla affetmediği bir şeydir. Ebediyen yanacak. Ama bizim kendi ruhlarımızı kurtaracak vaktimiz var. Senin ne kadar iyi bir kız olduğunu görebiliyorum, Jane.” Elleri benimkini sıktı. “Hepimiz günahkârız ve hepimiz Tanrı’nın affına layığız. Tek yapmamız gereken günahlarımızı itiraf edip af dilemek. Seni yargılamam.”

“Teşekkür ederim, efendim,” Ellerini kaldırıp göğsüme götürdüm. “Çok teşekkür ederim. Daha iyi hissediyorum.”

Gözleri kendi parmaklarına gitti, göğüslerim üstünde duruyordu. Bebeğini kucaklayan bir anne kadar masum gülümsedim.

Onu baştan çıkarmak için bir neden yoktu. Ama Meg hakkında söylediklerinden sonra onu da mahvetmemek için bir neden var mıydı? Tıpkı Steven gibi, olanların tümünü Meg’in sırtına yüklüyordu.

Yıkım günleri yakındır, kıyamet üstlerine geliyor. Tesniye.

Bu ilk İncil çalışmam değildi. En iyi kısımları ezberlemiştim ve hepsine tüm kalbimle inanıyordum. *Göze göz, dişe diş.* Ama gerisi daha da iyiydi: *yanığa yanık, yaraya yara, çürüğe çürük.*

Bunu uzun süre hissedeceklerdi.

45. BÖLÜM

Kiliseden dönerken alkol dükkânı gördüm ve hevesle bağırdım. “Şuna bak, canım çok margarita çekti! Durup margarita karışımı alabilir miyiz?”

“Çarşamba akşamı mı?”

“Çok mu yaramaz olur?” diye sordum.

“Yaramaz halini seviyorum.” Steven hızlı bir U dönüşü yaptı ve alkol dükkânının önüne çekti, içeri tek başıma girmeme izin verdi. Tekila ve margarita karışımı aldım. Bu akşam bira yeterli olmayacaktı. Zil zurna sarhoş olması gerekiyordu.

Yolun geri kalanı boyunca elimi tuttu, gülümsüyordu çünkü beni sarhoş etmek için sabırsızlanıyordu. Bu hissi biliyordum.

Evine gider gitmez bir sürahi hafif margarita hazırladım. Onun bardağını koyarken daha fazla tekila koydum. Sonra biraz daha.

Yudumladığında gözleri büyüdü. “Çok mu sert?” diye sordum kendiminkinden bir yudum almadan önce. Gözlerimi kısıp zevkle inledim. “Mmm. Harika.”

Steven güldü. “Benim için çok sert değil, yavrum. İç bakalım.”

İçkisinde çok tekila olduğunu söyleyemezdi çünkü o zaman bir kadından zayıf olurdu. Tanrım, bu salaktan nefret ediyordum. “Hokey maçı izlemek ister misin?” diye sordum.

Koltuğa çöküp televizyonu açtı. Bir süre başında bekledim ve tam da tahmin ettiğim gibi, margaritayı hızla içti. Biraları üst üste içmeye alıştı. Sert içkiye gelince yavaş içemiyordu. Boş bardağını alıp hızla doldurdum.

“Teşekkürler yavrum,” dedi, ikinci içkiyi uzattığım sırada gözlerini televizyondan ayırmadı. “Harikasin.”

“Hayır, *sen* harikasin canım.” Yanına sokulup onunla maçı izledim. İlk margaritamı bitirdiğimde ona üçüncüsünü verdim. Bardağının dörtte üçünü doldurdum, üstüne fazladan tekila ekledim. Benim bardağında çoğunlukla buz vardı.

“Cips ister misin canım?” diye seslendim. Biraz tortilla cipsi ve salsa bulmuştum, erkeğim çok mutluydu. Tuz ve baharatlar yüzünden susuyordu. Bardağını sürekli dolduruyordum.

Kırk beş dakika içinde yüzü kızarmıştı ve televizyona bağınıyordu, beşinci margaritasını bitiriyordu. Sonraki reklam arasında televizyonun sesini kapatıp ona döndüm.

“Steven... Rhonda hakkında söylediklerin doğru değil, değil mi?”

“Ha?” Konu değişimi çok ani olmuştu, bakışları bana dengesiz bir şekilde odaklandı ve sinirlendi.

“Onunla ilişki yaşamadın değil mi?”

Gözleri gülünç derecede büyüdü. “Ne?”

Tanrım, o kadar sarhoştı ki hatırlamıyordu. “Anlattın ya, Steven. Kulübede.”

Kafasını şiddetle salladı ama bu hareketi kaldıracak durumda değildi, kafası geri düşüp yastıklara gömüldü.

Nazikçe eline dokundum. “Steven?”

“Bunu konuşmak istemiyorum.”

“Konuşmak zorundayız. Üvey annenle ilişki yaşadın.”

Dudağı öfkeyle kasıldı. “Hayır. Ona öyle deme. O zaman, yirmi beş yaşında falandı. Benim için bir önemi yoktu.”

“Ama, Steven, babanın ...”

“Kes. Orospunun teki işte. O kadar.”

“Anlamadım. Ne oldu? Onu baştan mı çıkardın?”

“Ben mi? Sence *ben* mi *onu* baştan çıkardım?”

“Ne bileyim! Nasıl olduğunu anlamıyorum. Babanın eşi!”

Sürahiyi salona getirmiştım, artık kendi içkisini koyuyordu. Birazını sehpa döktü. Elleri titriyordu. “Ona da eş deniyorsa,” diye mırıldandı.

“Yani... seni baştan mı çıkardı?”

Homurdandı. “Çaresizdi.”

“Ne konuda?”

“Üniversiteden yeni mezun olmuştum ve birkaç aylığına onlarda kaldım. Orada yaşarken... ne bileyim. Etrafı biraz kurcaladım. Onu tanımıyordum ve ona güvenmiyordum.”

“Ne arıyordun?”

“Ne olursa. Herhangi bir şey. Para avcısı bir kaşar olduğunu düşünüyordum. Öyleydi de. Dolabının çekmecesindeki giysilerin altında haplar buldum. Doğum kontrol hapları.”

“Yani?”

“Yani neredeyse iki yıldır evlilerdi ve henüz hamile kalmamıştı, doğum uzmanıyla görüşüyorlardı.”

“Ha.”

“Babam perişan olmuştu. Genç eşini hamile bırakamadığından onu hayal kırıklığına uğrattığını düşünüyordu. Doktor hatanın onda olduğunu söylemişti. Düşük sperm sayısı falan. Ve Rhonda *başından beri* doğum kontrol hapı alıyordu.” Öfkeden ağzından tükürükler saçıldı. “Karşısına çıktım. Hapları yüzüne attım, babama söylememem için yalvar.”

“Söyledin mi?”

Güldü. Hikâyeyi anlatmaya alışmıştı. Bu orospudan yararlandığı için kendiyle gurur duyuyordu. “Hayır. Söylemeyeyim diye her şeyi yapacağını söyledi. Her şeyi. Ben de elinden geleni yapmasını söyledim. Babamın yatak odasında dizleri üstüne çöküp yaladı.”

“Steven! Aman Tanrım! Sen... bunu nasıl yaparsın? Babanın *eşiyle*?”

“Ben erkeğim, Jane. Buna hayır diyemem.”

Aman Tanrım, sapığın tekiydi.

“Yazın geri kalanı boyunca istediğim her şeyi yaptı. Babam ona evlilik sözleşmesi imzalattıracak kadar zekiydi. Beş parasız kalırdı.”

“Yani onunla birlikte babana tekrar tekrar ihanet mi ettin?”

Yüzündeki gülümseme yok oldu. “Babamı seviyorum. Lafı çevirmeye çalışma. Rhonda ona zaten ihanet ediyordu. Zaten berbat, yalancı, boktan bir ești. Tıpkı annem gibi. Kadınların hepsi aynı. Hepiniz orospusunuz. Babam da farkında.”

“Ben orospu değilim.”

“Dalga mı geçiyorsun? Gözlerimi kapatınca sen ve Rhonda arasındaki farkı anlamıyorum.”

Bağırmalı, alınmış gibi yapıp biraz ağlamalıydım. Uğraşmadım. Farkı anlayamayacak kadar sarhoştum. “Onu seviyor muydun?” diye sordum.

“Tanrım, tabii ki sevmiyordum. Ondan nefret ediyorum. Teklif ettiği şeyden yararlandım o kadar.”

Evet, onu kullanmıştı. Ama fark etmediği şey Rhonda’nın da onu kullanmış olduğuydu. Numara yaparak zengin bir hayata girmişti ve Steven gerçeği keşfedince onu susturmanın en iyi yolunu bulmuştu. Steven, babasının kalbini kırmadan bunu ortaya çıkaramazdı. Rhonda, Steven’ı sırtına dâhil etmişti ve Steven bundan asla kurtulamazdı.

Belki de Rhonda da benim gibiydi.

Belki de değildi. Belki de dünyadaki herkes gibiydi. Robert Hepsworth’ü para için kullanmıştı, papaz da onu genç vücudu ve güzel yüzü için kullanmıştı. Rhonda daha sonra Steven’ı kullanarak zenginliğinin devamlılığını sağlamıştı, Steven ise onu seks ve aşağılama için kullanmıştı. Şimdiye kadar hepsi adil denebilecek bir alışveriş yapmıştı. Artık devir dönmek üzereydi, hepsi mahvolacaktı.

Gözleri mahmur olmuştu, göz kapakları kapanıyordu ama yine de bana doğru uzandı. “Gel buraya.”

Harika, yine Rhonda olduğumu hayal edecekti.

“Canım istemiyor,” dedim.

“Yapma. Gerçeği öğrenmek istedin, ben de anlattım. Şimdi bana trip atma.”

Neden bu durumdayken bana orospu demesi heyecanlanmama neden olmuyordu.

“Hadi yavrum,” diye inledi.

“Hayır, bu ciddi bir konu, Steven. Baban harika biri.”

“Öyle olduğunu biliyorum,” dedi Steven sessizce. “Harika biri. Harika.” Tuhaf bir ses çıkardı ve ağlamaya başladığını fark ettim. Tanrım. “Babamı çok seviyorum,” dedi hıçkırıklara boğulmadan önce. *“Babamı çok seviyorum!”*

Bununla uğraşacak sabrım yoktu. “Sevdiğini biliyorum, canım. Hadi. Yatağa geçelim,” televizyonu kapatıp onu ayağa kaldırdım.

“Benim hatam değildi,” dedi kelimelerini yutarak. Gözünden bir damla yaş döküldü, burnundan sümük akıyordu.

“Biliyorum. Yat. Geleceğim. Mutfağı temizlemem lazım.”

Kafasını sallayıp yalpalayarak koridora doğru ilerledi.

Bulaşıkları mutfaka taşıdım, kahve masasını sildim ve taksi çağırdım. Sonra bulaşıkları yıkadım. Steven’a not yazıyordum ki horultuları koridorda yankılanmaya başladı.

Steven, çok içtim ve sabah rahatsızlanacağım için taksi çağırdım. İşte görüşürüz canım. Seni çok seviyorum.

Notu odasına bıraktığımda yatağa yüzüstü yattığını gördüm, kot pantolonunu bileklerine kadar indirmişti. Notu çıplak kıcı üstüne bırakıp ona öpücük yolladım.

Burada daha fazla zaman kaybedemezdim. Hazırlamam gereken bir video vardı.

46. BÖLÜM

İşyerini arayıp hasta olduğumu söyledim ve kiralık araba alırken dejavu yaşadım ama bu sefer arazi aracı istedim. Sahte ehliyetimi görevliye uzattığım sırada Steven mesaj attı.

Dün gece ne içtik? Yattığımı hatırlamıyorum bile.

Çok fazla tekila içtik.

Hastalandın mı?

Evet. Çok hastayım. Sonra konuşuruz.

Üzgün bir emoji gönderdi. İğrençti.

Steven'in Florence Nightingale'den aşağı kalır yanı yoktu.

Kiralık arabamla bu sefer Apple Valley'e kadar gittim. Kilise sessizdi ama koridorun sonundaki ofislerde çalışan insanların sesi duyuluyordu. Papaz Hepsworth'ün sekreteri masasında değildi, bu yüzden ofisinin kapısını çaldım.

“Evet?” diye seslendi.

Kapıyı aralayıp kafamı uzattım.

“Jane?” diyerek sandalyesinde düzeldi. “Burada ne arıyorsun?”

“Özür dilemek istedim,” dedim.

Kafası karışmıştı, kafasını yana eğdi. “Ne için özür dileyeceksin tatlım?”

“Dün size yalan söylediğim için.”

“Hangi konuda?”

“Kızmanızı istemiyorum...” Utanarak başımı eğdim.

“Kızmayacağıma söz veriyorum. Sana elimden geldiğince yardım etmek için buradayım.”

Zorlukla yutkundum ve gözlerine baktım. “Haklıydınız, efendim. Ben... hafta sonu size mesaj attım.”

Gri kaşları bir anda yükseldi. “O fotoğraf. *Demek* sendin.”

“Evet. Bendim. Sadece... itiraf etmeye korktum, Papaz Hepsworth. Özür dilerim.”

“İnanmıyorum, Jane.”

“Özür dilerim. Neden gönderdiğimi bilmiyorum! Çok iyi bir adamsınız ve ben... istedim ki...” Titrek bir nefes alarak cümleyi yarıda bıraktım. “Beni affedebilir misiniz?”

Kafasını biraz eğdi, arkamdaki sekreter masasına baktı. Hâlâ boştu. “İçeri girsen daha iyi olur, tatlım,” dedi ve sesi derinleşti. “Biraz konuşalım.”

“Olur efendim.” Telefonumda bir tuşa bastım, ofisine girip kapıyı ardımdan kapattım.

47. BÖLÜM

Uzun uzun düşünüp planlamıştım. Bence ses daha iyiydi. Gizli kamera, kamuoyunun sindirmesi için biraz zor oluyordu. Gördükleri zaman insanlara sempati hissedebiliyorlardı, bugüne en ufak bir yumuşaklık lekesi sürülsün istemiyordum.

Ayrıca beklenti olması çok daha iyiydi. Yavaş yavaş ortaya çıkan sırları herkes severdi. Bu yüzden kendimi sabretmeye, her şeyi dakika dakika planlamaya zorluyordum.

Cuma günü işi arayıp hasta olduğumu söylemeye bile tenezzül etmedim. Bir daha gitmeyecektim. Günümü apartmanımdaki birkaç eşyayı toplayıp kamyonete yükleyerek geçirdim. Kedimi taşıma kutusuna koyup onu da arabaya yükledim: sonra St. Paul'daki InterContinental Hotel'e gidip bir süit tuttum. Harika bir küveti vardı.

Tabii ki otel kedilere izin vermiyordu ama hizmetçilerden birine hiçbir şeyi, kedi kumunu bile görmemesi için günde elli dolar veriyordum.

Cumartesi günü dikkatli bir şekilde yeni bir e-posta hesabı açıp Steven'in telefonundan aldığım tüm kişileri kaydettim. Tabii ki kardeşleri vardı, cemaatten birçok kişinin

de olduğunu düşünüyordum. Diğer papaz yardımcılarında ikisinin ismini tanımıştım. İşten birkaç arkadaşını ve tüm patronlarını da ekledim.

Oda servisi sipariş ettim. Küvette şampanya yudumladım. Nehirden geçen tekneleri izledim. Ne kadar rahatlatıcı bir gündü.

Pazar günü erkenden kalkıp kiliseye gittim. Artık çiçekli bir elbise giymiyordum. Kot pantolon ve dar bir kazak giymiştim. Saçımı topuz yapıp güneş gözlüğü taktım. Arabada oturup insanların kiliseye girmesini izledim.

Saat 8:55 olduğunda e-posta alarmım öttü. Pazar vaazı henüz başlamamıştı ama Steven koridorun başında, diğer papaz yardımcılarıyla bekliyor olacaktı. Mesajlarını ya da e-postalarını kontrol etmeyecekti. İyi bir örnek olmakla meşgul olacaktı.

“Hepsworth Aile Değerleri Bölüm Bir” isimli e-postayı açıp eklenen ses dosyasını açtım. Steven bana poz vermemi, kendime dokunmamı, dizlerimin üstüne çökmemi söylüyordu.

Aslında çok skandal niteliğinde değildi. Pornografikti ama zararsızdı. Fırsatları olsa kilisedeki diğer erkekler de aynısını yapardı.

Steven’in videosu yoktu, görsel kanıt ya da resim yoktu, bu yüzden bu dosya en fazla üstünde konuşulacak bir şeydi. Kayıta ismini birkaç kez söylüyordum ama kendisi olduğunu inkâr edebilirdi, birçok insan da ona inanırdı. Bu sorun değildi.

Arabamın arkasında bir adam ile eşi otoparkta aceleyle

ilerliyordu ki kadın aniden durup telefonunu kulağına götürdü. Bir anlığına ağzı açık durdu, sonra telefonu kulağından çekti. “Brent!” diye bağırdığını duydum ama eşi çoktan kilisenin kapısında duruyor, kadına içeri girmesini işaret ediyordu.

İçeriden müzik yükselmeye başladı. Kadın içeri girdi ve kapı kapandı, ellerini sallayarak eşine e-postayı anlatmaya çalışıyordu. Kapılar kapalı olduğu halde şarkı söyleyen koronun sesi camların arasından sızıyordu. Kamyonetten çıkıp otoparkta yürümeye başladım.

Girdiğimde giriş bölümünün neredeyse bomboş olduğunu gördüm. Bir kadın duruyor, ağlayan bebeğini susturmaya çalışıyordu. Küçük bir kız tuvaletten çıkıp koridorun kapısına doğru ilerledi. İçeri girdiği sırada bir adam dışarı çıktı, telefonunu kulağına yapıştırmıştı, yüzü şaşkınlık içindeydi. Birkaç saniye sonra bir adam daha çıktı.

“Bu da ne böyle?” diye hırladı.

Güneş gözlüklerimi çıkarıp yavaşça kapanan kapının arasından içeriye baktım. Cemaat üyelerinin çoğu koroya eşlik ediyordu fakat fısıldaşan birkaç grup vardı. Vaazı bozmaya yeterli değildi ama konuşma başlatacak kadar güçlüydü.

Yaklaşıp ayağımla kapının kapanmasını engelledim. Steven en öndeydi ve olanlardan haberi yoktu, kürsüde durup arkasındaki koronun ilahisini neşeyle dinleyen babasına bakıyordu.

Steven şarkıya eşlik ediyordu. Dünyası hâlâ tek parçaydı. Altındaki temellerde oluşan çatlakları göremiyordu. Bir süre bu sahneyi izledim. En öndeki insanlar en dindar ve en

sadık cemaat üyeleri idi, hiçbir farkında değildi ama arka sıralar panik halindeydi.

“Hepsworth Aile Değerleri Bölüm İki” biraz daha skandal niteliğindeydi. Aslında tam bir yüz karasıydı. Steven, üvey annesiyle olan iğrenç ilişkisini anlatırken o kadar kibirli, o kadar sarhoş ve kendini beğenmiş konuşuyordu ki, papazın eşiyle, bu cemaatin sadık, dindar annesiyle ilişki yaşadığına inanmak zordu. AH, Steven. Nasıl yapabilmiştin? Babana nasıl ihanet etmiştin?

Tabii ki sonunda gözyaşları içinde pişman olduğunu söylediği kısmı çıkarmıştım. İsterse bunu kendi söyleyebilirdi. Ve isteyecekti de, bundan şüphem yoktu.

Kalabalıktan gerçek anlamda bir çılgılık yükseldi. Birkaç insan ayağa kalktı. Kapıdan uzaklaşıp kapanmasına izin verdim ama bir süre sonra tekrar açıldı. Koro hâlâ şarkı söylüyordu ama cemaat üyelerinin çoğu korkunç bir şey olduğunun farkındaydı. Bazıları telefonlarını kulaklarına yapıştırmıştı ama çoğu banklarda gurup olmuş, müziği bastırmak için hezeyanla ellerini sallıyor, bağırıyorlardı.

İnsanlar dışarı çıkmaya başlamıştı, kapı neredeyse hiç kapalı durmuyordu. Koro yeni bir şarkıya başladı ama korodaki insanlar panik içindeki cemaate baktığı için ses zayıflamıştı.

Odanın başında duran Steven’ı gördüm, yavaşça etrafında dönüyordu, kalabalığın paniği kafasını karıştırmıştı. Papaz Hepsworth biraz endişeli ve kafası karışmış görünüyordu ama olacıklardan haberi yoktu.

İnsanlar girişe yöneldiği sırada uğultular sağır edici bo-

yuta ulaştı. Dışarı çıkmak için arkamı döndüğüm sırada kalabalığın arasından Steven'ın kürsüde duran babasına yaklaştığını gördüm, kaşları endişeyle çatılmıştı. O tatlı anda gözlerimiz buluştu. Gözleri büyüdü. Ona gülümsedim.

Jane? Dediğini gördüm kafa karışıklığı içinde. Gülümsemem büyüyerek sırtmaya döndü. Saf, samimi neşemi görmesine izin verdim. Bu sırtmayı ömrü boyunca hatırlayacağını umuyordum. Sonra el sallayıp arkamı döndüm.

Kapıya ulaştığım sırada düzinelerce telefonun titrediğini duydum. E-posta alarmım öttü. Arabaya binip motoru çalıştırdım.

Büyük, siyah arazi aracımın güvenliği içinde son ses dosyasını dinledim. "Hepsworth Aile Değerleri Bölüm Üç" tam bir skandaldı.

Bu Papaz Hepsworth müydü? *Bizim* Papaz Hepsworth bir kadına masaya yatmasını mı söylüyordu? Aman Tanrım, onu kilisedeki ofisinde becerirken onun adına dua mı ediyordu? Kadın? Tanrım, ona *Baba* deyip günahları için af mı diliyordu?

Bu düşünce üstüne kıkırdadım. Bu rolü çok iyi oynamıştım, o da bayılmıştı, boyun eğişim üstüne zevkle homurdanmıştı, içime girdiği sırada bana tatlı kızı olduğumu söylemişti. Performansım çok gerçekçiydi. İzleyici olduğunu bildiğimde çok daha iyi rol yapıyordum. Hem de ne izleyicim vardı.

Bir kadın ağlayarak kiliseden çıktı. Şimdilik kaçan tek kişi oydu. Birçoğu bekleyecek, ne olacağını izleyecekti.

İnsan birinin yok olduğunu her gün görmüyordu. Bütün

bir ailenin yok olması olağan bir durum değildi. Bu tek bir olay değildi. Affedilebilecek basit bir hata değildi.

Penceremi açtım. Müzik durmuştu. Kilise, depresyon gibi uğulduyordu. Bu, öfkeli kalabalığın sesiydi.

Arabamda oturup uzun bir süre kiliseyi izledim. İnsanlar dışarı çıkmaya başladı, hepsi öfkeli, ihanete uğramış ve kızgındı. Bazı erkekler bile ağlıyordu.

Camlardan bağırma sesleri yükseldi. Çocuk İncil çalışma grupları yangın alarmı çalmış gibi bahçeye çıkartıldı. Öğretmenler, skandalın alevinden olabildiğince uzaklaşmak istiyordu. Çocuklara “İsa Beni Seviyor” şarkısını söyletmeye başladılar ama öğretmenlerden biri ağlamaya başlayıp içeri koştu. Çocuklar bir süre sessizleşti ve sonunda kilisenin oyun parkında gezmelerine izin verildi.

Cemaat üyelerinden birkaç tanesi daha giriş kapılarından çıkıp otoparka geçince trafik yoğunlaşmadan gitmeye karar verdim.

Buradaki işim sonunda bitmişti.

48. BÖLÜM

Steven yine ağlıyordu. Oda servisinin getirdiği atıştırma-
lardan birini ağzıma atıp ayaklarımı masaya kaldırdım. Mo-
nitöründen mutfakta volta atan küçük Steven'ı izliyordum.

“Bilmiyorum dedim ya!” diye bağırdı telefona. “İşte ta-
nıştığım biri. Neden böyle bir şey yaptı bilmiyorum! Evine
gittim ama... boştu. Galiba...”

Steven yüzünü ovdu, hattın diğer ucundaki kişinin söy-
lediklerine kafasını salladı. “Biliyorum. Biliyorum. Ama...
babama beni aramasını söyler misin? Aramalarımı açmıyor
ve ben.... ben... durumu bilmiyorum. Ted, lütfen! Lütfen,
sarhoştum, ne dediğimi bilmiyordum. *Lütfen!*”

Yere yığıldı ve cenin pozisyonuna geçip ağladı. Galiba
Ted yardımcı olmamıştı.

Sesi kapatıp Steven'ın birkaç dakika boyunca yerde yat-
masını izledim, sonra kalkıp buzdolabından bir bira daha
aldı. Atıştırma-
ların sonuncusunu da iç çekerek yedim.
Eğlenmiyorum diyemezdim ama üç gün olmuştu ve sürekli
ağladığını görmek can sıkıcı olmaya başlamıştı.

Bunca aydır intikamı düşünüyordum ve sonunda elde et-
miştim.

Pazartesi günü Steven'in şirketi ona izin almasını önermişti. Kovmak için bahaneleri olduğunu düşünmüyordum ama dönmesine izin vermeyecekleri kesindi. Kimse oral seks yaptırdığına ve üvey annesiyle yattığı için böbürlendiğine tanık olduğu biriyle görüşmek istemezdi.

Salı günü evden çıkıp çıkıp dönüyordu. Çıkıp tekrar dönüyordu. Anlaşılan babasının evine gidiyordu ve kimse kapıyı açmıyordu. Anladığım kadarıyla benim evime de gitmişti ama ışıklar açık değildi ve içeride kimse yoktu. Kapıya yumruklar atıp öfkeyle ismimi bağırdığını hayal ediyordum. Umarım koridordaki bar düşkünün kadın ona halka huzursuzluk verme cezasını okuyup kaybolmasını söylemiştir.

Çarşamba günündeydik ve görmem gerekeni görmüştüm. Şaşırtıcı bir şekilde evde kamera olabileceğinden şüphelenmemişti. Ses kayıtlarına kanmıştı. Bu devirde herkes telefonda ses kaydı alabiliyordu. Özel hayat diye bir şey yoktu ve insanlar bunu kabul etmişti, gerçi buna rağmen kimse daha gizli olmamıştı. Lütfen bakınız kayıt numara bir, iki ve üç.

Yaptığım şey cinayetin yanından bile geçmiyordu ama yine de kendimi bir çeşit tehlikeye karşı hazırlamıştım. Minnesota'da izinsiz kayıt yapmak yasak değildi ama adam takip etme ya da sahtecilik gibi ufak suçlardan hüküm giyebileceğimi düşünmüştüm. Gerçi polisi arayan olduysa da benim haberim olmamıştı. Belki de Hepsworth ailesi daha fazla dikkat çekmek istemiyordu. Bu olay mahkemeye taşınırsa ulusal bir popülerlik kazanabilirdi.

Yanlış anlaşılacak istemiyorum, tatmin olmuşum. Göze göz sayılmazdı ama oldukça yakındı.

Monitörde Steven'in telefonunu kulağına götürdüğünü gördüm. Sesi tam zamanında açtım ve ismimi hırladığını duydum. "Jane? Beni arasan iyi edersin orospu şeytan. Kimsin? *Kimsin sen? Neden yaptın?*" Telefonu kapatıp tekrar ağlamaya başladı.

Ona öpücük gönderdim. "Hepsi Meg içindi, tatlım. Seni çok seviyorum." Meg hep e-postalarını böyle bitirirdi. Herhalde hiç fark etmemişti.

Ona anlatmak istiyordum. Hepsini Meg için yaptığımı söylemek istiyordum. Ormanda onu bıçaklayabilsem yapardım. Tekrar tekrar kulağına fısıldayacaktım. Ama yaşamasına izin vermiştim ve artık ona nedeni söyleyerek rahatlık veremezdim.

Bilse gerçekten rahatlardı. Kim olduğumu ve neden yaptığımı bilse. Her şeyi Meg'e yükleyebilirdi. Cesedine bir yük daha yükleyip kendi suçu olmadığını söyleyebilirdi. Hepsi deli orospu Meg ile deli orospu arkadaşının suçuydu.

Hayır, böylesi çok daha iyiydi. Hayatının geri kalanı boyunca merak edecekti. Tüm gölgelerde beni görecekti, canını yakmak için fırsat beklediğimi düşünecekti. Tüm kadınların onu her an yok edebileceğine inanacaktı.

Ben her şeyi Meg için yaptığımı biliyordum, bununla yetinmem gerekiyordu.

Meg.

Onu hâlâ özlüyordum. İntikam bunu hafifletmemişti. Muhtemelen Pazartesi günü uyandığımda daha iyi hissetmeyi ummuştum. Ama uyandığım her sabah onun hâlâ ölü olduğunu, içimin hâlâ boş olduğunu fark ediyordum.

Yaşadığım korkunç kayıp hafiflememişti. Bu yükü azaltmamıştım. Azaltmanın bir yolu var mıydı? Başka insanların ne yaptığını biliyordum. Sır bu muydu? Gerçek insanlar gibi yas mı tutmalıyım?

Dizüstü bilgisayarı kapattım, montumu ve anahtarlarımı aldım. Yapmak istemediğim bir şeydi, bu da muhtemelen yapmam gerekiyor demekti.

Hedefime varmam sadece on beş dakika sürmüştü. Bunca zaman bana çok yakındı.

Dar, dolambaçlı yollardan birine park ettim ve mezarına gelene kadar yürüdüm. Mezar taşı küçücüktü. Herhalde büyük bir şey yapacak paraları yoktu. Bunu düşünmüş olmam gerekirdi. Güzel bir taş için para ödemeyi teklif etmem gerekirdi.

Megan Peterson, annesinin biricik kızı.

Keşke daha çok şey yazıyor olsaydı. Keşke onu övseydi. Güzel olduğunu söyleseydi ama gülümsemesinin de ışık saçtığını ekleseydi. Herkese karşı kibar olduğunu, bizim gibi mahvolmuş insanlara bile iyilik yaptığını anlatsaydı. Arkadaşlarına yardımcı olmaktan hiç yorulmadığını ama en sonunda kendisini bile kurtaramayacak kadar yorulduğunu yazsaydı.

“Seni özlüyorum,” dedim. Sonra sessizlik içinde bekledim.

Dua etmeye inanmıyordum. Beni dinlemediğini biliyordum. Neden geldiğimi bilmiyordum. Yine de orada uzun bir süre durdum. Belki de ağlarım diye düşündüm ama ağlamadım. Sadece ben vardım, yalnız başımaydım, içim her zamanki kadar boştu.

“Meg,” diye fısıldadım sonunda. “İstediğin bu değildi ama canını yaktığı için ondan intikam aldım. Onun da canını yaktım. Çünkü seviyorum, Meg. Seni sevdiğimi biliyorum. Senden başkasına sahip olmadım.”

Meg cevap vermedi, için boş ve kuruydu.

Keşke Luke yanımda olsaydı. Bana çiçek getirmem gerektiğini söylerdi.

Mesaj atıp aradığından emindim ama o telefonu Cuma günü yok etmiştim. Birkaç gün içinde yola çıkacağımı düşünmüştüm. Zorunda olacağımı düşünmüştüm. Eve dönme vaktiydi.

Ama neye dönecektim?

Büyük evime, büyük işime, bir iki hafta kullanabileceğim erkeklerle tanıştığım büyük partilere mi? Yaptıklarımı dinleyecek Meg yoktu. Arayıp dedikodu yapabileceğim biri yoktu. Ziyaret için planlama olmayacaktı. Birinin beni gerçekten önemseydiğini hatırlatacak komik kartlar gelmeyecekti.

Artık Meg'im yoktu. Ama... belki de Luke'um olabilirdi.

İstersem kalabileceğimi yeni fark ediyordum. Yazın çok mükemmel, kışım çok soğuk ve sessiz olan bu şehirde kalabilirdim. Bana Meg'i hatırlatan bu şehirde. Bir ailenin parçası olduğumu hissettiğim tek şehirde.

Kimse şikâyetle bulunmadığı sürece endişelenmeme gerek yoktu. Özgürdüm. Bir gün sokakta Steven ile karşılaştım bile gülümseyip dişlerimi gösterecek, solan yüzünü izleyecektim. Ama aynı sosyal çevrede dolaşmıyorduk.

Burada neredeyse gerçek olabilirdim, en azından kısa bir süreliğine. Luke beni Meg gibi tanımıyordu. Muhteme-

len asla tanımayacaktı. Ama farklı olduğumu biliyordu. Ve bunu *seviyordu*. İhtiyacım olduğu zaman “İyi ol, Jane,” diye fısıldamayı da öğrenebilirdi.

Belki de bu hayatta gerçekten *gerçek* olma şansım vardı. Bu mümkün müydü? Daha önce hiç düşünmemiştim.

Luke’u seviyordum. Hoşlanıyordum. Dahası, ona güveniyordum. Belki de gerçek bir ilişki kurabilmem için yeterli olurdu. Hareketlerini ve amaçlarını tahmin edebilirsem belki onu diğer insanları hiç anlayamadığım bir şekilde anlayabilirdim. Belki sevebilir ve sevilebilirdim.

Belki de olmazdı. Kuala Lumpur uçuşlarına bakıp düşündüm.

49. BÖLÜM

Çok pahalı bir kuaföre gidip saçımı normal gece yarısı kahvesi rengine çevirdim. Omuz boyunda kestirip kaşlarıma kadar düşen kâküller yaptırdım. Alışverişe çıkıp dar etekler, diz boyu botlar ve dört ton kırmızı ruj aldım, her biri diğerinden daha koyu ve daha kanlıydı. Neredeyse yine kendim gibi hissediyordum. Ne zaman bir aynanın önünden geçsem gülümseyip “Merhaba, Jane,” diyordum.

Geri dönmüştüm.

Kiliselerine girip merhaba desem Hepsworth ailesi bile beni tanımayabilirdi. Ama kedim kanmamıştı. Dönüşümüm tamamlandıktan sonra süite döndüğümde camın önünde yattığı yerden kafasını kaldırıp bakmamıştı bile.

Belki Luke daha çok etkilenirdi.

Konuşalı bir haftadan fazla olmuştu. Muhtemelen ülkeden ayrıldığımı düşünüyordu. Beni gördüğüne sevinecek miydi? Kaldığıma mutlu olacak mıydı?

Evet. Evet, olacağından emindim.

Onun için aldığım 1200 dolarlık saati odanın kasasından çıkardım. Parlak, altın rengi hediye kâğıdına sarıp çantama koydum, sonra saçlarımı düzeltip onu görmeye gittim.

Ona kendimi sevdirebilirsem, kalmayı istememe neden olmasını sağlayabilirsem ben de onu sevmek için elimden geleni yapacaktım.

50. BÖLÜM

“Anlamadım.” Omuzların üstünden minik kahverengi surata bakmak için kafamı kaldırdım. “Tatlı mı?”

Luke, “Evet!” diye beni temin etti. “Çok güzel! Mükemmel.”
“Bence şekli bozuk.”

Güldüğü görünmesin diye eliyle ağzını kapattı. “Başkasının yanında söyleme. Yeğenim dünyadaki en güzel bebek.”

“Peki öyle olsun. Zaten hepsinin şekli tuhaf.”

Luke, bir fotoğraf daha çekmek için telefonunu kaldırdı.

Isaiah’ın üç kız kardeşi bebeği tutmuştu, şimdi Luke Amca’nın sırasıydı. Telefonu elinden alıp ilk yeğeniyle bir düzine fotoğrafını çektim. Hâlâ tatlı olduğunu düşünmüyordum ama Luke kesinlikle şekerdi. Tüm kalabalık Luke’un yamuk gülümsemesine ve yaşlı gözlerine bakıp hayret ediyordu.

Luke, minik Holley’e baktı, aniden kızın gözleri açılıp Luke’un yüzüne odaklandı. Aile mest oldu, düzinelerce kamera fotoğraf çekti. Luke ona gülümsedi. “Bakın. Beni seviyor. Merhaba, küçük Holly. Merhaba.”

Bebek gözlerini kapattıktan sonra Luke beni işaret etti ama kafamı salladım. Bebeği tutmak istemiyordum, bu yüzden Holly’i Isaiah’ın kardeşlerinden birine verdi.

“Pardon,” dedi yanaklarından yaşları silerken. “Duygulan-landım.” Kafamı salladım. Bebekleri anlamıyordum ama bu sahne bir dizinin sezon finali gibiydi, onu anlayabiliyordum. Tüm oyuncular bir araya getirip izleyicinin iç çekmesine neden olan son gibiydi.

Mutlu bir sondu. Benim için bile.

Artık burada bir yerim vardı. Luke’un ailesi vardı. Arkadaşları. Daha önce hiç bu kadarına sahip olmamıştım.

Luke ile kendim olabildiğimi söyledim ama kendim neydi emin değildim. Bazen gerçek olduğumu hissediyordum ama çoğunlukla güzel bir dizi izliyor gibiydim.

Ama sorun değildi. Şimdilik bu kadarı yeterliydi. Meg ileyken de çoğunlukla böyle hissediyordum. Böyle yaşayabilirdim. Luke’u seviyordum ve onunla kendi çapımda ilgilenmeyi öğreniyordum.

Tabii ki Steven’ı hâlâ takip ediyordum. Gerçi tam anlamıyla değil. Kameraların pili, dünyasını yok ettikten bir ay sonra bitmişti.

O zaman olduğunda sık takip etmeyi bırakmıştım ama babasıyla hâlâ konuşmadığını, kardeşinin de onu hayatından çıkardığını biliyordum. Aile paramparça olmuştu. Papaz Hepsworth büyük oğlunu kaybetmişti. Ve eşini. Ve otoritesini. Steven kahramanını, kariyerini ve dünyada değer verdiği her şeyi kaybetmişti.

Ocak ayında evini satıp Omaha, Nebraska’ya taşınmıştı. Orada bir fast food restoranının müdür yardımcısı olmuştu. Müdür olacağından emindim, yine küçük bir dünyada bü-

yük bir adam olacaktı. Ama bir daha asla eskisi gibi olmayacaktı. Asla güvende hissetmeyecekti.

Güzel.

Kilise iki ay önce kapanmıştı, sonra başka papaz yardımcılarının liderliğinde açılmıştı. İsmi ve tabelası değişmişti, Hepsworth ailesinin ismi internet sitesinden ve haberlerden silinmişti.

Tıpkı benim gibi asla var olmamışlardı.

Pazar günleri önünden geçtiğimde otoparkın eskisi kadar dolu olmadığını görüyordum. Umarım birisi kadınların zayıflığından bahsettiğinde tüm cemaat üyeleri Hepsworth erkeklerinin davranışlarını hatırlar. Umarım detaylı bir şekilde hayal ederler.

Rhonda boşanma davası açmıştı. Dava sonuçlanmamıştı ama şimdiden Florida'ya taşınmıştı.

Papaz Hepsworth bir çağrı merkezinde çalışıyordu. Artık ismi Robert olmuştu. Kimsenin ona "Baba" demediğinden emindim.

Hiçbiri ölmemişti, yani bence hepsi iyi durumdaydı. Meg kadar kötü değillerdi, değil mi?

Tarih 17 Şubat'tı. Meg öleli tam bir yıl olmuştu. Kederim sonunda biraz hafiflemişti. Artık onu hatırlamak istediğimde keder duyuyordum.

Yakında sonsuza dek geçeceğini umuyordum ama zamanımı Luke'un ailesiyle geçiriyordum, Meg'in ailesiyle geçirmeyi umduğum şekilde. Luke'un evinin yakınlarında kiraladığım eve gidecek ve videolarımı izleyecektim. Steven ile ol-

mamı izleyecektim. Bıçağımın altında savunmasız yatışını tekrar tekrar izleyip onu orada öldürdüğümü hayal edecektim. Kederime iyi geliyordu.

En azından Luke'un durumu harikaydı. Birkaç aydır çıkıyorduk ve henüz gerçek bir kızla olmayı özlememişti. Birgün özleyebilirdi.

Ben? Yani. Ben iyiydim. Kuala Lumpur'daki evimi satmıştım. Kedim yeni evimi sevmiştir. Minneapolis'teki bir hukuk şirketinde gerçek ismimle işe girmiştir. Benim için iyi bir yerdi. Ofis siyasetinden hoşlanıyordum ve anlaşma yapmakta harikaydım. Kazandığımı bilmeye bayılıyordum ve neredeyse her zaman kazanıyordum.

Ayrıca artık Luke vardı. Tıpkı Meg gibi benimdi, kimse-
nin onun canını yakmasına izin vermeyecektim.

İyiydim. Aslında mutluydum. Gerçekten mutlu. Neredeyse huzurlu hissediyordum.

Ailenin hastane odasının kapısı açıldı ve Luke'un annesi torunuyla tanışmak için içeri girdi. Göz göze geldiğimizde yüzündeki gülümseme yoktu. Bana pis bir bakış atmak istiyordu ama gözlerini kaçırıp gülümsemesini tekrar yüzüne yapıştırdı.

Etrafımızda çok dolaşıyordu. Iasiah ve Johnny'nin bebek odası kurmasına yardım ediyordu. Kendini hayatlarına sokuyordu. Luke'un da hayatına girmeye çalışmıştı ama Luke'un canı yanmıştı, bu yüzden onu Bemidji'ye götürüp kız kızı konuşmuştum. Sabah uyandığında beni başında bulmak onu çok şaşırtmıştı ama mesajı aldığını düşünüyordum.

Luke'u da Meg'i sevdiğim gibi seviyordum ve dersimi

almıştım. Güçlü olan bendim. Korumak benim işimdi. Artık bunu anlamıştım.

Luke'a odanın diğer tarafından el salladı ama Johnny ve bebeğin yanından ayrılmadı. Uslu davranacağını biliyordum. Luke'u bir daha üzmeyecekti.

Luke'u seviyordum, bu yüzden bunu garanti altına almıştım.

Bu PDF'i para ile aldıysanız,
dolandırıldınız.

Bu ve daha fazlası
telegramdaki kanallarda
bedava boşuna PDF'e para
vermeyin!

YAZAR HAKKINDA

Victoria Helen Stone (*Usa Today* çoksatan roman yazarı Victoria Dahl'ın takma adı) *Evelyn*, *After* ve *Half Past* romanlarının yazarı. ABD'nin orta batı bölgesinde doğup eğitim gördü ve ilk taslağını üniversiteden hemen sonra yazdı. 2016 yılında American Library Association'ın prestijli Reading List Ödülünü kazandı. Yirmi beş kitap çıkardıktan sonra kurgunun karanlık kısmına yöneldi.

Gençliğinin bozkırlarından kurtuldu ve Rocky Dağları'nda küçük bir kasabada ailesiyle yaşamakta. Dağ yürüyüşü, kar yürüyüşü yapıyor ve kayak yapmıyor (çok tehlikeli). Yazar ve eserleri hakkında daha fazla bilgi almak için www.VictoriaHelenStone.com ve www.VictoriaDahl.com sitelerini ziyaret edebilirsiniz.

